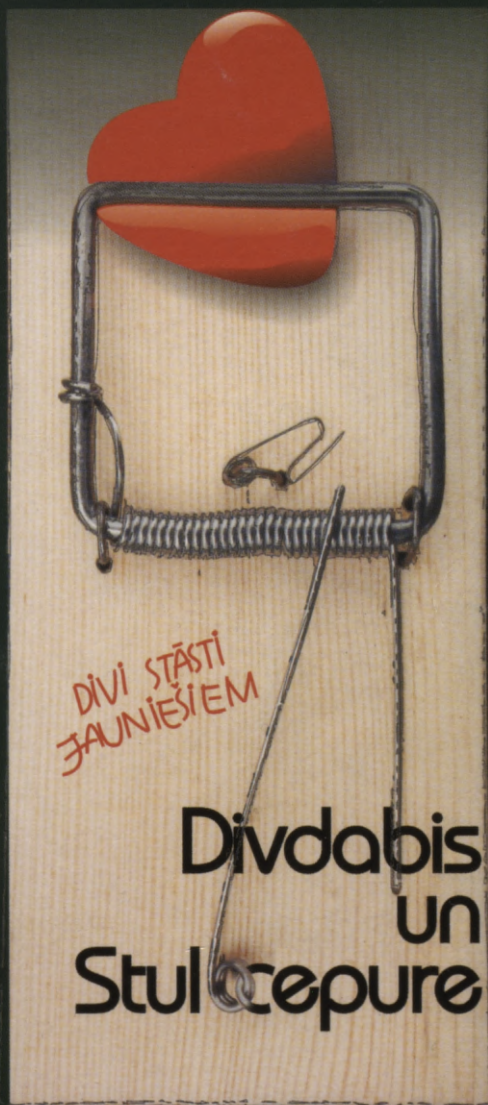

Māris Rungulis

apgāds Garā pupa

2004-3

12

Latvijas Nacionālā
bibliotēka

821

Māris Rungulis

Divdabis un Stulbcepure

DIVI STĀSTI JAUNĒŠĒM

apgāds Garā pupa

ZIEMAS MĒNESĪ

Latvijas Nacionālā
bibliotēka

0304009646

ISBN 9984-530-82-5

Uz pirmā vāka **Ata Ieviņa** foto
Mākslinieks **Anatolijs Ļitvins**

© Apgāds *Garā pupa*, 2003

© Māris Rungulis, 2003

© Atis Ieviņš, 2003

© Anatolijs Ļitvins, 2003

DIVDABIS

PIRMĀ DAĻA

1. Meža pļaviņā

– Vai tu nebaidies dabūt bērnu? – es liecos Indrai arvien tuvāk un tuvāk... Viņas acu zilītes izpletās un kļuva daudz tumšākas.

– Nē! – Indra bez apdomāšanās atbildēja, cieši vērdamās manī.

– Nē? – es pārjautāju, uztraukumā aplaizot sausās lūpas.

– Nē! – viņa tikpat pārliecinoši apliecināja.

Inceres virzīts, es Indrai pieliecos vēl tuvāk, bet tajā pat mirklī jau zināju, ka esmu ieslēdzies atpakaļgaitā... Pīdamies palagā, es steidzīgi trausos augšā, bet, zaudējis līdzsvaru, visā garumā nostiepos zālē. Kāds sauss zars man iedūrās vēderā, tomēr vēl negribēju slieties stāvus, jo tad man uzreiz būtu jādodas projām.

Cerībā kaut ko saglābt, es atskatījos uz Indru. Viņa tāpat kā iepriekš gulēja uz muguras un likās nav pat izkustējusies. Tikai viņas tumšās acis stingi vērās manī. Un tas bija tāds skatiens, ka pēkšņi jutos... ļoti... apdraudēts... Tāpēc, pat kājās necēlies, parāpoju dažus metrus uz priekšu, paķēru savas zālē nomestās drēbes un, tikai ar palagu vien apsedzies, iespruku alkšņu audzē, kas ieskāva meža pļaviņu.

2. Jā-ā-ā!

Autobusa ugunis aiz parka līkuma iežilbinājās kā zvērīgas pūķa acis un noķēra mūs ar Indru.

– Uz atvadām tu meiteni nenoskūpstīsi? – viņa nedaudz paliecās uz manu pusi, bet es pat nepaspēju sakustēties, kad Indrai aizmugurē grabēdamas jau atsprāga autobusa durvis, un viņa, pa tām viegli ielēkusi, tikai pateica:

– Par vēlu!

– Par vēlu! – man atlika vien atkārtot un blenzt autobusa aizmugures gaismās, kas viens divi izkusa pilsētas miglainsajā krēslā.

Bet mana sērīgā noskaņa tik ātri nezuda! Lai to vēl pastiprinātu, es novilku labās rokas cimdu un paostīju savu plaukstu, kas nepārprotami smaržoja pēc Indras vēsajiem pirkstiem, kurus pirms pusstundas biju turējis pēdējās dejas laikā.

Vai tajā brīdī es varēju iedomāties, ka faktiski ostu Indras draudzenes smaržu flakonū, kas skolas meiteņu tualetē ticis izšķērdīgi lietots deju starplaikos?

Kaut gan arī zēnu tualetē tajā eglītes vakarā nekas taupīts netika!

Kādu brīdi pacīnījies ar korķa izsišanu pret kurpes papēdi resnai, tumšai vīna pudelei ar jocīgu nosaukumu "Lāča asinis", klases biedrs Guntis to devīgi sniedza man:

– Ierauj šo spēka dzērienu un bišķi izpalidzi...

– Ar lielāko prieku! – ietukšīto pudeli sniedzu viņam atpakaļ, uzklaušīdams lūgumu, kas skanēja visai haotiski:

– Tu jau zini, – Guntis stostījās, – ka mēs ar Kristu... Nu pats saproti... Bet šovakar viņai līdzī atnākusi kāda draudzene no iepriekšējās... lauku skolas... Nu meitenei jau nav nekādas vainas, tikai abas visu laiku klačojas un

klačojas... Divas reizes gāju Kristu lūgt dejot, bet... viņa nedrīkstot... bērnības draudzeni vienu atstāt... Vai tu nevari padejot ar viņu?

– Kāda ruņa! – ievilku no pasniegtās pudeles vēl vienu malku, un kopā ar Gunti droši ieslājām zālē.

– Šī ir Indra! – Guntis man kā karalim stādīja priekšā meiteni ar matiem līdz pleciem un nolaistām acīm.

– Zigmārs! – es sasitu papēžus un pat palocījos.

– Bāc! – Krista aizrīdamās iesmējās. – Redzi, kādi mūsu klasē puīši!

Indra gan nesmējās, vien pacēla pret mani acis (bet jāceļ viņai bija augstu!) un dažas sekundes mani vērīgi nopētīja. Tomēr šis pirmais skatiens nepauda vien interesi – labāk apskatīt lamzaku, kas iepazīstoties māžojas. “Iesim dejot!” acis teica un pirms plakstu nolaišanas vēl arī pavēstīja: “Nevienu citu tu šovakar vairs nelūgsi!”

Un tā tiešām arī notika!

* * *

Atkal novilku cimdu un pasmaržoju savu plaukstu. Tad dziļi ieelpoju ziemas auksto gaisu un iebļāvos:

– Jā-ā-ā!

Bet parka sniegotie koki man nezin kāpēc neatsaucās.

3. Ziemas kokos putni plaukst

Pēc Ziemassvētku brīvdienām Krista mani klasē sagaidīja kā senu draugu:

– Man tev kaut kas nododams! – viņa nepacietīgi rakājās pa somu, līdz beidzot atrada uz pusēm salocītu lapiņu. – Jauno gadu tusējām kopā ar ... – Krista noslēpumaini pauzēja, – ... tu jau droši vien nojaut, ka kopā ar... Indru, un viņa mani lūdza tev nodot... šo te... –

Krista plivināja pārlocīto lapiņu un labi, ka nelika man deļot, jo es būtu ne tikai to vien darijis! Arī svilpojis un kūleņus metis... Arī lidis zem galda un gaudojis kā vilks.

Bet nu lapiņa bija manās rokās un es gatavojos toizlasīt ārpus klases.

– Ver to droši tepat vaļā! – Krista zobojās. – Nav jau mīlestības vēstule, nav!

– Ak nav? – pārjautāju un, atlocījis papīrīti, pamanīju steidzīgā rokrakstā uzšņāptu adresi.

Arī tas jau bija kaut kas!

Un no šī brīža sāku Indraī sacerēt vēstuli.

Vispirms mēģināju poētisku variantu:

Ziēmas kokos

Putni plaukst,

Tavas lūpas

Un Tavas plaukēstas,

Kas varbūt tagad

Ir aukēstas...

Bet tālāk nu nekādi netiku. Ar katru nākošo rindu mans uzrakstītais kļuva arvien saldāks un saldāks... Kā tēja ar četrām cukura karotītēm. Tādu kaut ko sūtīt nedrīkstēja – šķebinās!

Nu labi, rakstīšu vienkārši jauku vēstuli:

Kad Tavs autobuss pazuda Liepājas miglā, es tikai atjēdzos, ka nezinu ne Tavu adresi, neko vairāk par Tevi – kā vienīgi to, ka Tu labi deļo un jocīgi smaidi. Tāpēc...

Nē, šādi arī nederēja!

Šausmīgi bija iedomāties, ka Indra lasīs un sāks vēl mani uzskatīt par totālu stulbeni.

Rakstīšu skaidri un gaiši: *Gaidīšu Tevi divas diēnas pēc kārtas no plkst. 16.00 līdz 17-iem:*

*otrdien – pie autobusu pieturas, kur šķirāties,
trešdien – pie dzelzceļa stacijas.*

Zigmārs

Varen apmierināts ar uzrakstīto un sevi, vēstuli ļāvu
aprīt pastkastei.

– Jā-ā-ā! – atkal noskandināju pa visu ielu. Liekas, šo-
reiz nedaudz pat atskanēja.

4. Otrdien – pie kalniņa

Pārdrāzies no skolas, iepriekšējā vakarā izmazgātos
džinsus atradu vēl žūstam...

– Ai, māt, ... nav laika vairs gludināt! – rāvu bikses aši
kājās, kājas pār pleciem - ne laika vairs sūkstīties, ne
pakāpienus skaitīt.

Līdz autobusa pieturai piecpadsmit minūtes ko iet –
aizskrēju deviņās!

– Vai Durbes autobuss jau pienāca?

– Es neievēroju, gaidu no Nīcas...

– Bet jūs? Vai arī neredzējāt Durbes busiņu?

– Nu... redzēju...

– Kā? Jau pienāca?

– Ko tu blāusties, dullais puika? Izaudzis garš kā
šķeista, bet normāli pajautāt nespēj!

– Piedodiet, uztraucos, ka nokavēju?

– Ko nokavēji?

– Taču autobusu no Durbes!

– Tas pienāk ielas otrā pusē. Es redzēju durbenieku
turpceļā.

– Ā-ā!

– Bē-ē! Durbenieki jau tik pusstundā reizi kursē.

– Tad es neko vēl neesmu nokavējis! – priecīgs nemetos vis pāri ielai, kur pietur autobusi, kas iebrauc pilsētā, bet pagājos dziļāk parkā. Tur atradās gludi noslidināts ledus kalniņš – un arī no šejienes bija labi pārredzama ielas pretējās puses pietura.

– Ja bez krišanas nolaidīšos lejā desmit reizes pēc kārtas, – pie sevis zīlēju, – tad Indra noteikti atbrauks...

O, mani zābaki bija īsti piemēroti šādiem nobraucieniem! Ledus švirkstēja, zoles viegli slīdēja pāri grumbuļiem.

– Viens!

Trases vidū ar ragaviņām bija izdangāta tāda kā rene. Tā pamētāja mani no vienas uz otru pusi, bet tomēr stāvus nonesa lejā.

– Divi!

Jo attīstīju lielāku ātrumu, jo vieglāk bija noturēt līdzsvaru. Izmēģināju un izdevās arī.

– Trīs!

Ar ieskrējieni gan riskēju trāpīt uz trases apsnigušajām malām, bet... man atkal izdevās.

– Četri! Jau četri!

Piekto reizi slidinājos lejā lēni. Tikai daži ledus metri bija palikuši, kad otru pusi ielas ievēroju nobremzējam autobusu... Mana kreisā kāja aizķēra labo – bladāc!

Cepure nost, aiz piedurknēm sniegs, bet... no pienākušā autobusa Indra neizkāpa...

– Ja vēl stāvus nolaidīšos pavisam kopā divdesmit piecas reizes – var arī nebūt pēc kārtas – ar nākamo autobusu Indra atbrauks kā likts! – izķeksējis sniegu no piedurknēm, kārpījos atkal augšā kalniņā.

Pēc desmit veiksmīgām nošļūkšanas reizēm, bet jau

novārtījies sniegā kā leduslācis, pamanīju kārtējo autobusu. Arī tas Indru neizlaida.

“Tikai nesatraucies!” mierināju sevi, kustinādams mitrajos cimdos stingstošos pirkstus. “Vēl tikai piecpadsmit reizes, un tad dūcošais “Ikaruss” iepriecinās visus salstošos Zigmārus-s.”

Tomēr arī nākošais dūcošais neiepriecināja nevienu pašu salstošo.

Roku pirkstus jau labu laiciņu nejutu, bet nu palika stīvas arī kājas.

Manis spoži nopulēto ledus taciņu klāja jau krēsla. Vienīgi garām braucošo mašīnu ugunos un autobusa pieturas laternas atspīdumā orientējos trases negludākajās vietās. Tomēr tramplīnu apakšā vairs nesaskatīju nemaz. Un tas arī man kļuva liktenīgi: uzņemts gaisā nedaudz augstāk kā parasti, nācu lejā uz deguna... Kamēr ar stīvajiem pirkstiem izķeksēju kabatas lakatiņu, asinīm noziedos pamatīgi. Neziņā, ko iesākt tālāk, beidzot pavēros pulkstenī – jau rādīja pusseši. Vilkos uz māju.

* * *

– Ak, Dievs! – mamma mazgāja manu seju un šausminājās. – Ģimis asinīs, apģērbs pilns ar sniegu. Vai ar kādu sakāviēs?

– Nē, – norūcu, jau lēnītēm atsildams.

– Tikai nemēģini man iestāstīt, – mamma nerimās, – ka tu, kam drīz jau septiņpadsmit, slidinoties no kalniņa, pārdauzīji degunu!

5. Trešdien – stacijā

Pulksten 16.03.

No ātrā gājiena aizelsies, atspiežos pret autobusa

nojumes kolonnu un ar saviem radariem nopeilēju ielas, kas šeit krustojas.

Pa Dzelzceļnieku ielu redzamā attālumā tuvojas vien divi tantuki.

Rīgas ielu brīdi aizsedz tramvajs, bet, kad tas čīkstēdams izmet lielo likumu, pamanu kādu meiteni, ātrā gaitā tuvojamies. Savā postenī saspringstu, tomēr vēl paspēju zābaku purngalus uzspodrināt pie džinseņu starām.

Meitenes seju aizsedz koša kepka, bet priekšā pa diagonāli kūļājas paliela vēdersoma. Nu uz pārāko saposusies! Bet Indra, liekas... tā... nav... Nē, droši, ka nav! Pilnīgi zaudējis interesi, pievērsos Emīlijas ielai. Tukša kā izslaucīta!

Pulksten 16.17.

Pāri tramvaja sliedēm pamanu preses kiosku. Vairākkārt atskatīdamies, lai neko nepalaistu garām, slāju turp. Iegādājos "Atpūtas Avīzi". Kā, rakstot Indrai vēstuli, neienāca prātā minēt šādu teikumu:

Tu mani pazīsi pēc avīzes labajā rokā.

Gan jau varbūt tāpat atcerēsies! Mierinu sevi, bet, atgriezies pie autobusu nojumes kolonnas, drošības labad savu adīto cepuri iebāžu kabatā. Sabužinu arī piepresētos matus. Kārtībnieks!

Vēl pārlūkojis šurpnācējus, atšķiru avīzi un uzduros filmu anotācijām. Par kādu Holivudas grāvēju rakstīts melns uz balta:

Jauns policists, zaudējis sakarus ar savu iemīļoto, dodas to meklēt uz mazu provinces pilsētiņu, bet uzzina, ka meiteni nolaupījusi mafija. Policists nolemj cīnīties...

Tā tik ir ideja – pašam doties meklēt! No kabatas zibenīgi izrauju labo roku ar izstieptu rādītājpirkstu un, pif-

paf, piebeidzu visus Indras nolaupītājus.

Pulksten 16.32.

Jāieskatās arī stacijas uzgaidāmajās telpās, ja nu Indra tur ienākusi no perona puses.

Iekšā meiteņu vispār nav. Tikai daži drūmi tipi, sasēduši uz patālāka sola, spēlē kārtis. Pamanot mani, viņi pat brīdi pārtrauc trumpju sišanu un blenž virsū. Es, izliekoties šos neredzam, pieeju aptiekas kioskam. Nezin kāpēc šeit pēkšņi jūtu mežonīgu izsalkumu. Aši pārskatu stikloto vitrīnu. Hematogens! Visu bērniņu, kā tik braucām pie omas uz laukiem, vienmēr no mammas pie šī kioska izdīcu brūno tāfelīti, kas esot gatavota no teļa asinīm un tāpēc baigi veselīga. Un vai man veselība nebija jāuzlabo – pēc vakardienas pārsalšanas un asiņu zaudējuma?

Aši sameklēju santīmus:

– Man lūdzu hematogenu!

– Maziem bērniem tas ir ļoti ieteicams! – sirma pārdevēja, rakādamās pagaldē, paspēj uzvest arī man pa vērīgam skatam. Varbūt kā jaunu tētuku novērtēdama?

Beidzot smaržīgā tāfelīte man ir rokā un, vēl neticis līdz savai novērošanas vietai, jau kāri iecērtu tajā zobus.

Pulksten 16.53.

Paliek vēss. Vienlaikus atceros, ka stacijas pašā dziļumā atrodas arī tualete, ko nespēju aizmirst vairs ne uz brīdi. Vēl pēdējās minūtes jau vajadzētu izturēt, bet... tomēr izšķiros par ātru pārskrējieni uzgaidāmajai telpai.

Kad jau mazgāju rokas pie nodzeltējušas izlietnes, tualetē iegāžas tie paši drūmie puīši, kurus jau iepriekš ievēroju kārtis sitam.

– Tu kaut ko šeit, stacijā, gaidi? – viens mani pēkšņi uzrunā.

– Gaidu gan! – lepnī atcērtu, nopurīnu slapjās rokas un taisos pa durvīm laukā.

– Mēs arī gaidām... – divi citi man nostājas ceļā, – ... gaidām kādu, kas mums nosponsorētu ceļu uz Aizputi.

– Nevarēšu palīdzēt, – kļūstu aplam steidzīgs, bet garākais – par mani vēl pusgalvu garāks! – i nedomā atkāpties. Diezgan brutāli bīda mani projām no durvīm.

– Vai ta' žēl zēniem palīdzēt uz mājām nokļūt? Kad ar bēbišu saldumiem našķojies, skanošā pietika. Dod zivtiņu un šķirsimies pa draugam!

Kā uz brīnumu cerēdams, lēni slidīnu roku kabatā. Divlatnieks! No divu dienu neēstajām pusdienām sataupītais divlatnieks. Ne mirkli nešaubīdamies, lieku naudu atpakaļ, bet garais ir ātrāks!

– Govs! – viņš gavilē, sagraūbdams saujā sudrabaino ri-piņu.

– Tie ir divi lati! – bauroju.

– Tūlīt izmainīsim! – garais žigli izmetas pa durvīm. Un, protams, pārējie viņam uz neatgriešanos tikpat āši seko.

Pulksten 17.13.

Šodien gan man paveicās!

Pirmkārt, tualetē pa purnu nenorāvos!

Otrkārt, kafejnīcā kopā ar Indru naudu nenotērēju.

Treškārt, sniegā nenovārtījos un degunu nepārsitu.

Ceturtkārt, man izbrīvējies vakars, lai sagatavotos rītdienas kontroldarbam ģeometrijā.

* * *

Nebiju vēl beidzis apcerēt savas veiksmes, kad iepīkstējās mans mobilais – vecāku Ziemassvētku dāvana. Izlasīju šādu īsziņu:

UZTRAUCOS PAR TEVI. NĀC, LŪDZU, MĀJĀS!
MAMMA.

Vēl arī, piectkārt, mobilo nepamanīja un neatņēma.

Un, beidzamokārt, labi, ka Indra pat nenojauš par manu pikstuli – visticamāk, viņa būtu paziņojusi, ka nebūs un lielākā daļa no manām šodienas veiksmēm vienkārši izpaliktu.

6. Fotogrāfija ar astītēm

Tu savā savādajā vēstulē raksti, ka otrdien un trešdien Liepājā esi mani gaidījis. Stāvēju pustumsā pie pastkastēm un ar acīm apriju katru Indras uzrakstīto vārdu. Brīnums, ka papīrā nepalika caurumi! Sen jau biju aizmirsis, ka, mammas sūtīts, devos pēc piena sestdienas brokastīm. Tavu vēstuli ar uzaicinājumu - tici vai netici? – saņēmu tikai ceturtdien pēc skolas. Vienlaikus ar Taviem pārmetumiem.

Tā pie mums, Durbē, notiek, kad pastniece slimo, vēstules krājas... Un pienāk pa pāriem...

Lai Tu mani neaizmirstu pavisam, šorīt agri braucu uz pilsētu – nofotografēties.

Ja rūpīgi meklēsi, atradīsi mani!

Indra.

Un patiešām – aploksnes pašā stūrītī slēpās neliela “Polaroid” automātiskajā kabīnē uzņemta bildīte.

Priecīgas bedrītes bija ielēkušas Indras vaigos, lūpu kaktiņi pacēlušies augšup – pretim jocīgi sasietajām matu astītēm, bet viena šķipsna nokarājās pāri pierai. Cauri tai Indra vērās man tieši virsū.

Kā es tev patīku? Fočenei otrā pusē sīkiem burtiņiem bija uzkricelēts.

Tikpat rūpīgi apskatīju arī aploksni. Tā bija bez markas un zīmogiem. Tātad šodien pa tiešo iemesta mūsu pastkastē! Varbūt pirms pusstundas, varbūt pirms dažām minūtēm Indra vēl stāvējusi šeit. Nezinādams kur dēties, lēkšoju augšā pa kāpnēm.

– Kur piens? – mamma kaut ko maisīja katlā.

– Piens? – kā mēnessērdzīgs pārjautāju.

– Nuja – piens... putra, – mamma iznāca priekšnamā.

– Negribas man tās brokastis. Vairs negribas!

Un tā bija patiesība.

7. Divdabis

Es braukšu Indru atbrīvot! Tas nu ir skaidrāks par skaidru, ka viņa, tāpat kā tā jaunā policista līgava no trillera, nokļuvusi mafijas rokās un sestdien tikai uz īsu brīdi izlavījusies, lai dotu man kādu ziņu. Redz, pat pa pastu vēstuli nav sūtījusi, baidīdamās, ka tur arī mafijai ir savi cilvēki. Un fotografēdamās Indra droši vien ir novērota, tāpēc maldinoši smaidījusi, lai nerastos aizdomas par viņas īstajiem nodomiem.

Melno kreklu, melno svīteri aši mugurā, protams, melnās džinsenes un melnos zābakus arī. Melno vējjaku pāri un melno micīti uz acīm.

– Kā krauklis uz bērēm!' – teiktu atkal mamma, bet pašlaik viņa pēdējo pusstundu darbā veido savas statistikas tabulas, tāpēc jāpasteidzas.

Vēl iedomājos, ka pārbaudu šaujamo, ielaižu lodi stobrā, tad uzlieku uz drošinātāja un noklikšķinu ar mēli. Gatavs! Ceļā! Jožot uz autobusu, prātoju, ka daudz ie-spaidīgāk būtu jāt ar zirgu, pakaviem pa tirgus laukuma bruģi klabot, bet tagad sniegā un salā... Ātri atmetu šo

domu, paliekot pie siltā autobusa.

* * *

Kad cīņai saspringts, Durbē izlidoju no autobusa, krēsla jau gandrīz sabiezējusi par tumsu. Paldies Dievam, šeit laternu maz un kupenas augstas, tāpēc iespējams pārvietoties nemanāmi un klusi. Tas gan apgrūtina uzzināt istos ielu nosaukumus un māju numurus, bet tomēr liekas, ka lavos pareizajā virzienā.

Tuvojoties meklētajai mājai, no uztraukuma pat aizmirstu, ka patiesībā esmu jauns policists un sava pielādētā ieroča vietā nezin kāpēc rokā žņaudziju dzīvokļa atslēgas. Bet par laimi no mafijas neviens neparādās, un es uz pirkstgaliem slīdu pa čikstošajām koka trepēm augšā. Saprotams, to nav viegli izdarīt ar maniem lielajiem, smagajiem zābakiem, bet piesardzība un Indras iespējamaais tuvums mani ir pārvērtuši pavisam citā cilvēkā.

Nu liktenīgajam brīdim esmu pavisam tuvu – manu acu priekšā rēgojas maziņa, pavisam mazītiņa zvana poga.

Grūti izšķirties, vai, izraujot pistoli un ar kājas spērienu atlaužot durvis, negaidīti gāzties iekšā, vai arī viegli piespiest zvanu un palikt slēpnī. Izvēlos otro variantu.

Kling-klang! Dzīvoklī klusums, bet man denīšos kaut kas daudzās kā ostas pāldzinis klusās vakara stundās. Droši vien otrreiz poga pat nav jāspiež. Tāpat dzirdams, ka atrodos aizdurvē.

Tomēr ne zvans, ne mans iekšējais pāldzinis nekādus rezultātus nedod.

Kling-klang! Šļūcoši soļi aizdurvē. Pat uztraukumā apjēdzu, ka mana dzīvība ir patiesās briesmās, jo no iekšpuses var taču šaut bez brīdinājuma cauri durvīm. Tāpēc ar milzu lēcieni paslēpjos aiz brūni krāsota trauku skapīša.

Šļūcošie soļi pārvēršas atslēgas šķindoņā, tad spilgtā, šaurā gaismas strēlē.

– Nāc iekšā! – kāda vecīga balss aicina.

Nu, tik viegli jau lamatās es neiekritīšu! Tomēr no sava slēpņa izlienu un parēgojos gaismas strēlē.

– Indra, tā neesi tu?! – sievietes balsī jūtams pārsteigums, bet ne izbīlis, jo laikam jau mafijas krustmātei (un kas gan cita viņa varētu būt?) bīstams neizskatos.

– Nē, neesmu vis! – mazliet aizžņaugtā balsī attraucu.

Tas sievieti pavisam atbruņo, un viņa bez liekas taujāšanas saka:

– Indras vēl nav mājās. Teicās, ka aiziešot kādu stundiņu paslidot.

– Paldies, – nomurminu un, zābakotās kājas droši piesperot uz vecajiem pakāpieniem, dodos bezbailīgi lejā. Liekas, Indras stāvoklis tomēr tik bezcerīgs nav... Pārvietošanās brīvība atļauta, varbūt vienīgi pieskata. Bet vai tad mani nepieskata? Instinktīvi ķeru pie pīkstuļa – no mammas vēl pagaidām nekādu norādījumu nav.

* * *

O! – uz ielas atkal atgūstu cīņas spar, bet varbūt vecā sieviete, pie kuras Indra mitinās skolas laikā, jo vecāki viņai dzīvo laukos, pat nenojauš, ka mafija nabaga meiteni ir iesaistījusi tablešu un zālītes izplatīšanā. Un, protams, to visizdevīgāk ir darīt vietās, kur pulcējas jaunieši! Tā tad slidotava šādiem mērķiem ir īsti piemērota. Tā man noteikti ir jāatrod, jānovēro un jācenšas izpestīt Indru.

Nu mazās pilsētiņas tumšās ielas atkal saasināja manu uztveri un jutekļus.

– Gaismu un mūziku, – čukstēju, – gaismu un mūziku. Meklē, Zigmāriņ, meklē!

Un bez šaubām, diķis pie pilsdrupām atbilda visām pazīmēm.

Gaismu gan šeit spīdināja viens vienīgs rozīgs prožektors, bet mūziku atskaņoja visparastākais maģis, pieslēgts milzīgām tumbām.

Savukārt pašas pilsdrupas bija ideāla vieta slepenai novērošanai. Iestājos kādā septiņus gadsimtus vecā loga ailē un... Indru pamanīju gandrīz uzreiz. Viņa kopā ar divām citām meitenēm meta lielus aplus pa diķa nošķūrēto ledu.

Vēl vairāki sīkie diķa vidū krita un cēlās, krita un cēlās, tik skaļi spiegdami, ka pat atskaņoto dziesmu vārdi brīžam noslāpa.

Jau otrreiz šodien pārliecinājos, ka Indra nav ne varonīgi jāatbrīvo, ne raušus jāizrauj no narkotirgoņu ķetnām.

Arī diķa ledus bija stingri sasalis un likās maz ticams, ka tas pēkšņi ielūzīs un man, uz vēdera lienot, būs jāglābj Indra no āliņģa.

Un tas bija pats briesmīgākais un šausmīgākais! Nu man neatlika nekas cits, kā vien atstāt augsto pilsdrupu logu, mierīgi nokāpt lejā un... sasveicināties ar Indru. Varbūt vienkārši pamāt?

Bet to nu gan es nespēju! Sasalt lāstekā, nejauši novelties kā sniega bumbiņai uz diķa ledus – šādas iespējas man likās daudz vilinošākas. Tomēr, tikko no stāvēšanas uz akmeņiem jutu stingstam kāju pēdas, un pirksti ādas cimdus vērtās ledus tapās, es devos atpakaļ uz autobusa pieturu...

Pašam grūti tam bija noticēt, bet kājas mani nesa arvien tālāk un tālāk no pilsdrupām, no Indras, no tā, ko es pašlaik vēlējos visvairāk.

"No mafijas esam tikuši vaļā!" kāpdams autobusā, secināju. "Vēl tik... vēl tik... jāuzvar... Deviņgalvainais Pūķis, kam garšo...Durbes meitenes."

* * *

Zigmār, jūs liekas esat divi:

Zigis + Māris (Z+M);

Lielaais + Kautrīgais (L+K);

Drosmīgais + Bailīgais (D+B);

Pļāpīgais + Klusējošais (P+K) – cik labi tu māki stāstīt anekdotes, Krista man ir vairākkārt attēlojusi, bet eglītes vakarā no Tevis bija grūti pat vārdu izvilkāt...

Gaidošais + Steidzīgais (G+S) – atbraukt divdesmit piecus kilometrus uz Durbi, satraukt manu tanti, uzkāpt pilsdrupās, vairāk nekā stundu vērot, kā es slidoju un, pat nepienākot klāt sasveicināties, steidzīgi atgriezties Liepājā.

Vispār man jau riebjas, ja kāds slepus izseko un novēro, bet uz Tevi, DIVDABI, es nespēju dusmoties, jo atzišos – šajā alfabētā man patīk: L, D, P un G. Par Z vai M vēl neesmu tikusi skaidrībā.

Kad nākošreiz atkal kļūsi E+D (Energisks + Drosmīgs), atbrauc kādu vakaru uz Durbi paslidot. Iepazīstināšu ar draudzenēm un tanti.

Indra CG (Ciemos Gaidoša).

Iebāzu Indras vēstuli atvilktnē. CG – atkārtāju. Tomēr jutos samulsis. Divdabis? Divdabis! Es – divdabis? Lokāms vai galīgi nelokāms?

8. Apdauzījies

Es taču nevarēju, gadu neslidojis, braukt pie Indras un krītot klūpot uzklumburēt uz diķa ledus.

– Sveiki. – Būkš! – Esmu Zigmārs no Liepājas. – Bāc!
– Nepievērsiet man uzmanību. – Bac! – Es tik vienkārši
nemaz neapdauzos. – Bladāc! – Par asinīm neuztraucieties.
Cik glumš un slidīgs jums te tas ledus... – Brākš! – Man
deguns nav pārsists pirmo reizi. Nolāpīts, atkal guļus! Vai
jūs nepalīdzētu zēnam... aizrāpot līdz slidotavas malai...
Indriņ, lūdzu, neslauki mutautiņā manu asiņaino degunu!
Ej labāk vēl drusku paslidot. Jā, jā, pie sāpēm esmu
pieradis kopš bērnības. Tavas draudzenes saka, ka es esot
apdauzīts un smejas līdz asarām? Lai jau smejas, lai!
Varbūt mazāk čurās.

* * *

Bet es varēju pirms braukšanas uz Durbi dažas dienas
patrenēties... kādā nomaļākā vietā.

Tāpēc, pārradies no skolas, sameklēju savas hokeja sli-
das, biezas vilnas zeķes un devos uz pārplūdušajām ezer-
malas plāvām.

No sniega šeit bija attīrīta ne pārāk liela platība, turklāt
tās centrā vairāki zēni sabļaudamies šurpu turpu dzenāja
visparastāko ripu. Man atlika paplata mala visriņķī, ko arī
tūlīt sāku izmantot, metot ap spēlētājiem plašus lokus.

“Garais, tavas kājas ir kļuvušas diezgan stīvas...” nācās
secināt, “bet gan jau, vecīt, iekustināsim i muskuļus, i
rumpi!”

Tomēr kāju muskuļi pēc pārdesmit minūtēm nodevīgi
trīcēja, bet rumpis tā uzkarsa, ka drīz vien adītā cepure,
cimdi un šalle atradās sniegā – līdzās citām manām man-
tām.

Pats arī izlēmu turpat piesēst un, pa taisno šķērsojot
laukumu, šļūkāju uz ārmalu. Un ne es sekoju hokeja ripai,
ne arī to dzenātāju ātrajiem pārskrējieniem, tāpēc, pēkšņi

atrazdamies zibenīga uzbrukuma pašā centrā, par visprātīgāko uzskatīju pēc iespējas ātrāk pazust.

Tomēr savā asajā izrāvienā ar slidām aizķēru ripu un reizē pievilku vairākas alkatīgas hokeja nūjas. Tās, ķeksējoties pēc melnā gumijas aplīša, spēji noturēja uz vietas manas trīcošās kājas. To, protams, nepamanīja rumpis un pār nūjām gāzās uz priekšu.

Nu ripa bija brīva, un visa skaļā kņada aizvēlās tālāk.

Vienīgi es gulēju uz ledus (vai kāds nepalīdzētu zēnam aizrāpot līdz slidotavas malai?) un jutu, ka, mežonīgi smeldzot, potīte pietūkst arvien resnāka...

Kad brīdi vēlāk slidas nomainīju pret zābakiem, to rāvējslēdzi vēl varēja aizvilkt.

Pēc aizklumburēšanas mājās to daudz grūtāk jau bija dabūt vaļā. Ieraudzījusi satūkušo, zili rozā potīti, mamma devās uz garāžu pēc mašīnas un aizstiepa mani uz polikliniku.

– Lauzts nav! – ķirurgs pret gaismu pētīja manas kājas rentgenuzņēmumu. – Visticamāk – sastiepta dzīsla. Vakaros vēlamas etiķa kompreses, pārējā laikā kāja jāfiksē ar elastīgo saiti. Vismaz pāris nedēļas nav ieteicams staigāt.

Apdauzījies! Es – Zigmārs no Liepājas – biju kārtējo reizi apdauzījies... Indriņ, tavas draudzenes pareizi dara, ka smejas! Au! Tikko kāja pieskaras zemei, kāds tajā iedur ar dunci. Nē, taču – daudz trulāk – ar šašliku iesmu...

9. Draudzēsīmies pa īstam!

Indra nesēdēja vis kaut kur kājgalī, bet man cieši blakus! Tik cieši, ka baidījos pat pakustēties, lai viņa neatvirzītos sānis.

Pēc zvana un ārdurvju atvēršanas nepagāja ne desmit sekundes, kad mamma ielaida Indru pie manis istabā. Es, uz divāna vērtīdamies vecajās, izstaipītajās treniņbiksēs, tik paspēju vēl līdz zodam uzraut segu, kamēr viņa savu vējjaku nometa turpat līdzās uz krēsla. Un tagad es gulēju, iespiests starp sienu un Indru, kautrēdamies uzslieties stāvus.

– Tu tāds bāls! – viņa man gādīgi uzlika plaukstu uz pieres.

– Bāls? – es arī aptaustīju sevi. Nu Indra ar saviem aukstajiem pirkstiem pieskārs manai rokai. Pat cieši satvēra. Es sakoncentrējos, lai nejauši neatvilktu to – tik patīkami un satraucoši tas bija!

Ar otru roku Indra norāva cepuri – nu man degungalā šūpojās tās pašas pazīstamās astītes.

– Kā es tev patīku? – viņa atkārtoja uz fotogrāfijas uzkrīcelēto jautājumu.

Es vienīgi aplaizīju lūpas.

– Nu stāsti, kā tas notika? – Indra mudināja.

“Hokeja mačs gāja pilnā sparā! Andris piespēlēja man, es – Kasparam, Kaspars atkal man atpakaļ. Līdz vārtiem vēl bija tikai daži metri, kad nokļuvu ar vārtsargu aci pret aci... Dzirdēju, ka cauri sejas aizsargam viņš no uztraukuma sēc. Jau spēcīgi ar nūju atvēzējos, kad...”

– Kāpēc tu klusē? Domā meitenes neinteresē puisi piedzīvojumi? – Indra manu roku saspieda vēl stiprāk.

“...tātad spēcīgi atvēzējos, bet tajā brīdī pretinieka komandas uzbrucējs, baigi būdīgais čalis, kā ledusskapis uznesās man virsū! Es aizlidoju vairākus metrus un atsitos pret bortu... Laikam tajā brīdī sastiepu kājas dzīslu.”

– Lūdzu, ja nevēlies nestāsti! – Indras pirksti vēl jopro-

jām bija vēsi un tik tikko manāmi pulsēja. – Galu galā nav jau tik svarīgi, kā viss notika, bet gan tas, ka tu tagad esi apbužināms... – Bet to viņa gan nesāka darīt, tik sašūpoja savas matu astītes un pieklusināja balsi:

– Zini ko... draudzēsimies... pa īstam! – Tad Indra pēkšņi sakautrējās, pakampa no krēsla savu vējjaku un, ātri pieskārusies manam vaigam, izgāja no istabas. Es vienlaikus vēl jutu viņas siltās lūpas un jau dzirdēju promaizdipošos soļus trepēs.

Lai kamols krūtīs mani nepārplēstu uz pusēm, no galda paķēru aizsāktu burtnīcu un uzrakstīju:

*Vairāk jau nekas
nebija –
tikai parasts smaids.*

*Tu atskrēji
reiz pie manis –
uz pleciem izlaistiem matiem –
un slaidajās plaukstās atnesi,
vārīgi turēdama,
patī sevi.*

*Ātri
atdevi man
visus noslēpumus
un, mulsumā tinusies,
paliki stāvam.*

*Apstājās brīdī manas rokas
ceļā
uz taviem pleciem,*

*un lūpās palika
patiesi vārdi.*

*Bet varbūt
es visu izdomāju?*

*Vairāk jau nekas
nebija –
tikai parasts smaids.*

* * *

Dažas stundas vēlāk mani senči posās uz kino. Aploksni ar dzejoli Indrai lūdzu iemest tieši galvenajā pastā.

Nākamās dienas pēcpusdienā man pienāca īsziņa no kāda sveša, nepazīstama numura. Kaut arī es Indrai nebiju pat ieminējies par mobilo, gaidītā vēsts bija tieši no viņas:

DZ + K (DZEJISKAIS + KAUTRĪGAIS) TU
IZDOMĀ! TU VISU IZDOMĀ!

10. Okeānā – uz “Titānika”

Vēl trešās nedēļas beigās, liekot sastiepto kāju pie zemes, katru reizi iekaucos. No Kristas iegūto mana pīkstuļa numuru Indra nebija aizmirsusi. Savukārt es, gāzdams krēslus ik reizes, kad mobilais signalizēja, uz vienas kājas lēcu pie tā, it kā pienākusi ziņa varētu pēkšņi izkūpēt.

MS (MAZLIET SLIM AIS), GRIBU IET UZ KINO!
METALURGU KULTŪRAS PILĪ RĀDA “TITĀNIKU”.
PAŅEM BIĻETES RĪTDIEN UZ SEŠIEM VAKARĀ.

Tas tik bija skatiņš, kad es, vienu kāju piesperot, bet otru izmetot, bīdījos pāri tirgus laukumam uz kultūras pils pusi: klap – švirk, klap – švirk! Atbalsojās un švīkstēja virs negludajām akmens pierēm tik regulāri un uzkrītoši, ka

nolēmu mainīt ritmu. Nu skanēja pavisam citādi: švirk – klap, švirk – klap.

Tomēr ritma maiņa manu neomulību nesamazināja ne par mata tiesu!

Ar līdzjūtīgiem skatieniem - “nabaga puisītis – viss mūžs vēl priekšā! Un tas nebūs viegls!” - pie zivju būdas mani sagaidīja divas tantiņas, vilnas lakatiem apsējušās. Vai es ko varēju atbildēt? Vienīgi velkot abas kājas: švirk – švirk! Tas gan izklausījās vēl bēdīgāk... Tomēr, paldies Dievam, kino rādīšanas vieta arī vairs nebija tālu. Un biļetes pārdeva gan švirkstinātājiem, gan klapinātājiem. Bet, ieguvīs tās, i nedomāju atlikušajā stundā vēl vienu reizi šļūkāt pāri tirgus laukumam. No plašā foajē ieklumburēju krēslainā gaitenī un, pie kādām durvīm uz grīdas apsēdies, līdzdziedot noklausījos “Līvu” jau iesākto mēģinājumu. Tomēr tas pārāk ātri beidzās, un no telpas ar ģitāru rokā izsprāga kāds neatpazīstams čalis, paklupa pār manām kājām un iesaucās:

– Nu moins!

Tad cēlos augšā un uzkliboju otrajā stāvā, kur kādi sīkie mēģināja “Sudmaliņas”. Klip – klap, klip – klap! – arī šeit es aktīvi piebalsoju un nebiju vēl ticis no šīs lecamās dejas ārā, kad pulkstenis jau rādīja Indras ierašanos.

Pareizāk sakot, viņa jau mani gaidīja lejā, uzreiz ieķērās elkonī un stabilā gaitā iestutēja zālē.

– Klip – klap! – vēl nerimos, Indras smaržu un siltā tuvuma pārņemts.

Milzīgais ekrāns un zāle piepildījās ar Selinas Dionas dziedāto dziesmu, ko tik daudzas reizes pēdējo nedēļu laikā negulētajās naktīs jau biju klausījies dažādās radiostacijās. Tās saldaiss smeldzīgums stāstīja tieši par to,

ko es nevarēju ne pateikt vārdos, ne arī uzrakstīt, lai cik variantus svītrotu un lapas mestu ārā. Bet pavisam neiedomājami likās par to runāt ar Indru.

Vēl joprojām manā elkonī iekrampētā Indras roka atslāba, un viņas abas delnas manu plaukstu maigi uzlika savam ceļgalam.

No zemūdens izsūtītā zonde virzījās uz priekšu pa nogrimušā "Titānika" gaiteņiem. Cēlas dāmas un eleganti kungi kāpa augšā pa kuģa trapu. Kāda jauna sieviete gar liesmojošām kurtuvēm bēga uz autoklāju. Milzīgs, sudrabains aisbergs aizsedza ekrānu. Cilvēki panikā kļiedza. Dārdošī ūdenskritumi aizskaloja mūsu blakussēdētājus pa kreisi un pa labi. Tie, kas vēl bija palikuši, šņukstēja un paši lēca iekšā ledainajā okeānā. Mums cerības izdzīvot līdzinājās nullei, bet pēkšņi sakustējās Indras ceļgals, un – tas bija glābiņš! Sajūtot savu pulsējošo plaukstu uz tā, es apjēdzu – mēs izdzīvosim, mēs paliksim. Un šo iespaidu nepārmāca arī zālē ieslēgtā gaisma un paceļamo krēslu klaboņa.

11. Pinnes

Stāvēju pie spoguļa katru mīļu brīdi. Nē, ne jau, lai tiksmīnātos par sevi! Drīzāk ar šausmām vēros savā piņņainajā sejā, kas vērtās arvien raibāka un raibāka...

– Ko tik daudz krenķējies! – mans sencis, kārtējo reizi pavēris vannas istabas durvis; lai tiktu pie skūšanās, deklarēja. – Kārtīgi izspied tās pinnes un izeid ar odekolonu! Nepaies ne mēnesis un par tām vispār aizmirsīsi.

Mēnesis! Man jāgaida vesels mēnesis... līdz... varēšu nekaunoties... satikties ar Indru...

Mamma situāciju vērtēja optimistiskāk:
– Ja regulāri smērēsi šo te ziedi, visi nesmukumi diezgan ātri pazudīs, – tā vismaz man aptiekā teica.

Bet pinnes nepazuda ne nākošajā, ne aiznākošajā, ne divās dienās pēc tam!

Svētdien vakarpusē, žēlojoties par galvassāpēm, devos ātrāk gulēt. Kā biju cerējis, mamma to pamanīja:

– Tev nu gan neveicas... Ka tik rīt atkal nav jākavē skola.

Bēdīgi atmāju un aizvēru istabas durvis. No rīta septiņos kā parasti tiku gan modināts, bet ne pārāk uzstājīgi.

– Nu negals ar to mūsu dēlu, – vēl dzirdēju mammu sakām un tad noklikstam ārdurvju rokturi. Pagaidījis kādu brīdi, žigli rausos augšā – pretpiņņu ārstniecības kursu es sev biju noteicis dzelžainu: visas dienas garumā ik pēc pusstundas noziesties ar nepatīkamo smēri...

Pret vakaru gan tūbiņa bija gandrīz tukša, bet visas pinnes vēl atradās savās vietās. Manu pēdējo nedēļu nemieru nu nomainīja izmisums. Un, protams, signalizēja arī vēl pīkstulis:

TP (TUVAIS PAZUDUŠAIS), VAI TU SLĒPIES?
SESTDIEN BRAUKŠU UZ MĀJĀM. APKĀRTĒJIE
MEŽI JAU PILNI AR VIZBULĪTĒM. VARU PARĀDĪT
TO LABĀKĀS MEDĪBU VIETAS.

Izlasījis Indras sūtījumu, atkal kārtējo reizi iespruku vannas istabā. No spoguļa man joprojām pretim vērās piņņainā seja. Bezgala nelaimīgā seja.

Nekas cits neatlika – kā vien rakstīt Indraī vēstuli. Devos to iemest tajā pašā vakarā, bet pēc pastkastes klapītes aizciršanās, kad neko vairs nevarēju mainīt, vēl un vēl atmiņā pārcilāju aizsūtīto:

Atvainojies vizbulītēm manā vietā, lūdzu, (smalki un

eleganti patiešām!), lai tās vēl bišķi pagaida. Mēs pašlaik fotopulciņā gatavojam gada atskaites izstādi (nav melots ne par naga mellumu!), tāpēc katru dienu pēc stundām (tikai mazliet pārspīlēts) fotografējam modeļus (neapstrīdama patiesība), kopējam un retušējam bildes (daudz veiksmīgāk kā piņņainus purnus!).

* * *

Matemātikas stundā, kas bija pēdējā, mani īsi pirms zvana atmodināja mobilā pīkstiens: ZM (ZIGMĀR), ES VĒLOS BŪT TAVS MODELIS! SVĒTDIEN ESMU GATAVA POZĒT NO RĪTA LĪDZ VAKARAM.

Pārnācis mājās, atkal ieņēmu savu vietu pie spoguļa... Uz pieres dažas pinnes bija kļuvušas nemanāmākas. Varbūt līdz svētdienai... Vēl cerēju...

– Ja tās pazudīs pavisam, solos nekad vairs nemelot un... – ātrumā nevarēju izdomāt, ko solījumam vēl piemest klāt, tāpēc savam stulbajam ģimim vienkārši parādīju mēli:

– Bē!

12. Liktenīgā meitene

Pavisam nedroši izkāpu no vilciena. Indra pa peronu jau drāzās šurpu un māja man. Viņa atkal bija uz augšu sasējusi matu astītes, bet brīvā cirta šūpojās virs degungala.

– Vareni! – izdvesu, no somas izceļot fotoaparātu un noklikšķinot. – Liktenīgā meitene uz perona sagaida... – te mazliet sastomījos.

– ... savu puisī! – Indra teikumu pabeidza manā vietā. – Bet šeit mūsu pagastā ļaudīm par prieku nefotografē gan. Kad nonāksim galā pie manas vēžu upes, varēsi klikšķināt, cik vien tik.

– Pie tavas vēžupes? – līksmi pārjautāju, pat aizmirsis par savu iepriekšējo dienu uztraukumiem.

– Jā, un tā tek cauri manas bērnības mežam. To gan šogad pamatīgi izcirta... – viņa apklusā un sāka spēlēties ar savām matu peļastītēm, kā to bērnībā biju redzējis darām leļļu teātra zaķus – ar labo ķepu pa labo ausi – ļek, ar kreiso ķepu pa kreiso ausi – ļik!

Ļek – ļik, ļek – ļik, peļastītes lēkāja, bet es, pilsētas puika, bez savas vēžupītes un sava bērnības meža, tik un tā jutos viegli un priecīgi.

* * *

Pēc pusstundas gājiena manis iztēlotā – droši vien nedaudz par strautu platākā – vēžupīte tagad, pavasarī, izrādījās kārtīga likumota upe ar ēnainiem ličiem un plašām lankām, bet bērnības mežs – lielas, apsūnojušas egles, zem kuru zariem pat no visspēcīgākā pērkona lietus droši vien varētu paslēpties.

Savukārt pāri upei stiepās īsts autotilts ar aptēstu baļķu margām. Uz tām novietoju fotoaparātu, ko biju mantojis no senča, rezerves objektīvus un filmas.

Un, kamēr vēl krāmējos pa somu, Indra veikli paķēra fotoaparātu un atkāpās dažus soļus:

– Saki, kas te jāspiež? – viņa ieinteresēti šūpoja galvu – tā ka peļastītes atkal lēkāja.

– Vispirms jānoregulē asums! – skaitīju.

– Darīts! – Indra līksmi atsaucās. – Tava seja ir kā uz delnas: ar visām nopietnajām sejas grumbām, ar... – viņa droši vien iekoda mēlē, bet es, pēkšņi atceroties par savām pinnēm, likās izkrītu tilta baļķu segumam cauri un no kauna ievēļos upē – plunkš!

Acīmredzot mans kritiens nepalika Indrai nepamanīts.

– Tu pārāk par to nesatraucies! – Indra nolaida fotoaparātu un pieskārs ar rādītājpirkstu savai sejai. – Mūsu klases puīšiem ir vēl trakāk... Meitenēm gan jau cauri. Pat aizmirsies, bet toreiz tas patiešām bija briesmīgi...

Vēl jau pavisam es nebiju izkāpis no patiltes, bet, pats pārņemdamas aparātu, ar katru brīdi jutos mazliet labāk.

Ieskrūvētais teleobjektīvs pat no dažu metru attāluma Indras skropstas un liektās uzacis zīmēja asas un kontrastainas.

Es mainīju eksponēšanas laiku, piegriezu un atvēru blendi, es fotografēju Indru visā augumā uz neasa meža fona, es pievilku klāt tuvplānā vien viņas seju, tikai klikšķinot aparāta slēdzi un pārvelkot filmu.

Es neskaitīju izfotografētos kadrus, bet pilnīgi droši zināju, ka filmā to ir tikai 36! Tomēr nu jau sāka likties, ka esmu iztērējis daudz vairāk... Kā no miega attapies, izsekoju, ka kadru skaitītāja skala pie šāda cipara bija arī apstājusies. Nu man daudz asprātības nevajadzēja, lai saprastu, ka jau pirms laba laika, enerģiski pārvelkot, filmas galu esmu izrāvis no fiksatora un tagad nu nekādi vairs nevarēju filmu attīt atpakaļ, lai ieliktu jaunu. Cik īsti kadru no fotopulciņā iesāktās filmas tika Indraī – palika liels noslēpums.

– Vai tad jau viss? – Indra, neslēpjot vilšanos, nostājās man līdzās. – Varēji vēl vairāk safotografēt, lai tev būtu ko skatīties un atcerēties... kādu mēnesi, jo, iespējams, tik ilgi tu mani vispār neredzēsi...

Atkal jutu sevi krītam tilta segumam cauri, bet Indras balss šoreiz neļāva atskanēt plunkšķim:

– Līdz vasaras sākumam visas sestdienas un svētdienas būšu ļoti aizņemta, jo mani vecāki nolēmuši ar mūsu

ģimenes rociņām vien atjaunot šoziem izcirsto mežu – stādīt eglītes – simtiem, tūkstošiem...

– ... miljoniem, miljardiem, triljoniem, biljoniem... – sparīgi piebalsoju, bet lielākus skaitļus vienkārši vairs nezināju.

– Tu taču nāktu talkā? – Indras pakausis atradās tieši zem mana zoda.

– Noteikti! – nevaru apgalvot, vai no prieka nepalecos.

– Tad man tevi būtu jāiepazīstina ar savu tēvu... – Indra varbūt pirmo reizi izskatījās nomākta.

– Kā gan citādi! – teļa sajūsmā jau apcerēju katru nedēļas nogali būt kopā ar Indru.

– Bet to nu es nevēlos! – viņa vēl drūmāk nobeidza.

* * *

No pārvilktais filmas ar Indru bija iznācis tikai viens kadrs – pirmais pie vilciena fotografētais: “Liktenīgā meitene uz perona sagaida... savu puisi”.

Nākošajā un filmas pēdējā kadrā sazīmēju savu piņņaino pieri.

I vēžupīti, i bērņības mežu, i izsmērētos egļu tālplānus, i precīzi zīmētos Indras tuvplānus biju fotografējis ar tukšu aparātu... bez filmas...

Bet cik perfekta tajā filmā pirms Indras izskatījās studijā bildētās modeles!

13. Ūpis

Mamma pārradās no darba, liekas, jau nedaudz saērcināta, ienāca pie manis un uzreiz izslēdza maģi.

– Zini, Zigmār, – viņa pat apsēdās, būdama gatava lielai sarunai, – kā teiktu tu, man vienreiz ir piešķiebies...

– Kas tieši, mamm? – pacēlos no guļasvietas pussēdus.

– Tas, ka tu augām dienām vaļājies un magnetofonā drillē vienu un to pašu – kā... – mamma meklēja vārdus, – kā... apreibis, kā galīgi apdullis...

– Bet man tas gabals patīk! – saglabāju mieru, negribēdams mammu vēl vairāk uzvilkt. Tomēr viss velti, mamma acīmredzot bija gatava pagaram sprediķim.

– Labi, piekrītu, tev patīk, – mamma turpināja, – bet kasetes abās pusēs ierakstīt vienu un to pašu dziesmu, kas bez pārtraukuma skan pusotru stundu, nē taču – trīs, sešas, pat deviņas un divpadsmit stundas diennaktī! Vai rīts, vai vakars, vai nakts... tu, nē, mēs visi ģimenē desmitiem... simtiem reižu grimstam kopā ar to "Titāniku", un man jau liekas, ka labi sen visi mājojam okeāna dzelmē, kur tumsa un tavas žēlabainās skumjas valda, – mamma atvilka elpu.

– Vai tev skolas laikā nebija savas mīlas dziesmas, ko gribēji klausīties vienmēr? – vārdu plūdus apstādināju ar pretjautājumu.

– Bija gan! Pat vairākas, – mamma apstiprināja, – bet tas jau nenozīmēja, ka es tik ļoti ļāvos. Ar to jau jauns cilvēks tieši atšķiras no citiem vecumiem – viņš savās izjūtās un interesēs ir... – mamma aizdomājās, – daudzveidīgāks, vai? Nesastindzis... Tu taču neesi nekāds ūpis krātiņā, – mamma argumentus sāka aizstāt ar emocionālu uzbrukumu, – kas tik sēž un labākajā gadījumā groza galvu!

Bet man arī bija ko likt pretim:

Every night in my dreams

I see you, I feel you

That is how I know you go on.

Far across the distance

And spaces between us

*You have come to show you go on**.

– Tas nu ir bezcerīgi! – mamma cēlās kājās, tomēr vēl kaut ko gatavodamās teikt. Tajā brīdī iepikstējās mobilais. Es aši nospiedu pogu.

NJ (NETICAMI JAUKAIS), PAT SKOLĀ VAIRS NENOŅEMU AUSTIŅAS UN VISU LAIKU KLAUSOS TAVU IERAKSTĪTO KASETI. EVERY NIGHT IN MY DREAMS...

14. Znotiņš

Ienācis pagalmā, es jau zināju, ka esmu nokļuvis īstajās mājās – nojumē pie šķūņa, kur ziemā visticamāk stāvējusi malka, tagad rindojās kastes ar asi spurainiem egļu stādiem. Bet turpat līdzās – traktora piekabē – iekrautās eglītes acīmredzot gaidīja savu stādīšanas kārtu jau šodien.

“Un vai tad Indras tēvs kā tāda haizivs man metīsies uzreiz virsū?” mazliet gan jutu nedrošību, bet kā notiks īstenībā, varēju jau pārliecināties pēc dažiem mirkļiem, kad atvērās mājas durvis un pa tām iznāca spēcīgs, muskuļots vīrietis rūtotā kreklā.

– Labdien! Vai tad talcinieki nav vajadzīgi? – ne pārāk skaļi sveicināju.

– Sveiki, sveiki, znotiņ! – vīrietis (tātad: Indras tēvs) apstājās pusceļā un nekautrēdamies nopētīja mani no gal-

* Sapņos tevi ik nakti,
Redzu es, jūtu es,
Tāpēc zinu, cik satraukta tu.

Lai mūs tālumi šķir,
Cauri tiem jānāk tev,
Lai es redzu, cik satraukta tu.

No angļu val. atdz. Jānis Baltvilks

vas līdz kājām. – Labāk vēlāk, nekā nekad... – viņš piebilda un norādīja uz soliņa zem atvērtajiem mājas logiem: – Pēc ceļa vari apsēsties tur! – un atkal iegāja iekšā, spārīgi aizcērtot durvis.

Es, znotiņš, pagalam apmulsis sēdēju kā uz eža un neparko nevarēju iedomāties, ko teiks Indra, mani ieraugot, tik negaidīti atbraukušu.

Bet mājā iekšā satrauktas balsis te kļuva skaļākas, te pieklusā, lai atkal pēc brīža celtos augšā tik skaļas, ka es varēju sadzirdēt katru vārdu.

– Indra arī ir pelnījusi kaut vienu atpūtas dienu! – kāda sieviete (laikam Indras mamma) pastāvēja uz savu.

– Tu domā esmu mulķis un nesaprotu... Lai jau Indra satiekas ar to savu ...čali, lai viņi... – tagad runāja tēvs, – bet ka tik Indra... nedabūn bērnu... Ko tad mēs darīsim?

Ezis, uz kura sēdēju, man sāpīgi iedūra sēžamvietā, un es, pārskrējis pagalmam, paslēpos nojumē pie eglīšu kastēm.

Dažās minūtēs es jau biju paspējis tik daudz! Vispirms kļuvis par znotiņu, tad... tad... Reizē jutos gan apjucis, gan ļoti apvainots. Mēs taču ar Indru pat skūpstījušies nebijām! Kā varēja runāt par kaut ko tādu... Bet vai tad es to negribēju? Nē, gribēju! Ko gribēju? Ne jau bērnu...

Nu pavisam es biju sapinies savās vēlmēs un izjūtās. Labi, ka no mājas iznāca Indra. Viņa arī izskatījās pagalam samulsusi, bet, pamanījusi mani zem nojumes, nedaudz atplauka:

– Tu gan spēj sagādāt pārsteigumus! – viņa atguvās vēl vairāk. – Bet brīvu pēcpusdienu man tomēr izkārtoti gan. Ejam fiksāk, ka tēvs vēl nepārdomā. Citādi tev arī iznāks dūšīgi palocīties izcirtumā.

– Es – par! – abas rokas uzmetu gaisā.

– Es – pret! – Indra vien novilkā un, no sāniem pašķielējusi uz mani, nosarka.

“Tētuks, nākamais tētuks...” bez skaņas ķiķināju par sevi un vairs nejutos tik aizskarts un apjucis. Tieši otrādi – drošāks! Jo kā gan citādi es būtu spējis saņemt Indru aiz rokas. Un viņa atbildot saspieda manus pirkstus.

* * *

Mēs atkal stāvējām uz tā paša tilta, kur pirms vairākām nedēļām biju fotografējis Indru ar aparātu, kam beigusies filma, bet, paldies Dievam, viņa neapjautājās par bildēm.

Šoreiz Indra uzreiz piestāja margām un, pārliecoties tām pāri, neatraudamās vērās straumē. Es mutē iemetu košļenes spilventiņu, un, pats brīnīdamies par savu mieru (pakrūtē gan drusku kņudēja), arī iekrampējos rupji aptēstajā baļķī – abpus Indrai. Nu viņa atradās manu roku ielokā, bet vēl turpināja skatīties krāčainajā patiltē, izliekoties mani nemaz nemanām. Es jau atslābināju savas rokas, kad Indra pēkšņi apsviedās, un es pirmo reizi sapratu, ka viņa arī ir tikpat apjukusi. Mūsu sejas šķīra vairs tikai daži centimetri, un tad tas notika! Mana mēle nezin kāpēc košļenes pikuci bija izplājusi tik plānu, ka tas pēkšņi piepūtās par burbuli un sprāgstot pielīpa Indras lūpu kaktiņam... Mirkli, vēl lielākā apjukumā, Indras acis samiedzās pavisam šauras un tad tā pati ar manu košļeni aplipinātā mute laida vaļā smējienu...

Es pārdzīvojot visu sajūtu gammu – no plīša līdz šī notikuma komismam – arī vāri pasmaidīju, bet Indra nerimās: vēl joprojām smējās – aizrautīgi un nevaldāmi... Un man nekas cits neatlika kā viņai pievienoties – arvien skaļāk un bezbēdīgāk. Tad satvēru Indru, pacēlu un no tilta

uzbēruma nonesu viņu lejā pie pašas upes. Šeit straumes
mutuļi griezās vēl ellīgāk.

* * *

Uz dzelzceļa stigas šķiroties, ierosināju:

– Nākamsvētdien iesim uz juncīti sauļoties!

– Tēvs nepiekritīs, ka visu brīvdienu esmu projām, –
Indra noraidoši šūpoja galvu, – kaut gan eglīšu stādīšana
šogad jau tuvojas nobeigumam. Pat mežā zeme ātri izkalst.

Kad vairs nespēšu izturēt, došu ziņu, – viņa vēl centās
mirkļus pastiept garākus, – lai tu brauc šurpu...

–...sauļoties... – es iestarpināju.

–...sauļoties... – Indra kaut kā komiski pamāja un
iespurdzās.

15. Pusplikais mucējs

VB (VEIKLAIS BURBUĻPŪTĒJ), ESMU
NOPELNĪJUSI KĀRTĪGU BRĪVDIENU. TIKSIMIES
RĪT PIE VĒŽUPĪTES.

* * *

Nākošajā rītā, uzcēlies pietiekami agri, lai paspētu uz
vienīgo rīta vilcienu, izbāzos pa logu un pārliecinājos, ka
ši diena ir tieši kā radīta, lai sauļotos.

* * *

– Tur tev patiks! – Indra noslēpumaini veda mani iekšā
savā bērniības mežā, kur šaura taciņa izlikumoja līdz
nelielai, eglēm un alkšņiem ieskautai pļaviņai.

– Sauļojamies? – es noplivināju līdzpaņemto palagu.

– Sauļojamies! – Indra iesmējās, savu palagu arī
nomezdama blakus manējam, un es atkal viņas vaigos
ievēroju mazās bedrītes.

– Tad ģērbjamies nost! – es pogāju vaļā kreklu un jutos pārsteigts, ka spēju to tik vienkārši un drosmīgi pateikt.

– Ģērbjamies nost! – Indra nu smējās aizgūtnēm, savu vasaras kleitiņu pārsegdama avenājiem, paliekot vienīgi dzeltenā peldkostīmā ar šaurām plecu lencītēm, no kurām viena bija sagriezusies. To iztaisnot nu gan nebija manos spēkos, bet, ticis galā ar kreklu, itin droši ķēros pie palaga izlīdzināšanas kuplajā zālē.

– Tu saulosies džinsenēs? – Indra atkal smējās un pati sakārtoja savu plecu lencīti.

– Nekādā gadījumā! – apgalvoju un, pagriezis Indrai muguru, norāvu džinsus un aizlidināju pa roku galam.

– Tu nu gan esi balts kā miltu maiss! – Indra secināja un nesteidzīgi apgūlās uz palaga. Es, kārtējo reizi brīnoties par savu mieru (it kā viss nenotiek ar mani, bet ar kādu citu!), izstiepos Indrai līdzās. Un viņa neatvirzījās nostāk! Tieši otrādi – ar elkoni pieskārās maniem sāniem.

– Sauloties meža pļaviņā – to tikai tu, pilsētnieks, spēj izsmadzeņot! Bet odi droši vien ir citās domās.

– Odi? – es, piecēlies pussēdus, tēloju ziņkārīgo. – Kur ta šie ir?

– Re, kur! – Indra ar kārtīgu belzienu vienu garsnuķaini nosita man uz pleca, bet otru piebeidza uz muguras. Pa to laiku nākošie desmit jau meklēja piemērotu vietu, kur nosēsties.

– Dzīvus nokodīs! – bauroju un uzrāvu mums pāri Indras līdzatnesto palagu.

Nu mēs bijām kā kūniņā – no asinssūcējiem un visas pasaules paslēpušies! Vienīgi saule neganti karsēja un es, pavisam apdullis, apskāvu Indru, uzlikdams roku viņas plecam, uz kura pavisam nesen bija sagriezusies tā nepa-

klausīgā krūštura lencīte. Mūsu sejas un lūpas arī šķīra vairs tikai mazs gabaliņš, kad – sasodīts! – pēkšņi atkal atcerējos Indras mammas un tēva sarunu, ko biju nejauši noklausījies.

– Vai tu nebaidies dabūt bērnu? – es, liekdamies Indrai arvien tuvāk, pajautāju.

– Nē! – viņa bez domāšanas atbildēja.

Un tas izšķīra visu!

...Kad pusplikš, ar palagu vien apsedzies, pamuku no meža pļaviņas un turpat krūmos apģērbos, vairs nespēju atgriezties pie Indras un pat pārmīt dažus vārdus.

Mājā pārrados ar pēdējo vilcienu, tā arī neapjēdzot, kur daudzās stundas esmu blandījies, ko darījis.

16. BB!

Mobilo turēju sasvīdušajā plaukstā un vislabprātāk būtu sašķaidījis to pret grīdu, lai tikai atkal un atkal nebūtu jāieskatās displejā, uz kura bija tikai daži vārdi:

TU ESI BB (BRIESMĪGI BĒRNIŠĶĪGS)!

Pārvarot savu bezspēcību un varbūt vēl cerot uz kaut ko, paņēmu piezīmju blociņu un lappuses augšmalā uzrakstīju abus lielos, šokējošos burtus – BB.

Zem tiem stabiņā man iznāca arī citi sakāmie, kā sevi nosaukt:

baigais bērns,

bišķi bīdīts,

baismīgs bizdinkš,

badīgs burbulpūtējs,

briesmīgs bulduris,

bailīgs bizenis,

bebrs baravikās.

OTRĀ DAĻA

Karaoke

Kaspars nometa Zigmāram priekšā uz galda alus kausu, pats arī apsēdās uz blukīša iepretim un ievilka vienu lielu malku. Zigmārs savam alum vēl neskārās klāt, bet pāri pretimsēdētāja plecam pārlūkoja visu alus krodziņu. Šodien te, piektdienas vakarā, bija biezs kā murdā, jo pēc brīža vajadzēja sākties karaoke dziesmu konkursam, kura galvenā balva – skrejritenis – jau nedēļu karājās virs krodziņa ieejas durvīm.

- Vai tad mans atnestais “Zelta alus” nemaz negaršo? – Kaspars atkal pieplaka kausam. – Neesi taču vēl ne lāsīti pamēģinājis!

- Nekāda vaina tam tavam zeltiņam, – Zigmārs atrauca, – bet ja nu man būtu atļauts izvēlēties, tad pasūtītu labāk “Lāčplēša tumšo”.

- Tu nu gan šajā vasarā varen izvēlīgs esi kļuvis! – Kaspars kārtējo reizi cilāja kausu. – Jā, jā, un tas tavs mīlais alutiņš arī visvairāk atgādina mātes pienīņu – tāds salds un tumīgs... Tā jau visi iesācēji sākumā darās, kamēr...

- Kas... kamēr? – Zigmārs varen lecīgi pavērās draugā.

- Ko nu uzreiz sprēgā! – Kaspars dudināja jau samiernieciski. – Vai tad bišķīt pamuldēties nedrīkst? Man pašam arī pagājušajā vasarā tumšais tīri labi gāja pie

dūšas... Bet nu, piedod, kamēr vēl nesākas tā bļautišanās, aprunāšos ar dažiem čomiem.

Sekojo ar acīm aizejošajam Kasparam, kas spraucās gar krodziņā papildus sanestajiem krēsliem, Zigmārs dažus galdiņus tālāk ievēroja kādu meiteni, kuru augšdaļā sedza vien melns kreklīšs ar šaurām, šaurām plecu lencītēm. Tāpēc viņas baltās, apaļīgās rokas izskatījās īpaši garas un vijīgas, un pat likās mazliet pārsteidzoši, ka tās tagad mierīgi atradās uz galdiņa, apkampušas vien alus kausu.

Pa to laiku didžejis videomagnetofonā jau bija ielicis kaseti, un telpas dziļumā uz nostieptā ekrāna parādījās "Prāta vētra" ar Renāru Kauperu.

- *Lidmašīnas ...lidmašīnas... lidmašīnas...* – turpat zem ekrāna kustējās un dziedāja kāds puisis, kas Zigmāram pat vistumšākajā naktī nelīdzinātos Kauperam.

Tāpat kā Zigmārs šovakar nelīdzinājās pats sev. Pēkšņi izdzēris Kaspara atnesto alus kausu, aizgāja pēc vēl viena un kopā ar citiem krodziņā piebalsoja piedziedājumu:

- *Kur ir mana lidmašīna, kur ir mana lidmašīna, kur tā ir?*

Un tā daudzas reizes, kamēr nomainījās pieci izpildītāji.

Uz nākamo dziesmu tika uzaicināta kāda kalsna divdesmitgadniece džinsos, un Zigmārs uzreiz tai vilka līdzi:

- *Vēlreiz tavas rokas sasildīt vēlos, vēlreiz tavai pierei pieskarties vēlos... kamēr rīts nav atmodies tev sejā...*

Bet nebija jau viņš vienīgais, kas vēlreiz pieskarties vēlējās... Pēkšņi aizsedzot Zigmāram ekrānu, no netālā galdiņa gaisā pacēlās jau pirmīt ievērotās baltās, garās, sievišķīgās rokas un kā ūdenszāles sāka līgoties. Zigmārs vairs tikai daļu redzēja un tikpat mazu daļu arī dzirdēja, jo

baltās rokas, kas nenogura jau trešo dziesmas reizi, šūpojās un ievilka arī viņu arvien dziļāk savā vijīgajā ritmā.

Nedaudz vēlāk izrādījās, ka baltās rokas ir ne vien vijīgas, bet arī ļoti jūtīgas. Tās drīz vien mazliet mainīja ritmu un pamāja viņam. Zigmārs uzreiz paklausīgi, pat apjukumā paķerdams līdzī tukšo alus kausu, pārcēlās pie meitenes galdiņa. Nu arī viņa rokas kā ūdenszāles pacēlās augšup un ielīgojās balto diriģētājā straumē. Un tā bija karsta. Tāpat kā plaukstas, kas nu turēja viņējās, pilnīgi pakļaujot savām izjūtām un glāstošajiem vilņiem.

Īsi pirms pusnakts, nesagaidījis karaoke konkursa beigas, no krodziņa viņa gala atstreipuloja Kaspars un paslepšus iespieda Zigmāra brīvajā rokā prezervatīvu.

- Es nu laikam došos! – tad, mazliet ķēmīgi paklanījies uz meitenes pusi, vēl piebilda: - Starp citu, es neesmu jūs vēl iepazīstinājis: - Sanita, šis ir Zigmārs!

- Ļoti patīkami, - nenolaidis gaisā pacelto roku, atbildēja priekšā stādītais.

- Patiešām jauki! – iestarpināja Sanita, tāpat vēl turot roku augšā un ritmā. – Vai mēs arī dosimies?

- Kaut tūlīt! – pamāja Zigmārs, un viņi abi vienlaicīgi nolaida savas nogurušās, bet jau iekarsušās plaukstas.

Uz ielas, pie krodziņa durvīm, kur vēl aizvien karājās skrejritenis, Zigmāru gaidīja daži pārsteigumi.

Vispirms Sanita no savas plecā iekārtās somiņas izņēma diskus atskaņojošu pleijeru un ausīs dziļi iestūķēja austiņas. Tad viņa mīļi pavērsās augšup Zigmārā un aplika roku viņam ap vidukli. Tā kā vairāki pāriši tieši tāpat saķērušies staigāja krodziņa tuvumā, arī Zigmārs atbildēja ar tādu pašu žestu. Cauri plānajam krekliņam Sanitas siltums sīksīkām adatiņām nu durstīja viņa roku un plecu. Un

tā bija tik neparasta sajūta, ka Zigmārs pat aizmirsa savas likstas, ka vēl pirms mēneša bijis BB, ar kuru droši vien neviena normāla meitene pat nevēlētos satikties.

No krodziņa viņi, tāpat vēl saķērušies, pa mazām, patumšām ieliņām virzījās no pilsētas centra ārā – ne runādami, ne jokodamies. Turklāt tas nemaz nebija iespējams, jo Sanitas ausīs dziļi, dziļi vēl joprojām atradās mazītiņās pleijera austiņas.

Un varbūt tādā situācijā Zigmārs jutās pat nedaudz atvieglots – atkrita izklaidējošas plāpas un pārrunāšana, kurp tālāk doties. Bet nu viņi, viens otra vadīti, kopā saspiedušies, atstāja aiz sevis arvien tālāk un tālāk pilsētas gaišās ugunis.

Kad viņi šķērsoja Ganību ielu, Zigmārs zināja, ka ezer-mala vairs nav tālu.

Trotuāri arī kļuva nelīdzenāki un vienā tādā vietā, kad Sanitai samežģījās kāja un viņa ar visu augumu uzgūla Zigmāram, viņi pirmoreiz saskūpstījās. Tālāk jau viņi skūpstījās bieži – māju ēnās, vecajām liepām piespiedušies, ielu pagriezienos, un pleijera vadi kutināja Zigmāra vaigus un kaklu, Sanitas austiņu mūzika skanēja arī Zigmārā arvien skaļāk un nevaldāmāk.

Mazā, tumšā ieliņa pēkšņi pārgāja zālainā klajumā, un aiz tā nakts blāvumā vizēja ezers. Turp, tāpat kā iepriekš ne vārda nepārmidami, viņi arī devās.

Tomēr, lai piekļūtu ezeram, vēl vajadzēja izspraukties gar vecajām laivu būdām. Šī nu atkal bija vieta, kur netraucēti varēja skūpstīties. Meitenes mēle Zigmāram likās tikpat gara kā viņas sievišķīgās rokas, bet viņš jau bija tā aizrāvis, ka vairs nekas nespēja pārsteigt un apturēt. Arī nākamajā brīdī atskanošais mobilā telefona

zvans un displejā mirgojošais uzraksts "MĀJAS". Šo zvanu viņš vienkārši atvienoja un telefonu pārslēdza uz klusumu.

Bet pa to laiku Sanita izvijās no viņa rokām un iespraucās starp būdām. Kad beidzot viņš arī tur nonāca, meitene jau stāvēja kādas laivu būdas atvērtajās durvīs. Kā viņa tās bija dabūjusi vaļā, Zigmāram palika noslēpums, bet to nu tagad minēt nemaz nebija laika. Sanita devās būdā iekšā, un Zigmārs viņai akli sekoja...

...Vecās laivas šķirbainā grīda viņam nedaudz spieda muguru, un tas bija gandrīz vienīgais, ko viņš skaidri apzinājās.

Meitene ar pleijera vadiem ausīs, garās, augstu paceltās rokas, baltās krūtis, ko nesesda vairs krekliņš – dejoja virs viņa sev vien zināmā ritmā un likās nosapņotas. Tā ar viņu nevarēja būt, bet tomēr notika. Un šis meitenes ritms ar katru brīdi kļuva arvien straujāks un straujāks – līdz garās rokas pēkšņi sāpīgi iekērās Zigmāra plecos un tad kā nopļautas noslīga pār viņu...

* * *

Nonākot atpakaļ līdz Ganību ielai, viņa izslēdza pleijeru, pat izvilka vadu galus no ausīm un palekusies kādu brīdi iekārās viņam kaklā:

- Tālāk pavadīt mani nevajag! – tā karājoties viņa vēl paspēja pateikt un, līdzko kājas atkal pieskārs zemei, ātri izkusa tumsā vai, visticamāk, kādā tuvējā šķērsielā. Kā vispār nebijusi. Kā Zigmāra izdomāta.

Karaoke bija beidzies.

Nesenās saldās sajūtas Zigmāram nu mijās ar izmisuma brīžiem, kuros viņš labprāt drāztos Sanitai tumsā pakaļ. Un vienā tādā mirklī viņa kabatā tā ievibrējās telefons, kā tikai

īsziņām pienākot.

Nē, šoreiz viņš to – BB – nelasīs! Lai vai kas, tikai ne tagad! Bet, ātri apjēdzis, ka Sanitai nav iedevis sava telefona numuru un arī neuzzinājis viņējo, Zigmārs iedrošinājās atvērt mirgojošo pastkastīti:

KUR TU ESI? KĀPĒC NEATBILDI? VAI KAUT KAS ATGADĪJIES? MAMMA.

Viņš ātrā gaitā tūlīt uzsāka iet tilta virzienā. Velti mamma tā uztraucās. Ar viņu viss bija kārtībā.

2. Tomēr BB!

Divas dienas Zigmāram izdevās sevi pārliccināt – nedoties uz alus krodziņu, lai satiktu Sanitu. Trešajā dienā, ar želeju rūpīgi ieziedis matus, un, murminot: - Skaidrība tomēr labāka par neskaidrību!– viņš ieradās pazīstamajā vietā.

Skrejritenis virs ieejas durvīm vairs nekarājas. Tātad karaokes kaislības tik tiešām bija cauri. Un punkts.

Ar apbružātām lādēm, koferiem piekrautajā telpā nu vietu bija atliku likām. Vien daži apmeklētāji pašā dziļumā pie bāra, bet to vidū Sanitu nemanīja. Paņēmis glāzi aukstas sulas, Zigmārs arī nolīda kādā kaktā un vilies sāka aplūkot vecās fotogrāfijas pie pretējās sienas.

Atklāti sakot, sen mirušās sievietes ar platmalu cepurēm viņu interesēja gaužām maz. Arī lielūsainie kungi, kas, elegantus spieķus vicinādami, kātojuši pa šīs pašas pilsētas trotuāriem, varēja doties dažas mājas tālāk. Tāpat viņš nekad nebija arī ieinteresējies par savas vecāsmammas biežajiem albumiem, kuros bēres vienīgi mijās ar kāzām, kāzas ar kristībām, bet kristības atkal ar bērēm. Vai nebija vienalga, kas tieši stāvēja nelaiķu galvgalī, bet līgavai ar

garu plīvuru – aiz muguras?

Ja varētu uzrakties albumam, kurā atrodamas bildes ar notikumiem pēc desmit gadiem. Jā, labi – par daudz prasīts! Piedzīvotais pēc gada būtu īsti laikā. Vēl par tālu? Tad uzzināt, kas notiks tuvākajā mēnesī? Nu vismaz šovakarā – iespējams ieskatīties?

- Pie mums var dabūt visu, ko vien vēlaties! – bārmenis aiz letes paskaļi skaidroja kādam pienākušam puisim. – Nu gandrīz visu!

- Tādā gadījumā man džinu ar toniku, bet kaut ko garšīgu meitenei...

- ...Sanitai? – bārmenis pārjautāja. – Viņa dzer tikai alu!

- Kā jūs to zināt? – puisis pie letes savu izbrīnu neslēpa.

- Viņa te pie mums iegriežas katru vakaru, - bārmenis mierīgi paskaidroja un ar plašu žestu nodancināja no plaukta džina pudeli. – Ejiet pie galdiņa, es visu tūlīt aiznesīšu!

Un puisis gāja arī – aiz melnkoka bufetes, kuru karaoke konkursa laikā, izrādās, aizsedza lielais ekrāns, vēl atradās kādas durvis.

Zigmārs nekavējoties sekoja viņam pa pēdām.

Visticamāk, Sanitai pie jostas piestiprinātais pleijeris skanēja maksimālā skaļumā, jo no tā, ko puisis pašlaik runāja, viņa acīmredzot nedzirdēja nekā. Vienīgi visam atbildēja ar galvas klanīšanu sava atskaņotā diska ritmā.

Protams, Zigmāru durvis un brītiņu vēlāk ienākošo bārmeni viņa arī nepamanīja, bet paskatījās augšup, vienīgi ieraudzījusi alus kausu sev parādāmiem priekšā. Un te viņu skatieni sastapās. Arī tagad, ne uz brīdi nepārtraucot klanīt galvu, viņa uzsmaidīja Zigmāram, pat apliecinot viņu pazišanos, rotaļīgi virs galvas sašūpoja garās, baltās rokas

un tad atkal pievērsās pretimsēdošajam puisim, kas vēl joprojām centās viņai kaut ko izstāstīt.

“Tā tad BB! Tomēr BB!” Zigmārs, atgriežoties pie savas sulas glāzes, tikko pieredzēto nekā citādi nespēja izskaidrot.

Vēl pēc pusstundas, bet varbūt pēc stundas, kad āra krēsla jau bija sabiezējusi par tumsu, Sanita kopā ar Zigmāram nepazīstamo puisi iznāca no istabiņas aiz melnkoka bufetes, un, ārdurvju zvaniņam nošķindot, atkal kā nebijusi izgaisa viņa skatienam.

“Vai šovakar arī viņa devās uz ezermalas laivu būdu?” Zigmārs iedomājās. Bet tas bija tik sāpīgi un aizskaroši, ka viņš nopurināja šo jautājumu kā suns ūdeni pēc peldēšanās.

3. Pats pirmais puisis

Nu nevarēja taču tā būt, ka BB vienmēr skaidri un saprotami izlasāms viņam uz pieres! Brīžam Zigmāram tā vien gribējās ar plaukstas vēzienu noslaucīt pieri tīru.

Vai arī šī meitene tramvajā – divas vietas tālāk – jau lasīja un saprata to, ko iepriekš bija izsecinājušas Indra un Sanita?

Tomēr Zigmārs nenovērsa skatienu un droši vērsās svešajai tieši pretī. Arī viņa i nedomāja nolaist acis! Tās iesākumā bija runču zaļas, bet tad arvien vairāk sakoncentrējās un satumsa. Zigmārs neomulīgi nodrebinājās un sakrampēja plaukstas. Tumšās acis to noteikti nepalaida garām un kļuva gandrīz melnas. Lai noslēptu pietvikušo seju, Zigmārs uzmauca dziļāk naģeni, bet izturēja, plakstus nesamirkšķinājīs.

Tagad nu melni spožās acu zilītes vēl arī nedaudz palielinājās, tomēr, nepiespiedušas Zigmāru novērsties,

pēkšņi pašas atkal kļuva runču zaļas un pavērsās uz durvju pusi, jo tramvajs, tuvojoties pieturai, strauji bremzēja. Tad svešā meitene, it kā viņai acu kauja neko, itin neko nenozīmētu, mierīgi izkāpa ārā. Nu tikai Zigmārs atjēdzās, ka šī ir arī viņa pietura un pirms durvju aizciršanās vēl paspēja izlēkt no tramvaja. Runču zaļo acu īpašniece turpat vien bija un pat uzlūkoja viņu ar smaidu:

- Tu esi izturīgs! – meitene teica. – Citi manu skatienu nevar pat minūti paciest, tev izdevās pat veselas piecas... Bet droši – ilgāk tu nespētu gan!

- Spētu, spētu arī ilgāk! – Zigmārs iekveldējās.

- Nespētu!

- Spētu!

- Nu tad izmēģināsim! – viņas acu zīlites kļuva daudz izteiksmīgākas, bet ne tumšas.

- Izmēģināsim! – Zigmārs knapi valdījās, lai atkal nenodrebinātos.

- Un kur tu mani aicināsi? – viņa nezin kādēļ paraustīja plecus un ar pašu mēles galiņu aplaizīja savas pilnīgās lūpas, kas nu spīdēja pavisam valgas.

- Iesim pie manis! – Zigmārs pats brīnījās par savu uzdrošināšanos un asprātību.

- Un vecāki arī būs mājās? – viņa taujāja.

- Teicās iet uz teātri, - Zigmārs skaidroja.

- Teicās vai aizgāja? – viņa noprasija pavisam tieši.

- Par to var viegli pārliecināties, - Zigmārs tūlīt no kabatas izvilka savu "Eriksonu", atvēra vāciņu un ātri sameklēja mājas telefona numuru, - garie pīkstieni. Tātad aizgājuši.

- Un cik ilgi velkas tāds teātris? – viņa prašāja tālāk.

- Kādas divarpus, trīs stundas kā minimums, - Zigmārs pat sastostījās, bet, ar plaukstu pārbraucis pierēi, kļuva

atkal drošāks.

- Tad jau... - viņa vēl nedaudz šaubījās, - tad jau...
ejam... bez kavēšanās. Laika nav pārāk daudz. - Tagad nu
viņa sastomījās. - Man šovakar agri jābūt mājās.

* * *

Zigmāra istabā viņa uzreiz jutās kā mājās - iemetās
lielajā klubkrēslā, novilkā savu samtaino vestīti un aizli-
dināja to uz dīvāna pusi. Tad atkal spēji uzcēlās un,
piegājusi magnetofonam, nospieda atskaņošanas taustiņu.

Nu tikai uz meitenes gaišā T krekliņa mugurpuses
Zigmārs ieraudzīja sarkanu, pusloka uzdruku:

MILI MANI ♥ ELĪZA

Vēl neattapies no uzraksta iespaida, Zigmārs tūlīt saņē-
ma nākamo belzienu - istabā sāpīgi un smeldzīgi
ieskanējās Selinas Dionas dziedātā dziesma no "Titānika".

- Tikai ne šo! - Zigmārs pielēca pie magnetofona un
nospieda "STOP".

- Ja tev tā nepatīk, kāpēc tad tā kasete atrodas maģī? -
Elīza bija patiesā neizpratnē, bet, atbildi nesagaidījusi,
vairs arī neprašāja. - Ja nevēlies - nevajag, tad es kādu
mūzičku sameklēšu uz rādžiša. Tu pa to laiku varētu man
atnest kaut ko padzerties.

Kad Zigmārs pēc brīža atgriezās istabā, nesdams auk-
stas kolas glāzi, pa ceļam vairākkārt ar plaukstu aizmēžot
no pieres prom, iespējams, tur atkal parādījušos nodevīgos
burtus, Elīza plivinājās istabas vidū:

- Kad sāksim manu izturības pārbaudi?

Zigmārs piegāja viņai klāt, sniedza glāzi un vienkārši
noskūpstīja.

- Tūlīt, tūlīt! - Elīza iedzēra malciņu, nolika glāzi uz
magnetofona uz panācās atkal tuvāk. Tas Zigmāru
iedrošināja viņu noskūpstīt otrreiz. Bet šī otrā reize saplū-

da kopā ar trešo, ceturto, piekto un citām n-tām reizēm.

- Man jau sūrst lūpas, - viņa aizelsusies čukstēja un nu pāri istabai aizlidoja arī viņas T kreklīņš ar sirsnīgu. - Tu man būsi pirmais puisis... pats pirmais, ar kuru es... Vai saproti? - viņa pieklāvās Zigmāram pavisam klāt. - Tāpēc mēs varam nosmērēt tava guļamā pārsegu... Uzklāj vismaz palagu!

Noliecies pie veļas kastes, Zigmārs, vēl īsti neticēdams notiekošajam, pavērās uz Elīzu. Viņa tobrīd stīvēja nost savus uzspīlētos džinsus. Tomēr pamanījusi Zigmāru skatāmies, pēkšņi šļāca viņam kā aukstu ūdens spaini:

- Ko lūri? - viņas balss skanēja pavisam piktī. Bet tikko Zigmārs atkal aizgriezās, jau piebilda mierīgāk: - Nu pacieties, vēl nedaudz pacieties...

Un Zigmārs, pavisam apjucis, cietās - rūpīgi izlīdzinot itin visas palaga krunciņas. Bet tas bija velts darbs, jo kādu laiciņu vēlāk Elīzas vēsais un mikstais augums palagu atkal savilka istā murskulī.

Tomēr visvairāk Zigmāru pārsteidza Elīzas acis. Kad viņi vēl gulēja līdzās, tās blāvoja savā runču zaļumā. Kad kļuva pavisam tuvi, acis izgaismojās it kā no iekšpuses un nogatavojās gandrīz melnas.

Katru viņa kustību un glāstu acis atbalsoja un iesūca sevī, un, jo viņa seja vairāk pietuvojās acīm, jo to zilītes paplašinājās - līdz tajās viņš redzēja arī sevi atspoguļojamies, bez nodevīgajiem burtiem uz pieres.

Un tas bija kā augusta novakares miglā pēkšņi apmaldīties - viss apkārtējais pēkšņi izgaisa un palika tikai viņš un bezgala dzīvās acis...

Palags tik tiešām bija sasmērēts!

- Iebāz to uzreiz veļas mašīnā, pat ne pleķītis nepaliks,
- deva padomu Elīza. Un ko viņam atlika darīt – vien doties uz vannas istabu. Laiski velkot palagu aiz sevis, viņš nejauši to pārstiepa arī klubkrēslam, uz kura roku balsta atradās Elizas vaļējā somiņa. Novēlusies uz grīdas, tā savu saturu izbēra tieši pie Zigmāra kājām. Un pirmais, ko viņš ievēroja, bija zaļa paciņa ar uzrakstu “*Always*”. Kādās dienās sievietes šīs paciņas lietoja – viņš nu gan pēc TV reklāmām zināja!

- Tu man būsi... pirmais puisis... - viņš klusi atkārtoja, bērdams pulveri veļas mašīnā, - pats pirmais...- un, paskatījies vannas istabas spogulī, liekas, atkal pamanīja abus lielos burtus parādāmies sev uz pieres.

* * *

- Tev bijuši ciemiņi? – tikko pārkāpusi viņa istabas sliekšni, mamma jau uzreiz taujāja.

- Kāpēc tu tā domā? – Zigmārs izvairījās.

- Nu, pirmkārt, jau kolu tu pats nekad nelietu glāzē. Pieliktu visu pudeli pie lūpām un ... bez problēmām ...

- Šodien man gribējās tā kulturālāk, kā tu mēdz izteikties, - Zigmārs tik viegli vis nepadevās.

- Bet vai šajā kulturālajā dienā tu lieto arī meiteņu dezodorantus? – mamma gandrīz uzvaroši grozīja rokā rozā flakoniņu. – Šis te atradās vannas istabā uz darbojošās veļas mašīnas. Kad tu viņu satiksi nākamreiz, noteikti atdod!

- Diezin, vai es viņu vēl kādreiz satikšu! – Zigmārs par savu sacīto bija gandrīz pārliecināts.

- Tu steidzies! Tu pārāk steidzies! – mamma sniedza viņam mazo, rozā flakoniņu.

4. Muša un zirneklis

viņš gulēja un truli blenza griestos radio klusēja telefons klusēja tikai no ielas iespiedās tāli trokšņi ienāca mamma un aicināja brokastīs viņš nepakustējās

pa logu ielidoja liela augsta muša apriņķojusi griestu lampu tā apsēdās uz stikla kupola pacēla augstāk vēdergalu tad to nolaida un sāka ar priekšējām tīrīt spārnus spārni nedaudz vibrējot metāliski iespīdējās muša notīrījusi spārnus nu berzēja labās puses priekšējā pret vienu no kreisajām pakaļējām ienāca mamma un atkārtoti viņu aicināja brokastīs viņam negribējās

beigusi mazgāties muša no lampas kupola pārlidoja uz aizkaru vienubrīd kādā ielocē viņa pazuda skatienam bet tad pavisam skaidri iznāca uz dzeltenas puķes ar sūnu zaļu kātiņu un brūnu viduci tur mušai vislabāk patika viņa apstājas mēmā sajūsmā un ar snuķīti pagaršoja puķi acīmredzot nekas labs tas nebija un muša devās tālāk uz kāda gaiši zaļa auga

atkal ienāca mamma sacīja kad sagribas ēd brokastis atstāju uz galda es aizbraukšu līdz lielajam tirgum jānopērk kaut kas pusdienām viņam ēst negribējās viņam vispār neko negribējās

gaiši zaļais augs mušai iespējams atgādināja salātlapu to arī viņa pagaršoja bet pavisam vilusies no aizkara metās uz loga rūti ar knikšķi atsitusies pret stiklu muša nu riņķoja un sīca riņķoja un sīca bet savā apmātībā tikt laukā viņa nepamanīja ka no istabas tālākā kakta lēni kājas cilādams izlien zirneklis ticis līdz griestu vidum viņš kā izmēģinot sava pavediena stiprumu nolaidās pa to kādu metru bet tikpat veikli uzrāpās atpakaļ ievilkdams pavedienu sevī muša sitās spindzēja knikšķēja pret loga rūti un pavisam apdul-

lusi domāja kā tikt laukā par tādu zirnekli viņai savā dūlūmā bija nospļauties pa to laiku zirneklis aizrāpojis līdz griestu šuvei virs vaļējā loga atkārtoti laidās lejā pavedienu nu piestiprinājis rāmja augšmalai viņš to pārvilka arī šķērsām loga atvērtajai daļai

zvanīja pie ārdurvīm viņš pat nepakustējās viņam bija galīgi vienalga zvanīja vēlreiz lai zvana lai klingina viss apnicis apriebies apnicis apriebies

nākamo pavedienu zirneklis vilka pirmajam pa diagonāli lēnām veidojās tīkla skelets muša nogurusi no dauzīšanās pret rūti tāpat vien stingi vērās laukā vēl vairāki spoži pavedieni krustu šķērsu un vaļējā loga augšmala gandrīz jau piederēja zirneklim tomēr viņš i nedomāja atpūsties pāri tīkla šķidrajiem metiem vēl vajadzēja pārvilkt stiprinošus aplūš lai neviens cauri neizsprauktos lai tūlīt sapītos un pieliptu zirneklis sāka ar ārmalas apli pēc tam vilka nākamo vidum tuvāk un vēl tuvāk pēdējo aplīti sevišķi rūpīgi pabeidzis zirneklis dažās vietās pārbaudīja tīkla stiprumu un apmierināts garu pavedienu aizsevis velkot iekārtojās loga augšmalā vienīgi viņa acis šad tad atrada un uzzibināja kāds nejauši iemaldījies saules stars

vai viņš atspīdēja zirnekļa acīs bet kāda gan tam bija jēga atspīdēt neatspīdēt redzēt neredzēt just nejust priecīgi sāpīgi galu galā sāpīgi tik un tā sāpīgi ļoti sāpīgi

muša sasparojās atkal atrāvusies no loga rūts vispirms izmeta kādu loku pa istabu tad drāzās uz gaismu brīvībā bet neatskanēja parastais knikšķis pret stiklu jo muša bija trāpījusi zirnekļa tīkla pašā viducī izplētusi spārnus viņa iespīdās sarāva vairākus tīkla pavedienus un atbrīvodama kājas ar spārn timerielpa tīklam zirneklis aši aši

atsteidzās pie sava medījums drošības pēc vēl vairākus pavedienus pārmeta mušas kājām un tad viņu nesteidzīgi kārtu pa kārtai aptina kā avīzes bumbiņu vecmāmiņas dzijas kamola vidū

tu vēl neesi izkustējies mamma atgriezusies no tirgus stāvēja līdzās viņa guļasvietai nu nepārdzīvo tik ļoti nepārdzīvo varbūt mēģini satikt to meiteni vēlviensreiz vismaz piecelies un aizej kaut vai izklaidēties uz jūrmalu šodien rietumu vējš siltais ūdens noteikti sadzīts pie krasta pēc izpeldēšanās paliks vieglāk un priecīgāk nu neguli kā nelaimes čupiņa vai dzirdi

5. Brīvs un tīrs!

augusta gubu mākoņi bija tik zemi un pūkaini ka noteikti kutināja jūrmalas kārkliem nāsis tāpēc tie plivināja lapas locīja lokanos augumus un brāžmaini atbildēja putās sakultajai jūrai cik nu ar skatienu varēja ietiekties tālu labi lai kuļas lai maļas ka tik viņam neuzbāžas ar padomiem un mierinājumiem gan jau viņš pats kad visu būs izdomājis un sapratis gan viņš pats

vai tu nepieskatītu manas mantas kamēr es peldēšos sievietes balss kaut kur blakām kā citā pasaulē kurā viņš nemaz neatrodas

gan jau viņš pats ar visu tiks galā jā pilnīgi bez citu palīdzības tikai jāpaiet kādam laiciņam

ei vai tu esi aizmidzis atkal tā pati balss lūdzi pieskati manas mantas kamēr es peldēšos

- Labi, - viņš sacīja un uzslējās pussēdus. Neliela auguma, slaida sieviete ar meitenīgu figūru raibā peldkostīmā, palēkdamās pretim skrejošos vilnīšos, devās iekšā jūrā.

Un nebija jau to pieskatāmo mantu nezin kāds kalns –

dvielis, klikatas, vasaras kleita un apdrukāts maisiņš. Kam tās vajadzīgas! Vairāk pieskatāma bija viņa pati. Lielie vilņi aiz otrā sēkļa te pilnīgi apraka sievietes trauslo augumu, te atkal uzgrūda virspusē, kā tādu pludiņu un baltajās putu vērpetēs brīžiem knapi knapi varēja saskatīt viņas tumšmataino galvu. Zigmārs, lai labāk redzētu, nu bija pat piecēlies stāvus un nomāktības stingums viņam jau pārvētās gandrīz uztraukumā.

Atkal liels vilnis brāzās peldētājai pāri, to kā tādu skaidu pasviežot uz krasta pusi, bet šoreiz viņa vairs nede-vās atpakaļ dziļumā, ļaujot ūdenim sevi nest laukā.

Zigmārs atvieglots apsēdās.

- Tas nu gan bija vienreizēji! – sieviete matus purināja kā izmircis suns un laimīgi smējās.

- Man arī laikam nekaitētu izmērcēties, – Zigmārs slejās kājās.

- Noteikti nekaitētu, - sieviete atkal smējās, - un tagad es tavas mantas pieskatīšu.

- Ko niekus! – Zigmārs meta ar roku. – Nav nekā vērtīga...

- Tad nu uzmanīšu tevi pašu! – sieviete nepalika parādā un savieba tik draudošu grimasi, ka Zigmāram pirms došanās jūrā bija jāiesmejas.

Izniris no kārtējā vilņa, Zigmārs pavērās uz krastu, un tik tiešām sieviete stāvēja pašā ūdens malā, sasprindzināti sekojot viņa kustībām.

Zigmārs juta sevī enerģiju ieplūstam un arī prieku māžoties.

Tikko vienam vilnim pārskrienot pāri, viņš pietupās un ļāva arī diviem nākošajiem sevi stumdīt un ņurcīt, bet tā, lai no krasta paliktu neredzams, ar putām aizsegts, ar

šalkoņu apslāpēts.

- Eu! – un ilgi nebija jāgaida. – Eu! Parādieš! – sieviete lēkāja, māja ar rokām, un Zigmārs pilnīgi gandarīts varēja brist krastā.

- Tā nebija runāts! – viņa sacīja, pat nedaudz aizelsusies. – Mēs vēl neesam iepazinušies, bet tu jau pazūdi jūrā...

- Mamma vēl šorīt mani sauca par Zigmāru, - viņš diviļi bužināja matus.

- Bet mani vīrs pirms nedēļas - par Rutu, - viņa pat pakniksēja un izstiepa Zigmāram pretī roku. Tajā viņš uzreiz ievēroja plānu zelta stīpiņu – nu gluži kā viņa mammai.

- Kāpēc pirms nedēļas? – Zigmārs taujāja.

- Tāpēc, ka tieši tik ilgu laiku dzīvoju Liepājā – tā teikt komandējumā – un šovakar braukšu atpakaļ uz mājām. Faktiski jau man visi pienākumi beidzās vakar, bet tā kā atvaļinājums šogad nespīd, vienu dienu vēl nolēmu pavaļoties. Vai tu man palīdzēsi pilsētā apmaldīties? Nē, taču – neapmaldīties! – viņa pēc pārteikšanās neveikli iesmējās un pat nosarka.

- Palīdzēšu, noteikti palīdzēšu! Bez manis tev... apmaldīties nemaz nebūtu iespējams.

Un nu viņi smējās abi – priecīgi katrs par sevi un varbūt tāpēc, ka atradās kopā.

* * *

Pie viesnīcas viņi apstājās.

- Esmu tev parādījis, kā mēs te dzīvojam, - Zigmārs sadūšojās, - bet nu varētu tu...starp citu... es tur viesnīcā iekšā ... nekad neesmu bijis...

- Jā, par Liepāju man tagad ir pavisam cita saprašana!

Skaties, šī te ir bādiestāde, - Ruta atdarināja Zigmāra balsi, - kuru liekas uzcēla par godu kādam Krievijas caram, kas te ciemojies. Dūņu vannas, dušas – nu, vienvārdsakot, Ķemerī kas Ķemerī... - viņa, ilgāk vairs nespēdama māžoties, iesmējās skanīgi un aizrautīgi. – Nu labi, uznāc augšā pie manis – uz kādu brītiņu!

...Istabiņa bija maza, šaura un Zigmārs, iespiests apbružātā klubkrēslā, jutās diezgan neomulīgi, Ruta sēdēja gabaliņu nostāk uz gultas:

- Nu redzi, kā es te dzīvoju!

Zigmārs, nervozi čikstinoties klubkrēslā, apņēmīgi piecēlās un apsēdās Rutai līdzās. Nē, viņa pat tālu neatvirzījās. Vienīgi tik daudz, lai redzētu viņu. Un tūlīt arī viņa pamanīja Zigmāra vasaras krekliņa līdz krūtīm vaļējās podziņas. Pieliekusies tuvāk, viņa, sākot no augšas, tās lēnītēm pogāja ciet. Vienā brīdī viņas īsi apgrieztie mati atradās Zigmāram pašā degungalā un to smarža, kas nebija vien no jūras sāļā ūdens nākusi, pievilka Zigmāra degunu un lūpas pavisam klāt.

Kā vispār nejutusi šo bezgala maigo pieskārienu, Ruta rūpīgi aizpogāja vēl pašu apakšējo podziņu, tad atliecās un teica:

- Bet nu tagad, lūdzu, dodies prom! Man vēl jāieiet dušā un jāpaspēj uz Rīgas vēlo autobusu.

Zigmāram divreiz tas nebija jāsaka! Viņš nekavējoties cēlās kājās, bet, meklējot atvadu vārdus, kādu mirkli vēl palika turpat stāvam. Ruta sēdus vērās viņa sejā un, varbūt tajā pamanījusi vilšanos vai aizvainotu pašcieņu, steigšus piebilda:

- Tikai nesaki neko! Man šī bija bezrūpīgākā un jaukāka diena pēdējo gadu laikā. Lūdzu nesabojā to!

Lūdzu, paldies – vai viņš bija kāds kaitnieks vai ļaundaris, kas citiem bojāja dienas un garastāvokļus. Viņš neteiks, viņš vispār klusēs kā zivs un pazudīs nemanāmi kā ēna, kad izslēgta gaisma!

Garajā viesnīcas gaitenī viņa solis bija drošs un pārliecināts. Uz kāpnēm viņš jau nedaudz palēnināja gaitu, bet, ticis otrajā stāvā, apstājās kā iemiets. Atpakaļ doties nedrīkstēja – to viņš skaidri saprata, bet projām iet vienkārši nespēja. Kā glābiņu meklējot, viņš vērās visriņķī un pēkšņi arī atrada – aiz ziedošas ķīnas rozes un panīkušā gumijkoka vīdēja uzraksts: “KAFEJNĪCA”.

No kabatas izvilcis mammas šorīt atstātos piecus latus, viņš devās pie bāra. Lielāko daļu pudeļu nepazīstot, viņa skatiens pār džiniem, viskijiem, degvīniem apstājās pie šampaniešu sudrabainajiem korķiem.

- Pudeli šampanieša lūdzu! – cik nu nevērīgi spēdams, viņš savu naudas zīmi nometa uz letes.

- Vai tev šodien svētki? – bārmene tikpat cieši, cik vēl pirms brīža Ruta vērās viņā un vilcinājās ar pasūtījuma izpildi.

- Dzimšanas diena! – arī balsī viņš centās būt nevērīgs, bet, acīm redzami, neatstājis uz sievieti vajadzīgo iespaidu, vēl piebilda: - Mammai!

Tas lietas būtību uzreiz mainīja! Bārmene atmaigusi, tomēr novilka:

- Mēs gan neatkorķētas pudeles dodam tikai viesnīcas pastāvīgajiem iemītniekiem. Kurā numurā tu dzīvo?

- 335! – to viņš zināja droši.

- No 335. šeit pagājušo nedēļu brokastoja viena jauna sieviete, - bārmene izcēlās ar labu atmiņu.

- Tā jau ir mana mamma! – viņš meloja uz velna

paraušanu.

Bārmene paņēma nolikto naudu un meklēja kasē atlikumu: - Un cik tad tavai māmiņai paliek šodien? Briesmīgi jauna gan izskatās...

Satvēris saujā norasojušo šampanieša pudeli, viņš apjucis pauzēja.

- Mammās gadi nu būtu jāzina gan! - bārmene neaturējās no pamācīšanas. - Bet vismaz labi, ka par šampanieti iedomājies.

- Steidzies nu viņu apsveikt! - sieviete rūpīgi izsekoja, vai viņš tik tiešām dodas uz trešo stāvu. Un viņam arī nekas cits neatlika, kā kāpt vien augšā.

Atkal nonākot garajā, patumšajā gaitenī, viņa bravūrība un bezrūpība sašļuka kā pārdurta kamera. Bet, nostājoties iepretim Rutas durvīm, kaut kur kuņģī pat ietrīsējās zaķa līpa, kurai pēc anatomijas tur nu nekādi nevajadzēja atrasties. Tāpēc sakņupis uz gaitēņa grīdas līdzās 335. numuram, viņš atķibināja vaļā šampanieša pudeli. Korķis izsprāga līdz griestiem, bet viņa degunā pēc pirmā malka kņudēja un lēkāja gāzes burbulīši.

Vēl viens garš ievilciens! Daudzie burbulīši ar milzīgu paātrinājumu no viņa kuņģa nu riņķoja pa asinīm, un katru brīdi viss tepat viesnīcā notikušais tāds sākums vien likās. Viņš tūlīt celsies kājās, pieklājīgi pieklauvēs pie durvīm - Ruta būs ar divieli aptinusies, kā jau pēc dušas, un viņš bez problēmām apskaus viņu, tad ostīs viņas rūgtos matus, kuros pie jūras aromāta nu vēl būs klāt nākusi kāda šampūna smarža un tad... tad... atķibinās to divieli...

Bet kaut kas tomēr neapzināti bremzējošs traucēja viņam izrīkoties tik vienkārši un skaidri.

Lai to labāk nofiksētu, viņš ievilka no aukstās pudeles.

Optimisms, ka viss būs, notiks tik vienkārši un skaidri, kusa viņā kā cukurs tējā. Visticamāk Ruta, stāvot kā mūris atvērtajās durvīs, pikti sarauks uzacis, mierīgi viņu noskatīs no galvas līdz kājām un paziņos: - Es taču tevi lūdzu doties projām un nesabojāt man šo jauko dienu!

Vienīgi malks šampanieša no strauji plokošās pudeles varēja šo iespējamo ainu aizbaidīt. Tomēr neaizbaidīja gan!

Viņš taču nesāks pinkšķēt viesnīcas gaitenī. Vajadzēja slieties kājās un aši tities. Bet, kā viņš muguru atvilka no sienas, tā kājas diezgan ļodzīgi viņu atkal atgrūda turpat atpakaļ.

Kārtējo reizi attupies pret sienu, viņš aiz Rutas istabas durvīm saklausīja rosību, vēl pēc mirkļa atslēgas šķindoņu, un tad jau nāca ārā Ruta pati ar palielu ceļasomu rokās.

- Es tev ... palīdzēšu... - viņš tik pikti atgrūda sienu, ka šoreiz pats pusguļus atradās gaitenā vidū, bet tukšā šampanieša pudele aizriboja Rutai pie kājām. Un patiesi apbrīnojami – viņa nevaicāja neko, nolika somu zemē, notupās pie viņa un centās dabūt stāvus.

- Māmiņ, apsveicu tevi dzimšanas dienā! – viņš šļupstēja.- Bet puķu man nav!

- Man pietiek jau ar šo pārsteigumu! Pilnīgi pietiek! – viņai tomēr izdevās viņu uzstutēt un iedabūt istabā.

- Tev ļoti nekaitētu palīst zem aukstas dušas! – viņa šodien jau otro reizi darbojās gar Zigmāra krekla pogām.

- Jā, māmiņ, protams, māmiņ! – viņš tikai klanīja galvu. – Liec mani zem dušas, nomazgā vannā, apguldi gultiņā, baju, baju!

* * *

Aukstā ūdens strūkļas mijās ar karstām. Karstās - ar aukstām. Tad tecēja tikai auksts, aukstāks, vēl aukstāks un

pašās beigās ledains ūdens.

Likās, viņa āda ir atmiekšķējusies un tūlīt nomauksies kā odzei. Nu vismaz daļa no šampanieša burbuliņiem arī bija prom un, pasniegusi divi, Ruta atstāja vannas istabā viņu vienu pašu.

Bet viņš i nedomāja vēl slaucīties! Ilgi vērās savā miglainajā spoguļatspulgā, tad turpat uz plauktiņa sataustīja Rutas aizmirsto lūpu krāsu un trekni uzzīmēja sev uz pieres divus milzīgus burtus: BB. Tāds arī viņš izlampačoja no vannas istabas un, sakot: - Lai tu, māmiņ, zini, ar ko tev ir darīšana! – atkrita klubkrēslā.

- Ko tas nozīmē? – Ruta, kodīdama lūpas, noprasiņa.

- Baigi bērnišķīgs! Baigi, baigi... bērnišķīgs... - viņš jau bija tiktāl atžirbis, ka spēja visu savu rūgtumu ielikt vārdos. – Vai tad es tev tāds neliekos?

- Tu esi normāls sava vecuma puisis, - smiekli viņai vairs nenāca.

- Bet baigi bērnišķīgs, - Zigmārs mala kā veca plate, - ja jau tik normāls, kāpēc tad tu mani izmeti pa durvīm?

- Tāpēc, ka man mājās jau ir divi vīrieši! – Ruta skaidroja. – Vīrs un dēls.

- Mājās! Bet kāpēc tad tu man visu dienu ļāvi ... cerēt? – Zigmāra jautājumi bija vienkārši un secīgi. Bet arī atbildes izskanēja tādas pašas.

- Tu biji tik jautrs, es jutos pavisam viegli un pat neiedomājos, ka tu mani pārpratīsi...

- Baigi bērnišķīgs... Ņēma un pārprata... - Zigmārs nebija tik viegli apstādināms.

- Liecies gultā slīpi, - Ruta no somiņas izņēma mitrās salvetes, - es tevi atbrīvošu no šīm kara krāsām.

- Baigi bērnišķīgs, - viens B jau bija pieveikts, kad viņš

vēl skandēja un skandēja. – Drīz arī otrs izgaiss kā nebijis.

- Tā! Nu tu esi brīvs un no visiem grēkiem tīrs... - Ruta sasmērētās salvetes vēl žņaudzīja saujā, kad viņš jau bija aizmidzis.

* * *

Modās viņš lēni un mokoši, pārsteigtām acīm slidot pār puķainu tapešu sienu, apbružātu klubkrēslu un mazu galdiņu. Mazliet pagrozījies, viņš secināja, ka gultā nav viens un, uzmanīgi paliecis galvu, sev blakus pamanīja pilnīgi apģērbtas sievietes muguru... Ruta!!! Arī viņa, sajutusi Zigmāru sakustamies, mainīja pozu:

- Labrīt! – viņa teica. – Tu gan gulēji kā miltu maiss.

- Vai tad tu vakar neaizbrauci? – viņš pa kriksītim visu lika kopā.

- Kā redzi, - viņa pa gultas kājgali izrāpās ārā, - biju spiesta apmainīt biļeti uz šodienu.

Tagad Zigmārs jau atcerējās tik daudz, ka atturējās vēl kaut ko jautāt.

Nu tikai viņš uz mazā galdiņa pamanīja savu mobilo telefonu un gandrīz lēcienā paņēra to. “ 7 neatbildēti zvani”, bezkaislīgi bija rakstīts uz displeja.

- Pēc kāda trešā es pārslēdzu uz klusumu, - skaidroja Ruta, - un ko gan es būtu varējusi pateikt tam zvanītājam no tavām mājām.

- Tā droši vien bija mamma, - Zigmārs burkšķēja, - viņa droši vien ir šausmīgi uztraukusies.

- Droši vien! – apstiprināja Ruta. – Es arī esmu uztraukusies, ka jau vakar nesastapu savu dēliņu, - viņa paskatījās pulkstenī, - mans autobuss ir tieši pēc divām stundām.

- Vai es drīkstēšu tevi pavadīt? – Zigmārs apjautājās.

- Ja vien piezvanīsi uz mājām un ... apsolīsies... vairs nekad nelietot manu lūpu krāsu...

- Solos, - viņš šorīt pirmoreiz vāri pasmaidīja.

6. Sāncensis

Klases biedreni Kristu viņš sastapa tirgū pie dārzeņu stenda.

- Vai gurķojies?

- Gurķojos.

- Labi esi iekārtojies!

- Patiešām labi.

- Mēs gan ar Indru vasarā raujamies melnās miesās.

- Nu un kādus tad kalnus esat apgāzušas?

- Es dārzniecībā palīdzu mammai pie tomātiem, pipariem, bet Indra... - viņa pauzēja.

- ... ko Indra? – šī pauze viņam likās daudz par garu.

- Indra... - skaidri bija redzams, ka Krista testē viņa izturību, - ak, jā, Indra... tirgojas ar saldējumu...

Nu, beidzot taču izmocīja! Un par savu joku varen apmierināta, viņa Zigmāram vēl dāvāja platu smaidu.

- Kurjā vietā tad var dabūt to Indras saldējumu? – viņš it kā starp citu apjautājās.

- Nu Durbē! Durbē taču! Tur viņa braukā ar dzelteniem ratiņiem no viena pilsētiņas gala līdz otram – še jums, še mums, gardum gards saldējums.

- Tu laikam pārkarsti tajās siltumnīcās, - viņš vīpsnāja.

- Ak, es, runājot atskaņās, esmu pārkaršusi! – Krista bija gandrīz sašutusi, - bet, kad tu bezatskaņu poētismus sūti mīļotajām meitenēm – kas tad noticis ar tevi?

Tas nu bija sitiens zem jostasvietas! Vēl jo vairāk tāpēc, ka viņa, Indras draudzene, varēja būt labāk informēta par

citiem.

Bet ne jau nu viņš izrādīs, ka trāpīts tik precīzi un sāpīgi.

- Tad jau man būs jābrauc tai Indrai uz Durbi palīgā!

- Vai tu, draudziņ, tik neesi nokavējis? - Kristas jautājums bija tīri retorisks.

- Kā vasarā var nokavēt saldējuma andelēšanu? – viņš izlikās naivs, kaut arī sajuta pavisam bīstamu dūrienu.

- Redz, Indrai tur Durbē uzradies kavalieris, - Krista lika visas kārtis galdā, - kas uzmana katru viņas soli. Stumda Indras nolāpītos, dzeltenos ratiņus, kad tik ir brīvs. Un pats galvenais – katru vakaru nopērk visus neizpārdotos saldējumus un...

- ... apēd! – Zigmārs vēl paspēja iestarpināt pirms viņi abi uzsprāga smieklu lēkmē.

- Ņam – ņam! – rīstījās Krista.

- Šmak – šmak! – izbāzis mēli, sprauslāja Zigmārs. Kaut gan viņam nebija ne mazākā iemesla smieties. Tāds čalis bija pavisam nopietns sāncensis!

- Tad jau drīz šim piemetīsies angīna, un es tikšu pie tiem dzeltenajiem ratiņiem, - Zigmārs tomēr vēl jokoja.

- Man gan liekas – viņš ir daudz cietāks rieksts! – brīdināja Krista. – Un, ja tu tur maisīsies, tad pamatīgi norausies...

- Ņam – ņam! – Zigmārs gan vēl atbildēja, bet ne vairs smieklos vaibstoties.

7. Glūņa

Abi pagāja garām autobusu pieturai, kuras ēnā Zigmārs bija ieslēpies, un pat nepamanīja viņu.

Indras platpapēžu kurpes tikai šad tad nošvirkstēja pret

bruģi, bet svešais savās baltajās krosenēs, liekas, vispār slidēja virs zemes.

Tāpat ne vārda nepārmijuši, viņi ienira sudrabvītolu alejā.

“Pēc saldā pāriša nu neizskatās gan,” Zigmārs gandarīts secināja un arī klusāks par klusu vilkās viņiem nopakaļ... Tāda kā neērtības sajūta bremzēja viņa soļus. Tāda kā spīts un neizprotama cerība savukārt dzina viņu uz priekšu.

Svešais, kas augumā vismaz galvas tiesu bija mazāks par Zigmāru, apķēra Indras vidukli.

Indra kā vilciņš veikli izrotēja no svešā tvēriena. Svešais tikpat veikli nostājās Indraī ceļā un abām rokām pieturēja viņas plecus. Indra kā nebijušas šīs rokas nokratīja un, apgājusi šķērsli, turpināja ceļu. Nu svešais panāca viņu un žestikulēdams kaut ko stāstīja.

No tā ne vārda nesadzirdējis, Zigmārs tomēr redzēja, cik noraidoši un noteikti Indra turpināja ceļu uz mājām. Un viņš čukstot: - Ložņa, lūriķis, glūņa... – nepārstāja abiem sekot.

Kaut arī šajā pēckrēslas stundā tikai vairs retais kaķis atradās ārpus veco koka māju apgaismotajiem logiem, tomēr svešais, it kā samierinājies, mierīgi soļoja blakus Indraī.

Pie pazīstamajām parādes durvīm, aiz kurām - kā Zigmārs zināja - čikstošās kāpnes tūlīt veda augšup uz tantes dzīvokli, Indra brīdi apstājās, pamāja pavadītājam ar roku un klusēdama gāja iekšā. Bet nebija vēl pilnīgi aizvērusi durvis, kad svešais spraugā aši iebāza kāju un atrāva tās vaļā...

Nu apgaismotās trepju telpas spuldzes strēlē pavisam

skaidri bija saskatāms, kā Indra no jauna cenšas durvis aizvērt, bet, nespējama to izdarīt, nikni dodas uz kāpnēm. Tomēr arī šoreiz svešais pamanījās būt ātrāks – viņš no mugurpuses saķēra Indru un kā mazu, lēkājošu ķiparu izstiepa atpakaļ uz ielas.

- Laid! – Indras vieglās vasaras kurpes aizlidoja kur kurā, un viņa pati, piespiesta mājas sienai, centās atgrūst svešo.

- Laid! – Zigmārs pieskrēja abiem klāt, ieķērās puiša T krekļā un rāva no visa spēka. – Laid viņu vaļā!

- Kas tu tāds? – svešais spējī apcirtās, un tuvumā bija redzams, ka viņš ir gan vecāks, gan arī plecīgāks par Zigmāru.

- Es... - tik vien paspēja izšļupstēt Indras glābējs, kad pavisam negaidot saņēma spēcīgu sitienu zem ribām – tieši pa saules pinumu. Bez elpas, čokurā sarāvies un muti plātot, viņš vēl pavērās augšup, lai saņemtu otru belzienu – pa kreiso vaigu.

- Turpmāk zināsi, kā maisīties citu darīšanās! – jau gulēdams zemē, viņš dzirdēja svešo turpat runājam.

- Zigmār! – nu viņu atpazinusi, ar izbaiļu saucieniem liecās klāt Indra. – Zigmār...

- Tpu! – svešais nekautrēdamies splāva guļošā virzienā. – Liekas, ka mums te darīšana ar mazliet pajukušu mīlas pārīti. Kā es, duraks, to uzreiz nesapratu... Laid, laid vaļā... - puisis mēdījās, tad, dusmās iespēris vēl joprojām guļošajam Zigmāram pa sāniem, laidās prom.

- Celies augšā! – tikai pēc brīža klusītēm ierunājās Indra. – Uzkāpsim dzīvoklī, es tev apkopšu to asiņaino vaigu.

- Bet tante, ko teiks tava tante? – Zigmārs, jau

uztrausies pussēdus, spieda klāt plaukstu pušumam, kas visapkārt uz vaiga vēl arī iekrāsojās par zilumu.

- Viņa aizbrauca uz laukiem, pie maniēm vecākiem, - tāpat pusbalsī atbildēja Indra.

8. Divi iespējamie nobeigumi

A. Man gribas tevi apēst!

- Tu gan ieradies īstajā brīdī! – Indra ar ūdeņraža pārskābi tīrīja Zigmāra brūci.

- Jā, jā, īstajā brīdī un īstajā vietā, lai norautos pa aci! Un vēl spērienu pa sāniem... - viņš savu rūgtumu centās aizstāt ar ironiju.

- Bet mani tomēr izpestīji, - Indra marli atkal cieši piespieda asiņojošajam vaigam. Viņš viebdamies liecās atpakaļ.

- Nu pieķeries vismaz ķebliņim, citādi vēl novelsies, - viņas balsī skanēja tāds mīlums un rūpes, ka viņš pieķērās Indrai pašai... Un šoreiz viņa neizgriezās kā vilciņš, lai tikai izklūtu no roku tvēriena, bet arī tuvāk nepanācās – vienīgi viņas pirksti dega uz Zigmāra vaiga. Un tas viņu pamudināja paslēpties. Piespiedis Indrai galvu, viņš jutās atpestīts no visām vilšanās reizēm un arī šodienas pazemojums arvien vairāk attālinājās, atbrīvojot vietu maigumam, kas nu neapturami brieda viņā. Indrai apkļautās rokas sažņaudzās vēl stiprāk, un, kad viņa, karsti elpojot Zigmāram uz pakauša, iečukstējās: - Tu mani nospiedīsi! – viņš acumirkli Indras lūpas noslāpēja ar savu muti. Tomēr savu ciešo tvērienu neatslābināja. Šajā brīdī nebija tāda spēka, kas spētu viņam Indru atraut. Un arī viņa pati turējās pie Zigmāra tik izmisīgi, it kā baidīdamās, ka šoreiz atkal kāda neparedzēta straume varētu viņus aiznest katru uz

savu pusi.

Tomēr tapa arvien skaidrāks – Zigmāra rokas un lūpas to aizkavēs! Un viņa noticēja! Lāva savām krūtīm iegulties viņa plaukstās, savām lūpām atrast viņa kaklu, savam vēderam piespieties tik spēcīgi viņam klāt, ka Zigmārs aizvēra acis un ar prātu vairs nevaldīja pār savu ķermeni.

- Tikai, lūdzu, lūdzu esi maigs... - vairāk gan viņas lūpas dvesa bez skaņas, - ļoti, ļoti maigs...

Bet viņš jau lasīja viņas ķermeņa valodu – elpā, kustībās, lūpās, kas atbrīvojās mīkstas un maigas.

Un tad viņi elpoja kopā. Katrs elpas vilciens un kustība kopā. Arvien straujāk un straujāk. Viņu augumus mētāja glāstu vilņi, kas pārvērtās vibrācijā. Indra ievibrējās pirmā un iekodās Zigmāra plecā, viņš vēl kādas sekundes devās viņai pretī un tad brāzmaini viss kļuva par Indras daļu...

- Man gribas tevi apēst! – viņš čukstēja.

- Ēd, mīļais, ēd mani, ja tev garšo! – viņa atbildēja.

* * *

- Es nebaidos dabūt bērnu, nemaz nebaidos! – Indra, atspiedusies uz elkoņa, ķīķināja un no sāniem skatījās blakus guļošajā Zigmārā. - Un esmu arī dabūjusi – vienu mīļu, maīgu puisīti...

- Ak, es, tas puisītis? – Zigmārs, palīdis zem segas, virzījās Indrai tuvāk.

B. Sanitas rokas un Elizās acis

- Velti tu iejaucies! – Indra lēja ūdeņraža pārskābi uz marles uz apmazgāja Zigmāra brūci. – Gan jau es pati būtu tikusi galā. Ne jau pirmā reize! Viņš kļūst uzmācīgs, kad...

- ... kad apēdis par daudz saldējuma... - Zigmārs iestarpināja.

Indra atkāpās kādu soli un pavērās viņā:

- Tu satiki Kristu? Vai ne? Un kā uzzināji par Ivaru, tā drāzies šurp?

- Ak, viņu sauc Ivars?

- Ņem roku tūlīt nost! – komandēja Indra. – Vai tādēļ es to pušumu apkopju, lai tu atkal inficētu?

Viņa atsāka ar marli rūpīgi mazgāt Zigmāra vaigu. – Un starp citu, šodien es saldējumu netirgoju, jo man bija brīvdiena, bet vakarā Ivars mani uzaicināja uz kafejnīcu. Tur viņš arī tā pavairāk iedzēra alu...

Zigmārs neslēpjoties viebās.

- Tu esi pilnīgi bāls! – Indra griestu lampas vārājā gaismā izdarīja atklājumu. – Vai tev slikti? Dikti sāp? Vismaz pieturies pie ķebļa, ka nenovelies.

Tomēr Zigmārs izstiepa rokas un pieķērās Indras viduklim. Nē, šoreiz viņa nesagriezās vilciņā, kā uz ceļa. Tad vēl vairāk iedrošinājies, Zigmārs savu galvu piespieda Indrai.

- Trakais! – viņa uztraucās. – Tu nosmērēsi manu blūzi ar asinīm... - tomēr neatgrūda Zigmāra galvu un arī neatkāpās. Viņa bija silta un smaržoja tik patīkami! Tieši tāpat kā toreiz meža pļaviņā, kad viņas plecs ar sagriezušos krūštura lencīti pulsēja zem viņa plaukstas.

...Viņš, ne vārda nesakot, novelk šo lencīti pāri plecam, tad tikpat viegli noslidina arī otru. Un Indra pakļāvīgi pieglaužas viņam – cik nu cieši vien ir iespējams... Bet tad pēkšņi kā ūdenszāles virs viņiem savā rītmā sāk dejojot Sanitas garās, baltās rokas. Viņš visiem spēkiem cenšas tās neievērot, tomēr Indra saspringst. Glāstot viņas gludo, maigo ādu, viņam atkal izdodas meitenei pietuvoties, bet tad kaut kas nepatīkams viņam iekņudas pakausī. Aši atskatījies, viņš tūlīt sastopas ar Elīzas runču zaļajām acīm, kas vēro viņa un katru Indras kustību.

Ne brīdi viņi vairs neatrodas divatā - Zigmārs satriekts
secina. Sanitas rokas un Elīzas acis viņus pavada visu
laiku...

... Indra atvirzījās no sēdošā Zigmāra nostāk:

- Brūce vairs nemaz neasiņo! Vai tev kļuva labāk?

Viņš bēdīgi vērās Indrā:

- Man laikam tomēr jāiet... Autobusi jau nekursē visu
nakti...

Indra klusēja, un viņš cēlās kājās, lai tūlīt dotos prom.

STULBCEPURE

- Kas notika sestdien?- skolotājas vaigi un kakls pārklājās sārtiem plankumiem, un viņa kādu brīdi bez skaņas plātīja muti. - Rita pēc jūsu kopīgā izbrauciena nav vēl atgriezusies mājās... - Skolotājas balss no uztraukuma aizlūza un pārvērtās gandrīz pikstienā. - Jau pagājušas divas dienas, un viņa nav vēl atgriezusies mājās!

Roberts neizprotami novaibstījās un uzplekšķināja Kārlim pa muguru. Kārlis nobālējis atvirzījās soli sānis un zagšus paskatījās uz Kristīni. Meitene tik paraustīja plecus un lēni nolaida garās skropstas.

* * *

- Tev gan ir stulba cepure! - tikko Rita ar slēpēm uz pleca iznāca pa perona durvīm, viņu sagaidīja Roberta uzsauciens.

- Labrīt, Robčik! - no tādas sagaidīšanas mazliet apjukusi, Rita pieslēja slēpes stacijas sienai un, rīta drēgnuma sargādamās, uzvilka savu vilnas cepuri dziļāk pāri ausīm - tagad tās stūri gaisā zīmējās vēl asāk.

- Nu Čapajevs, kas Čapajevs! - nespēja rimties Roberts.
- Kur tu kaut ko tik stulbu izrāvi?

- Bet ko tu saki par manu slēpju micī? - Rita norādīja uz

krāsaino polietilēna maisiņu, kas bija uzsiets nūju asajiem galiem.

- Atklāti sakot, man tas ir pie vienas vietas! - Roberts pat neuzmeta skatu Ritas slēpēm. Viņš pāri meitenes plecam visu laiku cītīgi pētīja stacijas durvis, kas pa mazam laika sprīdim izmeta uz perona arvien jaunus un jaunus braucējus, bet gaidīto - ne un ne.

- Vai tur, lejā, pie biļešu kasēm, Kitiju, nu, Kristīni, kaut kur nemanīji? - Roberts, vēl arvien hipnotizēdams perona durvis, it kā nevēriģi pajautāja Ritai.

- Tikai nēsatraucies, Bobij, bumbulīt! Esmu jau šeit...- kāda balss viņiem abiem aizmugurē smalki nopīkstēja un tad pārvērtās dobjos un skaļos smieklos.

Kad Roberts apcirtās, viņš bija vēl vairāk vīlies un sadusmots kā pirms brīža, Ritu ieraugot.

Bet klusi pienākušais Kārlis gan jutās gandarīts! Viņš, par savu joku apmierināts, vēlreiz iesmējās - tā kā citi perona gājēji pārsteigti pat sarāvās, un tad mierīgi piebilda:

- Kad mēs šorīt šķirāties, Kitija jau brīdināja, ka mazliet nokavēs!

- Zini, Čārlij, - Roberts runāja sakostiem zobiem, - no tavas muldēšanas... man jau vēmiens nāk...

- Nevar būt! Nekad neesmu pamanījis! - Kārlis, tēlodams izbrīnu, ar slēpēm vairākkārt piedauzīja apladojušajam peronam un pat paklanījās pret Robertu. - Ja gadījumā esmu aizskāris jūsu vissvētākās jūtas, tad... piedodiet... Bet nu jau tik un tā ir par vēlu, jo re' kur viņa nāk, nē, peld... kā... gulbītis...

Un patiešām - pēkšņi vienlaikus atvērās abas divviru durvis un uz perona izlaida dāmu - tērptu baltā, vieglā puskažociņā, piegulošās vilnas triko biksēs un mazos, ele-

gantos slēpju zābaciņos. Slēpes viņai rokās izskatījās kā mēslu dakšas tautu meitai ar zīļu vainagu galvā!

To arī uzreiz saprata abi puisi. Bet Roberts, sniedzoties pēc slēpēm, paspēja pirmais!

- Sveiki! - viņam mīli uzsmaidīja Kristīne un, labprāt atdevusi slēpes, nesteidzīgi pienāca klāt Kārlim.

- Cik labi, ka esi paķēris ģitāru līdzī! - viņa maigi uzlika roku uzrunātā plecam. - Tu, Čārlj, taču zini, kā es mīlu Imanta Kalniņa dziesmas.

Varbūt Rita ne tik lielām sajūsmas acīm vēroja Kristīnes uznācienu, bet nespēja arī nenovērtēt klases biedrenes izskatu un atstāto iespaidu uz puisiem... Tāpēc, sabāzusi rokas savas daudz pieredzējušās vējjakas kabatās, galvu ar asstūraino cepuri ierāvusi plecos, viņa gaidīja, kad arī tiks pamanīta. Turklāt tas notika drīz vien.

- Un kas tad mums vēl ir atnācis? - Kristīne pievērsās viņai kā ilgi neredzētai. - Mūsu Ritočka kā dzīva!

- Tā nav Rita, tas ar to stulbo cepuri ir Čapajevs! - tērgāja Roberts. - Vēl tikai mums pietrūkst Petjkas...

- ... un manas vilciena biļetes! - Robertu spēji pārtrauca Kristīne. - Pirmīt ar visām slēpēm negribējās rindā grūstīties.

- Es aizskriešu nopirkt! - par Ritu uzreiz aizmirsis, piedāvājās Roberts.

- Nē, es pati! - noskaldīja Kristīne, dodamās uz perona durvīm.

- Tad es tevi vismaz pavadišu, - Roberts nelikās mierā un, ieģrūdis Kristīnes slēpes Kārlim, aizlēkšoja meitenei pakāļ.

* * *

- Kāpēc tu tai Ritai, tai Stulbcepurei, nepiepīkstināji un nepateici - kā norunājām - ka brauciens atlikts? - tikko viņi palika divatā, Roberts klupa virsū Kristīnei. - Varbūt citi un arī tā dullā Maija būs?

- Citu un Maijas gan nebūs! - Kristīne skaidroja. - Kad Maiju kā pēdējo sazvanīju šorīt septiņos, viņa bija jau uzcēlusies, pat sasmērējusi maizītes un ļoti sūkstījās, ka tāds jauks pasākums izjucis...

- Kāpēc tad Stulbcepure? - Roberts nerimās.

- Viņa, Bobij, dzīvo kaut kur ellē tālu, liekas, Bolderājā... Un kamēr dabūju savienojumu, šī jau bija aizlaidusies uz staciju, - Kristīne manāmi piktojās, paredzot nākamo jautājumu.

- Nu bet... bet... Čārlijs? Viņš taču ir centra zēns! Droši vien suta līdz pēdējai minūtei...

- Čārlija telefons... visu laiku bija... aizņemts... - Kristīne pat neslēpa savu viltīgo smaidiņu, pa kases lodziņu iebīdot iekšā naudu. - Kad tu nākamreiz atkal organizēsi slēpošanas izbraucienu visai 11. klasei, visdrošāk to citiem ir paziņot vienīgi vakarā pēc atgriešanās. Tad noteikti būsim tikai divi vien...

* * *

- Nu, kāpjam iekšā! - pēc atgriešanās uz perona Kristīne moži paziņoja. - Liekas, vairāk braucēju nebūs.

- Maijas taču vēl nav! - izbijusies iesaucās Rita. - Mēs pirms gulētiešanas visu vēlreiz pārrunājam!

- Tava draudzene man šorīt piezvanīja un paziņoja, ka apslimusi, - Kristīne lēni un pacietīgi paskaidroja.

- Kāpēc tev? - Rita bija nesaprašnā.

- Tu šorīt agri esot izbraukusi no mājām, - Kristīne

pacietību nezaudēja.

- Ak, jā, - atviegloti novilka Rita, - sestdienās autobusi iet daudz retāk.

- Tāpēc arī nepaziņoja! Aiziet, rāpjamies iekšā!

- Es gan īsti nezinu... bez Maijas... vai... vispār gribu slēpot... - stostījās Rita.

- Nu, kā vēlies! - Kristīne nebija apstādināma, jo šāds pavērsiens viņai bija īsti pa prātam. - Mēs tad nu laižam! Bobij, tu taču manas slēpes paņemsi?

Rita stāvēja uz perona nekustēdamās un, pati īsti nesaprotot kāpēc, pēkšņi sajuta lielu atvieglojumu.

Kārlis gan, mirklī aptverdams, kas īsti notiek, nespēja pieļaut, ka arī no viņa kāds varētu mēģināt tikpat viegli atkratīties. Tāpēc puisis vērsās pie Ritas:

- Mēs taču tev nekodisim! Brauc līdzi! Ja jau esi cēlusies un nākusi uz staciju...

- Bez Maijas... negribas... - turpināja stostīties Rita, - tad jau labāk viņu apciemošu...

Kristīne un Roberts ātri pazuda vagona durvīs.

Tad Kārlis rikojās enerģiskāk - pakampis Ritas slēpes, viņš tuvojās vagona durvīm, kurām jau teju, teju vajadzēja vērties ciet. Rita, kā ar slēpēm vienā saitītē sasaistīta, arī spēra soli uz vagona pusi.

- Fiksāk, fiksāk! - Kārlis drudžaini jau klabināja slēpju zābakus pa pakāpieniem augšup.

- Lūdzu, pagaidi... es... patiešām nezinu... vai vēlos... Pagaidi... - Ritas balss trīcēja, bet kājas, kā pilnīgi neatkarīgas no viņas gribas, nesa meiteni iekšā tamburā...

Vai Rita lūdzās Kārli un pretojās braucienam tāpēc, ka jau nojauta, kas viņu sagaida?

Kad Rita ar Kārli iegāja vagonā, Kristīne un Roberts jau sēdēja viens otram pretim pie loga, galvas kopā sabāzuši. Roberts viņus pamanīja tikai tad, kad Kārlis ar pamatīgu blīkšķi noguldīja abus slēpju pārus ejā uz grīdas.

- Ak tad Čārlītis tomēr pierunājis Ritočku baudīt dzimtenes dabu! - Roberts smīkņāja un nemaz negatavojās pievērst savu paprāvo mugursomu no sola sev līdzās.

Kārlis to tūlīt izmantoja un arī apsēdās blakus Kristīnei.

Ritai nu atlika vienīgi Roberta sola gals. Piespiedusi muguru mīkstajai atzveltnei, viņa sajuta aukstas skudriņas skraidām pa muguru, pleciem, ceļgaliem - līdz pat pirkstu galiņiem.

Un, jo vilciens ātrāk uzņēma gaitu, jo vairāk attālinājās no Rīgas stacijas, jo cēlās arī aukstuma vilnis, kas apņēma Ritu. Divās vilnas zeķēs ieautās kājas pārvērtās ledus gabalos, dūraiņos un jakas kabatās iebāzto roku pirksti - lāstekās...

Bet varbūt tas nebija aukstuma, bet šausmu vilnis, kas viņu jau bija sakampis un nesa sev vien zināmā virzienā?

Tā, kamolā sarāvusies, Rita nekādi nevarēja sevi saprast, kāpēc viņa bija sekojusi Kārlim un tomēr iekāpusi vagonā? Vai viņa pietiekami labi nepazīna Robertu un cerēja izdzirdēt kaut ko vēl indīgāku par stulbo cepuri un Čapajevu? Vai viņa nebija vienpadsmit gadus mācījusies kopā ar Kristīni, kura bez izņēmuma patika visiem skolas puisiem un tomēr nevienu citu meiteni nevēlējās savā tuvumā? Vai tad viņa nesaprata, ka arī Kārlis redzēja vienīgi Kristīni un...

- Tev taču ir zilas lūpas! - Kārlis cieši skatījās viņas sejā.
- Droši vien esi par plānu saģērbusies un sasalusi ragā...

- Nē, jau, nē,- ar stīvu muti atčukstēja Rita un mazliet sajuta vilciena siltumu strāvojam.

- Kā nē?! - Kārlis bija kategorisks. - Kad tev saka - pilnīgi zilas lūpas! Man šorīt māte iespieda līdzī kafiju. Paga, tūlīt sameklēšu.

- Vai tad tajā bandūrā vēl arī kafija iekšā? - Roberts norādīja uz ģitāras apvalku un, paskatījies uz Kristīni, gaidīja kādu atzinību. Bet sev par pārsteigumu izdzirda pavisam ko citu.

- Tā, Bobij, nav nekāda bandūra, bet ģitāra! - Kristīne pamācoši ierunājās, vēl piebilstot: - Kad Čārlijs iedos kafiju Ritočkai, varbūt viņš mums kaut ko pat uzspēlēs?

- Uzspēlēšu, Kitij, noteikti uzspēlēšu, - Kārlis sasparojies ļoti steidzīgi lēja kafiju termosā vāciņā, - šī meitene ir galīgi pārsalusi...

Un Ritai, vēl tikai redzot karstās kafijas garaiņus un sajūtot to smaržu, bija sev jāatzīstas, ka viņa savu pirkstu lāstekas jau spēja kustināt.

* * *

Šis Kārlim bija liels brīdis. Ar ģitāru rokās viņš jutās pavisam drošs. Neviens Roberta joks viņu nerasniedza vairs tad, kad viņš, vēl tikai pārbaudot instrumenta skanīgumu, nevērīgi pārvilka pār stīgām un, pavisam nesteidzoties, sāka skaņot ģitāru.

- Nu gan čammājas! - Roberts vēl indīgi novilka, bet Kārlis viņam tikai plati atsmaidīja, tādējādi aizverot klasesbiedra muti uz ilgu laiku.

Kad pietiekami gara pauze nu bija ieturēta un gaidošo klausītāju uzmanība kuru katru mirkli varēja atslābt, Kārlis atvirzījās tik tālu, lai varētu paturēt acis Kristīni, tad skaļāk uzsita kādu akordu, pēc tam ievadtaktis un visbeidzot

mazliet pārvērstā balsī iedziedājās:

Pakur, pakur uguntiņu,

labo vecenīt,

Lai tā āda lobās,

lai tie mati švirkst!

Kristīne sāka smaidīt ar acīm, vaigiem, zoda bedrīti un pēc mirkļa pat paliecās uz Kārļa pusi.

Tas puisī vēl vairāk atraisīja, viņš pārlaida skumīgu skatienu arī pārējiem klausītājiem, kādu sekundi pat pielipdams ar siltumu pielijušajām Ritas acīm un uzsāka dziesmas otro pantu:

Tie nav mati - dvēselīte

Švirkstot taukos tek.

Re, kā sadeg ķeceri!

Re, kā viņi deg!

- Vareni, Čārlij, - jau pēc pirmās dziesmas beigām Kristīne staroja. Pats Imka nenodziedātu labāk! Un ko tu, Bobij, viebies? - viņa pavērās Robertā.

Ritai gan Kristīne neko nejautāja. "Pat pa gabalu redzams, ka tā mulķe kūst vai ārā... Šai auksti? Kur lai aukstums paglābjas no tādas teļa sajūsmas?" viņa nodomāja.

* * *

Kristīnei šis izbrauciens, par kura tālāko gaitu nevienam nekas nebija zināms, ar katru brīdi patika arvien labāk.

"Protams, mēs tīri labi būtu iztikuši arī bez tās zostiņas Čapajeva cepurē, bet... bet... viņu, ja vajadzēs, es vienmēr atšūšu..."

Tālāk paskatījusies uz Robertu, Kristīne knapi valdīja smaidu:

"Tik drūmu ģīmi Bobijam es sen neesmu redzējusi..."
Ne vēsts no tās pašpārliecības, kad viņš, basketbola

laukumā laužoties uz grozu, pēkšņi met pustālo, pie tam trāpa precīzi un, tribīnēm gaviļējot, sastingst gaisā ar uzvaras žestā paceltām rokām!

"Bet Čarliju gan es varētu klausīties... dienu un... nakti..." Kristīne, Kārlim beidzot muzicēt, bija kļuvusi pat nedaudz sentimentāla, par ko vienmēr pati sevi šaustīja. "Šodiena būs amizanta, ļoti amizanta... Ne jau Bobijs tik vienkārši padosies!"

* * *

Un tiešām, nebija vēl Kārlis aizvēris ģitāras apvalka rāvējslēdzi, kad Roberts jau sarosījās:

- Gribat, es jums pastāstīšu aņuku, ko vakar dzirdēju?

- Spļauj tik ārā! - Kārlis apģērbto ģitāru saudzīgi uzbīdīja mantu plauktam.

- *Tā tad viens čalis, teiksim, vārdā Kārlis, pēc balles pavadījis uz mājām kādu gerlu, vārdā Rita.*

Nu Ritiņa pie savām namdurvīm stostās un knosās, līdz beidzot izmurmina:

- *Kārlīt, vai tu nevēlies ienākt pie manis... iedzert tēju?*

- *Labprāt! - atbild priecīgais Kārlis. - Bet, lūdzu, uzgaidi mazu brīsiņu - es tikai aizskriešu uz aptieku un iegādāšos ... kaut ko piekost... tējiņai... klāt...*

- *Vai nav superīga anekdote? - tas bija acīmredzami, ka Roberts ātri atguvās no sliktā garastāvokļa.*

- *Nekāda vaina! - bez īpašas sajūsmas attrauca Kristīne. Nu nezuda viņai tik ātri, cik varētu vēlēties, dziesmu radītais sentiments!*

Ja Kristīne ausīs vēl dzirdēja dziesmu vārdus un vienkāršās melodijas, tad Rita pati vēl joprojām dziedāja, peldēja nošu straumē un no Roberta stāstītā bija sa-klausījusi labi ja tikai pašus pēdējos vārdus. Tāpēc arī viņu

tik ļoti pārsteidza Roberta pēkšņais jautājums:

- Ritočka, vai tev arī kādreiz ir gadījies, ka čalis pēc uzaicināšanas uz vakara tēju tūlīt jož aptiekas virzienā?

- Ko lai viņš tur darītu? - Rita tikai strupi paraustīja plecus. - Nekad neesmu dzirdējusi, ka aptiekās pārdotu tējas cepumus!

Arī pa vagona logu iemesta rokas granāta neizraisītu lielāku sprādzienu.

Roberts, protams, nevaldāmos smieklos iedārdējās pirmais, tūlīt viņam arī piebalsoja Kristīne, un tad par visiem skaļāk ierēcās Kārlis:

- Viņa nav dzirdējusi... ha - ha... par tējas cepumiem... ha - ha...

- Ap - tie - kāš... cepumi... Es tūlīt būšu beigta... - stenēja Kristīne.

- Ha - ha - ha! - Ritai tieši acīs. - Ha - ha - ha! - it kā viņas nemaz nebūtu klāt! - Ha - ha - ha! - dārdoši un spiedzoši.

Rita pēkšņās šausmās norāva savu cepuri un aizsedza seju.

- Čapajs un Petjka vienā personā! Vai es neteicu - Stulbcepure? - zviēģšana vēl arvien turpinājās un, likās, nebeigsies nekad.

* * *

Kad vilciens apstājās viņu izkāpšanas stacijā, Rita vēl nebija attapusies. Viņa truli piecēlās un, savas slēpes atstājusi, devās uz izeju. Kārlis kā ienesis, tā tagad iznesa tās ārā.

- Nu neņem visu tik traki pie sirds! - uz perona Ritu panāca Kristīne. - Drusku pasmējāties un gana! Kuram nenoiet greizi!

- Man gribas mājās! - kā bērns iešņukstējās Rita.

- Kur nu mājās! - jautri ierunājās Kārlis, sniegdamš Ritai slēpes. - Tagad tikai sāksies...

- Jā, tagad sāksies pa istam...- ne mazāk moži apstiprināja Roberts,- cauri mežam līdz šosejai taisni vien mums jānoslēpo apmēram 20 kilometri. Tad tiksīm pie autobusa.

- Vai līdz krēslai paspēsim? - par Ritu jau aizmirsusi, bažījās Kristīne.

- Jāpaspēj, Kitij, jāpaspēj! Ja vien tu nevēlies nakti romantiski pavadīt mežā... - Roberts turpat uz perona jau stiprināja zābakiem klāt slēpes.

Ritu atkal sagrāba spējas un neizprotamas bailes, bet ko viņai bija darīt? Palikt šeit uz perona?

- Nekavējies, - skatīdamies kaut kur iesānis, viņai pusbalsi bilda Kārlis, bet, tikko pietuvojās Kristīne, aplusa un sparīgi sāka rosīties gar savu slēpju lamatām.

Rita apātiski iespēra zābaku purngalus slēpju skavās, papēžiem viens divi aplika aprūsējušās atsperes un nospriegoja. Tad, paķērusi nūjas, ar lēcienu laida no uzbēruma lejā. Mīkstais sniegs nokūpēja vien, kad viņa uzārdīja grāvja malu un pēc tam ar dobru plakšķi atdūrās kupenā. Protams, nu viņa atradās visā garumā sniegā! Protams, no perona tas viss bija labi redzams! Un Rita, no sāpēm un kārtējā pazemojuma sastingusi, jau gaidīja spalgu smieklu šalti. Bet nesagaidīja! Tie uz perona izlikās, ka nav nekā pamanījuši. Pavisam pārsteigta Rita cēlās augšā, atmudžināja kājas, nopurināja sniegu un izslēpoja uz aizputinātā meža ceļa.

Pēdējās dienās bija snidzis vairākkārt, un slēpes viegli grima irdenajā baltumā.

Skatīdamās vienīgi uz priekšu, Rita bez lielas piepūles šlūkāja arvien dziļāk.

Egles abpus ceļa jau nēsāja kuplas cepures. Daži sīki bērziņi liecās godavārtos. Lazdas rudenī nenomestajās lapās krāja sniegu nebaltām sala naktīm.

Bet nekas no tā visa Ritu šodien neinteresēja!

Tālāk un dziļāk.

Pēc iespējas tālāk un dziļāk.

Prom no viņiem.

Pavisam prom - no smīniem, no zobošanās, no spalgiem smiekliem, no nebeidzamās zvīgāšanas.

Meža ceļš strauji pagriezās - egļu biežņa nu pilnīgi aizsedza dzelzceļa uzbērumu un pazīstamos stāvus uz tā.

Rita sāka spēcīgi atsperties ar abām nūjām un manāmi kāpināja slēpošanas tempu.

Viņā lēnītēm ieplūda siltums un pat norasoja piere. Rita iestūkēja savu cepuri jakas kabatā un kāri ieelpoja auksto ziemas gaisu.

Viņai tik tikko manāmi pieskārās vārs prieka stariņš.

* * *

Beidzot viņi bija gatavi doties mežā. Kārlis vēl pāri mugursomai uzstīvēja ģitāru, un viņa ēna atgādināja divkājinu kamieli.

- Viegli ar to bandūru uz muguras tev nebūs! - Roberts tomēr vēl nebija aizmirsis Kārļa panākumus vilcienā.

- Rūpējies vairāk par sevi, Bobij! - Kārlis tik atcirta un meklēja piemērotāku vietu, kur nolaisties no augstā uzbēruma. Roberts gan nemeklēja! Pāris reizes palecies uz perona un pārbaudījis sakabju stingrumu, viņš drāzās lejā. Protams, arī viņam ātri tuvojās dziļā grāvja pretējā mala ar lielo kupenu, kas spēji apstādināja Ritu. Bet Roberts bija

pieredzējis slēpotājs, kuru turklāt pavadīja Kristīnes vērigais skatiens! Tāpēc visu enerģiju un uzņemto nobrauciena ātrumu viņš ziedoja, lai spēji pagrieztos un paliktu paralēli grāvja malām. Tad pa apsnigušo ledu ātri vien sasniedza kādu lēzenāku vietu un, liekot slēpes skujiņā, veicīgi izkāpa mežmalā. Tur nu, atspiedies uz nūjām, viņš gandarītā pacietībā gaidīja, kamēr abi ceļabiedri, klupdami krizdami, atpakaļ slidēdami, nonāca līdz viņam.

- Būtu kaut nūju pretim pastiepis! - murmināja Kristīne, jūtot sārtumu sakāpjam vaigos.

- Cik labi tu, Kitij, izskaties, kad matu sprogas izsprukušas no cepures... - Roberts vēl atļāvās pazoboties.

- Pati zinu! - atcirta Kristīne un droši vien būtu vēl kaut ko piebildusi, ja Roberts stāvētu uz vietas un viņā klausītos. Bet viņš tobrīd jau sparīgi tuvojās meža ceļa galam, kurā stiepās Ritas slēpju sliedes. Turklāt Roberts negatavojās tā vienkārši šļūkāt pa iebrauktu trasi! Parādīt slīdsoli - tāds bija viņa mērķis! Lai tas dunduks Čārlijs apjēdz, ka šādi slēpot nav tik vienkārši, kā raustīt ģitāras stīgas, pusbalsī kaut ko murrāt un pēc tam lepni salasīt meiteņu smaidus.

- Skaties! - ar nūju bakstot meža ceļa virzienā, Roberta priekšnesumu pirmā novērtēja Kristīne. - Skaties, Bobijs pārspēj pats sevi: ar slēpēm slido...

- Ne slido, bet mājojas! - Kārlis grieza galvu uz otru pusi.

- Čārlij! - Kristīnes acis bija gandrīz tikpat spožas un sajūsmas pilnas kā Imanta Kalniņa dziesmas klausoties. - Čārlij, vai... tik tev... neskauž?

- Ir nu gan par ko! - diezgan nepārliciecināti atbildēja Kārlis un pa ceļa malu apgāja Kristīni, atstājot viņu pēdējo.

Tomēr to jau nožēloja nākamajos mirkļos - Roberta slīdsolis bija sajaucis un samīcījis Ritas rūpīgi iebraukto trasi. Enerģiskāk atsperoties uz nūjām, viņš, pašam negribot, ik pa laikam noslidēja ceļa malā. Pirmajā tādā reizē Kārlim ar strauju klupienu vēl izdevās noturēt līdzsvaru, otrreiz jau labā slēpe aizķērās aiz kāda ceļmalas alksnēna un puisis, bezpalīdzīgi gaisā noplivinot garās nūjas, gulēja uz mutēs sniegā.

Protams, ka tūlīt pēc paša lādēšanās viņš izdzirda Kristīnes spalgos smieklus... Bet nebija vēl Kārlis uztrausies kājās, kad Kristīne laida vaļā smējienu ar jaunu sparū.

- Ja tev tikai viena kāja pamuka,- Kristīne aizgūtnēm elsa,- tad Bobijam... katra uz savu pusi... Nē, es vairs nespēju... goda vārds... no smiekliem... piečurāšu bikses...

- Nomierinies, Kitij, nomierinies, - Kārlis piešķūkāja viņai līdzās un vāri uzsita meitenei pa muguru,- vēl patiešām notiks kaut kas nelāgs!

- Ir jau noticis! - Kristīne raustījās jaunā smieklu lēkmē un, kā atbalstu meklējama, spēji apķērās Kārlim. Kristīnes slēpju nūjas nu kūlājās puisim uz muguras, bet viņu sejas bija tik tuvu līdzās, ka Kārlis pavisam nevilšus ar lūpām pieskārs meitenes smejošajai mutei.

Nē, Kristīne nēgrūda viņu prom! Viņa tik atlieca galvu un neļāva viņu lūpām vēlreiz saskarties. Bet tajā mirklī slēpju nūjas sakustējās un negaidīti iebelza Kārlim pa muguru.

* * *

Vēl pēc laiciņa, ko viņi bija pavadījuši, nēsteidzīgi virzoties cauri mežam, Kristīne pieprasīja Robertam nebojāt iebrukto trasi un pārtraukt slēpot slīdsoli.

- Tu jau mums esi parādījis, ko spēj, - viņa runāja tonī, kas necieš iebildumus, - bet Ritočka kā priekšā, tā priekšā.

- Vai domā, mēs kādi vārguļi un Stulbcepuri nepanāksim? - Roberts uzspēlēti dižojās, bet pat negatavojās mesties uz priekšu. Tieši otrādi - viņš iekārtojās rindā aiz Kristīnes, pa ceļam it kā nejauši aizķerot Kārli un iegāžot viņu kupenā:

- Čārlij, vai tev ar kājām problēmas? Sargi savu bandūru!

Kristīne, slēpojot starp abiem puisiem, tikai noslēpumaini smaidīja.

* * *

Trijotne Ritu panāca, kad saule pār meža ceļu jau vilka pusdienas laika ēnas.

Tāpat bez cepures, tagad arī bez cimdiem, ar vaļēju vējaku, tumšajiem matiem brīvi kustoties vienmērīgo soļu ritmā, Rita jutās svabadi un viegli.

- Hei, - viņu uzrunāja Roberts, - vai jūs šeit gadījumā kaut kur neredzējāt Stulbcepuri?

- Ne Stulbcepuri, ne raibcimdi, ne arī pinkšķi! - Rita attrauca bez minstināšanās un neatskatīdamās turpināja ceļu.

- Tad esmu velti bažijies! - Roberts nerimās. - Bet vai drīkst vēl vienu jautājumu?

- Lūdzu! - Rita, kā vairīdamās no turpinājuma, stiepa arvien platākus soļus.

- Sakiet, kur var iegādāties tās eskimosu luģes, ar kurām jūs sniegā atstājat traktora sliedes?

- Ja jūs domājat manas slēpes, - Rita pat atskatījās uz Robertu, - tās ir no manas mammas un uzvarējušas daudzās sacensībās jau pirms jūsu nākšanas šajā pasaulē.

- Pēc tādām arī izskatās... - Roberts tik novilka un uz brīdi aplusa.

- Bobij, beidz kasīties! - šo pauzi nu izmantoja Kārlis. - Pa to eskimosu luģu pēdām mēs itin ērti slēpojam visu rītu. Protams, ja tu stilojot tās nesamaisi biezputrā...

- Tici man, Čārlij, es ar savām šaurajām distancenēm ne sliktāk varu trasi iebrukt, - Roberts bija acīmredzami aizskarts un sakaitināts. Tāpēc, pēkšņi mainījis nodomu atrasties Kristīnes tiešā tuvumā, viņš spēji uzsāka spurtu un, ietinies gaisā saceltajos sniega putekļos, kā sijājošā miglīnā, dažās minūtēs pazuda klasesbiedru skatieniem.

- Iespaidīgi, patiešām iespaidīgi, - Kristīne vien nočukstēja un atkal uzplaucēja savu noslēpumaino smaidu.

* * *

Kad viņi izslēpoja klajumā, tā tālākajā stūrī kurējās neliels ugunskurs, pie kura rosījās Roberts, drāzdams garus iesmus.

- Esmu jūs pārgaidījies un gandrīz vai nosalis! - viņš bez aizvainojuma balsī moži runāja.

- Bet es... es knapi turos uz kājām! - Kristīne aizlidināja slēpju nūjas, kur pagadās. - Bobij, tev rociņas atsilušas, atķibini vaļā manu slēpju kņāģus!

- Kāda runa, mīļā Kitij, - Roberts tūlīt nometās uz ceļgaliem. Un, protams, Kristīnei visērtāk tad bija pieturēties Roberta sprogainajai galvai. Bet, puisim augšā slejoties, vēl daudz parocīgāk - piespiest lūpas viņa aukstajam vaigam.

* * *

Rita pati, bez citu palīdzības atkabināja savu slēpju atsperes, tad ilgi pētīja purngalu stiprinājumus un visbeidzot vērsās pie blakus stāvošā:

- Kārli, lūdzu, palidzi man stingrāk pieskrūvēt slēpju dzelžus! Purngals staigā.

- Man ir tikai nazis, - Kārlis nedaudz izvairīgi atbildēja.

- Čārlijs jau mums skausti! - Roberts iemetās pa vidu.

Kārlis, kā pārdomādam, aplaizīja lūpas un tad paņēma Ritas slēpes:

- Kur tad jāpieskrūvē?

- O - o! - gandrīz korī iestenējās Kristīne un Roberts.

- Turklāt arī izpalīdzīgs! - Roberts bubināja, maucot sev un Kristīnei desas uz iesma. - Jūs, protams, dariet, kā zināt, bet mēs ar Kitiju pavisam drīz kaut ko iekraukšķināsim. - Viņš apsēdās uz nogāzta koka blakus Kristīnei, ar vienu roku viņu apskaujot, ar otru veikli - grozot iesmu.

Bet tāpēc jau Kārlis nepārtrauks to, ko iesācis! Nepārtrauks, lai vai kas!

Nepārtrauks, lai vai kas?

Roberts pieliecās Kristīnei un kaut ko čukstēja ausī. Viņa klusi ieķīķinājās un pieglauza galvu Roberta plecam.

Vai tiešām Kārlis nepārtrauks?

Pēdējā skrūve bija visvairāk ierūsējusi. Naža atlocāmais skrūvgriezis jau vairākkārt bija izsprucis no skrūves galviņas bezveidīgās gropes. Kārlis uzgūla nazim ar visu auguma svaru...

Kristīne nokoda prāvu kumosu no savas ceptās desas un atlikumu pastiepa Robertam. Viņš desā kāri iecirta zobus un pat ieņurdējās no labpatikas...

- Gatavs! - Kārlis pārmēru steidzīgi ar kāju atgrūda Ritas slēpi un aši devās pie ugunskura.

Vai viņš nožēloja savu izpalīdzību?

Tomēr Ritu tuvāk uzaicināt gan neuzdrošinājās.

Bet Ritai nekāda uzaicinājuma arī nevajadzēja! Viņa

pati mierīgi pienāca, paņēma divus iesmus, uz katra uzmauca pa desai - sev un Kārlim.

Un diezin vai viņai vajadzēja tā rīkoties? Kārlis mīņājās kā skudru pūznī iekāpis. Nu nepietika viņam apņēmības un asprātības, kā izkļūt no šīs situācijas.

Kristīne otrajai desai pat nepieskārās, viņa to, uzdurtu apkvēpušajam iesmam, nesteidzīgi izbaroja Robertam, turklāt neslēpti zobgalīgi skatīdamās Kārlī.

Pa to laiku bija izcepušās desas arī uz Ritas iesmiem. Vienu viņa klusēdama pastiepa Kārlim.

Kristīne nenovērsa acis no viņa un pat pārstāja barot Robertu.

- Es negribu! - Kārlis ar spēju kustību atgrūda iesmu un strauji iebrida mežā.

* * *

Apmetis aprāvu likumu meža klajumam, Kārlis jau atgriezās pie ugunskura, kad pretim viņam iznāca Roberts.

- Čārlij, - viņš iesāka, - mēs varētu norunāt, ka tu... tu... vairs nelipināsies klāt Kitijai... Vai saproti? Mēs ar Kitiju... mums jau labi sen... Vai saproti, ko es ar to gribu pateikt?

- Nē, nesaprotu gan! - Kārlis vīpsnāja.

Nu Roberts jau apņēmīgāk turpināja:

- Kamēr tu bizoji pa mežu, mēs ar Kitiju tik kārtīgi nosūcāmies, ka... Tu taču saproti! Tāpēc izbeidz tos gastroļus ar ģitāru un visu citu arī...

- Tev varbūt nepatīk, kā es dziedu? - Kārlis māžodamies runāja skaļi. - Bet Kristīne par to kaifo. Tūlīt viņai pārjautāsim...

- Pagaidi! - Roberts centās Kārlī vēl satvert aiz vējjakas. Bet, kad tas neizdevās, veikli viņu paklupināja... Tomēr arī šis gājiens nedeļa gaidīto. Kārlis pēc kritiena ātri uzlēca

stāvus un kā dzelts iznesās klajumā.

- Kitij! - viņš bauroja, cik spēka. - Tev vēl kaut ko uzdziedāt?

- Bez šaubām, Čārlij! - Kristīne pazudušo bruņinieku saņēma itin priecīga. - Es jau sen gaidu, kad tu Ritočkas slēpes nomainīsi pret ģitāru.

- Vai dzirdēji, Bobij? - Kārlis ar abām kājām reizē pārlēca ugunskuram, paķēra apvalkā paslēpto ģitāru un knibināja vaļā rāvējslēdzi.

- Bobij, nāc sēdies man blakus! - Kristīne pavirzījās sānis. - Pirms ceļa Čārlijs mums kaut ko uzspēlēs.

* * *

Kārlis dziļi noliecās Kristīnes priekšā un pievilka kāju:

- Vika vārdi un mūzika. "Vienprātība"!

- Tev tiešām gribas dzirdēt to Viku - piku? - ņurdēja Roberts.

- Aizveries, Bobij! - Kristīne jau lasīja vārdus no Kārļa lūpām.

- Vika vārdi un mūzika. "Vienprātība"! - Kārlis klanījās vēlreiz un jau pieskārs stīgām.

- Vai mums trūkst vienprātības? - Roberts nespēja rīmties. - Kitij...

- Es jau teicu - aizveries! - Kristīne ar elkoni tā ievilka blakussēdošajam Robertam, ka viņš atmuguriski iegāzās sniegā.

Kārlis, juzdamies jau gandarīts pirms priekšnesuma, cieši vērās Kristīnē un iesāka:

*Tas notika sen, ļoti sen,
to stāstu es glabāju vēl...*

Roberts kā iepriekš sēdēja sniegā un, izbāzis mēli, dziesmas ritmam līdzī ķēmīgi klanīja galvu.

*Mēs sēdējām pustumsā,
Ogles kvēloja pavardā,
Aiz loga tur pustumsā
Melni zibeņi staigāja.
Tad viens cēlās un teica,
ka ārā kāds stāv,
citi teica, ka tur nekā nav.*

Kristīne sāka dziedāt līdzi, bet Roberts pietrausās stāvus un nostājās aiz viņas.

*Viņš cēlās un izgāja viens,
bet mēs palikām visi kā viens,
mēs gribējām zināt, kas būs,
kas tik vēlu var traucēt mūs.*

Rita nu arī panācās tuvāk ugunskuram, un Kārlis, tālāk dziedot, pat pavērās uz viņu.

*Tad, kad ārpusē klauvē,
tad nevajag iet,
neviens nenāks,
ja durvis ir ciet.*

Roberts ķēmīgo grimasi bija nomainījis pret ironisku izteiksmi un dziesmas vārdus skaitīja līdzi bez skaņas.

*Mēs atkal te pustumsā,
Ogles atkal ir pavardā,
aiz loga tur pustumsā
it neviens vairs nestaigā...*

Nu jau viņi dziedāja visi trīs kopā: Kārlis, Kristīne un Roberts. Uz brīdi aizmirsuši savas nesaskaņas, jo šī dziesma viņus vienoja kā kopīga lūgšana! To pēkšņi aptvērusi, Rita instinktīvi pat paspēra soli atpakaļ.

Bet nu nāca paši galvenie vārdi:

*... un ir labi, ka ir tāda vienprātība,
ka nav jāiet un jāatver.*

Ritu dziesmas beigas ķēra līdzīgi smagai, ledainai pikai. Kristīne, Roberts un... Kārlis arī... šos vārdus pārliedzināti dziedāja kā himnu. Kam ticēja, ko pieņēma. Un nebija vēl Rita paspējusi spert atpakaļ nākamo bēgšanas soli, kad viņi, jūsmīgi saskatījušies, nodziedāja vēlreiz:

*... un ir labi, ka ir tāda vienprātība,
ka nav jāiet un jāatver.*

* * *

- Super! Čārlij, patiešām super! - Roberts iebelza Kārlim pa plecu un tad pamanīja aizmugurē Ritu.

- Un ko tu klusēji kā zivs uz sēkļa?

- Man... auksti... - nekā citādi Rita nespēja raksturot to baiguma sajūtu, kas viņu bija pārņēmusi, - es... laikam atsāksu slēpot...

- Bet pirms tam tev derētu iesmērēt slēpes... Pirmīt ievēroju, ka noberztas gluži baltas... - Kārlis juta sevī uzplaukšam labvēlību.

- Es jau šorīt ar sveci ieziedu... - Rita, uzkumpušos plecus vēl vairāk uzrāvusi, tīstīja savu kalsno, izstīdzējušo augumu apdilušajā vējjakā.

- Ar sveci... ha - ha... - kā labu joku izdzirdis, ķiķināja Roberts, - došu tās savas luģes, es ar kaut ko vienreizēju iezieķēšu... - viņš no mugursomas jau ņēma laukā visdažādākās slēpju ziedes. Tie bija atšķirīgu krāsu staniola papīros iesaiņoti stienīši. Rita uzreiz atcerējās bērnības plastilīna standziņas.

Roberts krāsainos stienīšus nesteidzīgi pārcilāja, izvēlēdamies īsto, tad vēlreiz iespurdzies:

- No rīta... ar sveci... - paņēma melno stienīti, tam galā rūpīgi atlipināja staniolu un sāka ieziest Ritas slēpes.

Meitene, no Roberta negaidītās laipnības jūtoties

nedaudz neērti, pavērās uz Kristīni. Viņa, par notikušo neliekoties ne zinis, piemeta ugunskuram atlikušos zarus un uzmauca kādam iesmam vairākas desas.

- Jāpamielo taču arī mūsu dziesminieks! - Kristīne, no spēji uzliesmojušā ugunskura nedaudz piesārtusi, atpogāja balto puskažociņu un paskatījās uz Kārli. Pat biezais, pūkainais svīteris nespēja noslēpt, cik viņa bija sievišķīga! Kārlis, nedaudz kautrējoties visu laiku bez apstājas blenzt uz Kristīni, pāri ugunskuram uzmeta skatu Robertam, kas darbojās ar Ritas slēpēm.

- Bobij, - Kārlis pēkšņi uzlēca stāvus, - Bobij... - bet sastapies ar Kristīnes brīdinošo skatienu, pusvārdā aplusa. Tātad arī viņa jau bija pamanījusi, ka Roberts Ritas slēpes biežā kārtā notriepj ar melno - atkušņa! - ziedi.

- Vai tu ko vēlējies man teikt? - Roberts ironiski skatījās uz Kārli.

- Bobij... - viņš jau trešoreiz atkārtoja, bet tālāk arī netika, jo apsvilinājās ar klāt piegrūsto desu iesmu. Pakampis gabalu, Kārlis vērās te uz pagalam aizņemto Robertu, te uz brīdinošo Kristīni:

- Čārlij, ēd uzmanīgāk! - viņa brīdināja. - Tās desas taču ir karstas!

- Par tām desām jau štruants, - Roberts pašlaik beidza lietot melno slēpju smēres stienīti, fiksi to iegrūda mugur-somā, un sāka līdzināt smēri ar korķa mizas gabalu, - bet lai neaprij iesmus! Es diezgan nopūlējos, kamēr tos izdrāzu.

- Vari būt drošs, Bobij, - Kristīne vērīgi pētīja Kārli, - mūsu dziesminieks neko aplamu neizdarīs...

- Es arī tā ceru, - Roberts, viegli paklanoties, pirmo slēpi jau atdeva Ritai. Viņa to saņēma mēmā mulsumā.

Kārlis, lai nebūtu jākož mēlē, iecirta zobus kārtējā desas gabalā.

* * *

Kad viņi visi četri šļūkāja ārā no sniegotā meža klajuma, pa ceļu garām lielā tempā aizdrāzās vairāki slēpotāji - spilgtos treniņtērpos.

- Viņu pēdās mums daudz labāk slidēs! - priecājās Kristīne.

* * *

"Ir nu gan tas Bobijs joku vecis!" Kristīne, slēpodama aiz Ritas, visu laiku kodīja lūpas, lai skaļi neiesmietos. "Un likās jau, ka līdzjūtīgais Čārlijs izrunāsies, bet kā iegrūdu šim desu ģīmī, tā... apklusā un vēl tagad pēc pusstundas nav bildis ne vārda."

Kristīne pavērās uz Ritu un atkal bija gatava vai zemē velties, lai tikai atbrīvotos no neizturamās smieklu nastas. "Cik jocīgi viņa pārvietojas! Ne īsti šļūkā, ne steberē... Kas to būtu domājis, ka atkušņa smēre tik perfekti reaģē ziemas salā..."

- Ha - ha - ha! Ha - ha - ha! - viņa tomēr neizturēja.

- Kitij, cik ilgi mēs vēl tā vilksimies? - viņai no mugurpuses ar nūju iebakstīja Roberts. - Laižam šiem garām! Nemaz nekārojas tumsu sagaidīt mežā.

* * *

Izdzirdusi aizmugurē Kristīnes smieklus, Rita nodrebēja vēl vairāk, saliecās uz priekšu un kārtējo reizi ierāva galvu plecos.

Nu nekad Kristīne nesmējās tāpat vien!

Reiz viņas abas pēc aerobikas nodarbības satrāpījās blakus dušā, un Kristīne, aizņemdamās ziepes, bija viņu vērīgi nopētījusi, paklusām noteikusi: "Žāvēta aita!" un

laidusi vaļā pazīstamos smiekļus. Kopš tās reizes Rita, šos treļļus dzirdot, vairs ne par ko citu nespēja domāt. Arī tagad viņa sajauca slēpošanas ritmu, kuru tā jau pēc apstāšanās bija arvien grūtāk noturēt, un vieglāk uzelpoja vienīgi tad, kad Kristīne un Roberts, viņus apdzinuši, diezgan ātri attālinājās.

Bet tāpēc jau viņai spēki nenāca klāt! Tie kusa kā sniegs aiz apkakles. Rita skaidri redzēja, ka Kārlis, slēpojot pirmais visu laiku bremzēja kopīgo gaitu, lai tikai viņa tiktu līdz. Turpretī tagad, kad Kristīne ar Robertu aizdrāzušies, viņš ilgi šeit vairs nezturēs. Par to viņa bija pārliecināta!

* * *

"Vai viņš - Kārlis - ir maitasgabals, sūda muša, suņa kaka, izdzimums, mīkstčaulīgākais no mīkstčauliem, glēvmiesis, teļa pakaļa, mēslu vabole, glums lenteris, bailīga puņķutapa, pēdējais no atkritumiem?

Vai viņš - Kārlis - nevarēja saņemties un skaidri un nepārprotami pateikt: Bobij, beidz tās cūcības! Ar to atkušņa ziedi iesmērē pats sev... kāju pēdas!

Vai viņš - Kārlis - nespēj tagad apstāties, pagriezties pret Ritu un sacīt: tavas slēpes ir apķēzītas ar kaut kādu draņķi... Tā kā es arī jūtos vainīgs, tad palīdzēšu dabūt nost! Lai Kitija un Bobijs šļūc, kur acis rāda!

Vai viņam - Kārlim - pietiks spēka savu apņemšanos tūlīt izpildīt?"

* * *

Kristīne slēpoja pirmā. Tāpēc, veroties no aizmugures, viņas nelielo, balto stāvu lielākoties aizsedza Roberta augums oranžajā sporta jakā. Tikai šad tad vienā vai otrā pusē pazibēja Kristīnes karmīnsarkanie dūraiņi. Kārlis pilnīgi neapzināti vairākas reizes spēcīgi atspērās ar nūjām un

izrāvās kādus metrus Ritai priekšā. Tad atskatījies palēnināja tempu un ļāva viņai radušos distanci samazināt.

Tālumā nodunēja Roberta bass, tad līdz viņiem atlidoja Kristīnes smiekli.

Kārlis piespieda sevi nepaātrināt soli.

Atkal lielās egles abpus meža ceļam uztvēra Kristīnes smieklus šalti un iesvieda Kārlim tieši sejā.

Kārlis, vienmērīgi slidinot kājas un vērējot garās nūjas, izlikās, ka tas, kas notiek tur, priekšā, uz viņu nemaz neatietas.

Kādu brīdi meža klusumu neievainoja neviena sveša skaņa. Bet tad Kārlis saklausīja tādu kā smagu elšanu. Pametis skatu atpakaļ, viņš ievēroja Ritas piesārtušo seju. Viņas mute kampa gaisu:

- Es... vairs ātrāk... nevaru... - viņa ļāva nūjām vilkties pa sniegu un slēpēm apstāties, - drusku atpūtīšos...

Bet, protams, arī stāvēt Ritas elpa uzreiz nekļuva mierīga, un Kārlis pēkšņi sajuta sevī mostamies lielu īgnumu pret šo elsojošo meiteni. Viņš te kā muļķis stāvēja meža vidū un gaidīja, kad... kad...

Īgnums vairs nemeklēja vārdus, tas bīstami rūga un... tajā brīdī kārtējo reizi līdz viņa ausīm nonāca Kristīnes smieklus treļļi.

Šoreiz Kārlis izšķīrās ātri:

- Tu te atvelc elpu, bet es... bišķi paslēpošu uz priekšu un... tūlīt... būšu atpakaļ...

Daži spēcīgi atspērieni ar nūjām, un viņš jau ienira meža ceļa likumā.

Kristīnes smiekli skanēja tā kā no pazemes. Asi apcirtis rinķī kādai vēja izgāztai eglei, Kārlis nonāca lēzenas gravas malā. Šeit tikai vajadzēja nūjas iezmiest padusēs un

laisties lejā!

Aiz apsnigušajiem zariem zemu parādījās Roberta oranžā sporta jaka, bet blakus tai - uz zemes! - karmīnsarkanie dūraiņi.

- Ei, ko jūs te vērtāties? - sauca Kārlis.

- Bobijs mani nogāza! - nebeidza trallināt Kristīne. - Aizķēra un nogāza...

- Tūlīt es viņu pārmācīšu! - nu auroja Kārlis un stūrēja virsū gulošajiem.

Pēc brīža viņu rokas, kājas un slēpes sapinās raibā muškulī, no kā atskanēja spiedzieni, smiekli un jautra stenēšana.

* * *

Tāpat kā pirms laiciņa Kārlis, nu arī Rita bija nonākusi lēzenās gravas malā. Gatavodamās vilinošajam nolaidienam, Rita vēl ievilka dziļāk elpu un atspērās ar nūjām. Sniegs nošķirkstēja, nedaudz ļāva kustību lejupskrejošajās pēdās, bet tad, kā ar rupju granti apkaisīts, nobremzēja slēpju tālāko gaitu.

- Pat no kalna vairs neslīd! - Rita pati sev pusbalsī teica un ķērās atkal pie nūjām. Viņai nu bija pilnīgi skaidrs, ka Roberta melno ziedi mammas vecās slēpes tik ļoti nevarēja pieņemt, ka pat atteicās drāzties nolaidienā.

Gandrīz jau nonākusi gravas apakšā, Rita pamanīja sniegā izmīdītu laukumiņu. Te vairāki bija vērtējušies, pat slēpes nenonēmuši! Rita skumji pavīpsnāja un kabināja stiprinājuma atsperes vaļā.

Pirmīt balti noberztā slēpju virsma tagad klājās ar sīku grubuļu kārtiņu, kura striķēja sniegu un darbojās kā bremzes.

- Ha - ha - ha! - Rita atcerējās Kristīnes treļļus un

noskurinājās.

Sasaluši ledū, smēres grubuļi ar nagiem nebija dabūjami nost! Rita parakņājās mugursomā - tur arī piemērots darbarīks neatradās.

Atlika vienīgi dzīvokļa atslēgas.

Tomēr arī tām tumšie grubuļi tik viegli vis nepadevās: atrauti no slēpju virsmas tie kļuva ķepīgi un izsmērējās plašāk.

Cik ilgi Rita pavadīja uz ceļiem sniegā notupusies, viņa pati neapzinājās, bet, kad beidza darboties ar atslēgām un, ņemot talkā sveces galu, vēl ieberzēja slēpes, pirksti no aukstuma bija balti, bet mugura - kā ziemā nekurināta bleķa krāsns.

Rita no kabatas izvilka savu cepuri ar asajiem stūriem un dziļi uzmauca galvā.

Tuvojoties vakaram, liekas, piesala.

* * *

Pēkšņi un negaidīti meža ceļš nedaudz paplatinājās un tad ar vienu atzaru strauji aizmetās pa kreisi, otru atstājot slēpotājiem priekšā.

- Mums jādodas tikai taisni! - Roberts pats gan mazliet vilcinājās sekot savam ieteikumam. - Netālu no krustojuma jābūt likajai priedei. Šo te gabalu līdz šosejai tāpēc arī sauc par Līkās priedes dangu.

- Dingu - dangu, - skandināja Kārlis, sekodams Kristīnei.

- Dingu - dangu, - viņa atbildēja, pēc brītiņa norādīdama ar nūju uz ceļa malu, - vai tā, Bobij, ir tava likā priede?

- Īstā! - Roberts bija lepns par savām ceļveža spējām. - Mēs esam uz pareizā ceļa! Vienīgi žēl, ka tie slēpotāji likumā nogriezušies pa kreisi. Nu atkal pašiem jāiebrauc

trase.

- Dingu - dangu, - atkal skandināja Kārlis, - tev taču, Bobij, spēka pietiek!

- Dingu - dangu, - atsaucās Kristīne, - laižam, Bobij, laižam! Saule arvien zemāk.

- Kā sadziedājušies! - noburkšķēja Roberts, gludajā sniega klāzienā ievilkot dziļas švīkas.

* * *

"Vai Kārlis par to melno ziedi arī zināja?" Rita, atsākusi slēpot, nekādi netika pie atbildes šim pašas uzdotajam jautājumam.

"Ja zinātu, nebūtu taču pieļāvis..." Rita atcerējās no piepūles pietvikušo puiša seju, sarūsējušās skrūves pievelkot. "Nu vismaz pateiktu..." Rita pie saviem pieņēmumiem turējās izmisīgi un pikti ar asajām slēpju nūjām kapāja ceļmalas neapsnigušos avenājus.

- Pateiktu gan! - viņa, lai būtu vēl pārliecinošāk, runāja ar sevi skaļi.

"Bet kur tad viņš tagad ir?" cita apmulsusi balss vēlējās zināt.

"Kur? Kur?" Rita dialogu ar sevi turpināja bez skaņas un atkal dusmīgi iecirta kādam avenājam. "Par to man nav nekādas daļas. Un pat neinteresē! Ne - in - te - re - sē!" Šoreiz slēpju nūja sāpīgi ķēra pusauga eglīti. "Tāpēc jau es nesākšu liet asaras!" Viņa nošņaukājās un, veikli manevrējot pa plati iebraukto trasi, centās visu nepatīkamo atstāt sev aiz muguras.

* * *

Līkās priedes danga, tāpat kā iepriekš ceļš, turpināja celties kalnup un tad atkal krist gravās.

Roberts un Kārlis vienmēr lejup laidās ūjinot, bet

Kristīne spiedza. Bieži vien nemācēdama apbraukt šķēršļus, viņa iestrēga kupenās, aizķērās aiz žagaru kaudzēm, taranēja nokritušus kokus un celmus. Un tikai brīnumainā kārtā viņas slēpes bija nesalauztas, baltais puskažociņš nesaplēsts, bet karmīnsarkanie dūraiņi nepazaudēti.

Tomēr visgrūtāk Kristīnei klājās, kad sākās kārtējais kāpiens augšup.

- Šausmīgi slid, - viņa atpakaļkārpīdamās spurdza, - cik te šausmīgi glums...

Tad Roberts tūlīt pagriezās sāniski un, vēlīgi pastiepis slēpju nūju Kristīnei, trepītē - soli pa solim centās pievarēt stāvumu.

Tādās reizēs, protams, arī Kārlis nespēja palikt malā. Viņš savukārt Kristīni bīdīja no mugurpuses un vienmēr satvēra, kad viņa tomēr izmanījās palaist Roberta sakabi vaļā un, rokas ar slēpju nūjām bīstami plivinādama, slidēja lejup.

- Nē, es būšu beigta un pagalam! - Kristīne, kuru varen apmierināja abu puīšu pūliņi viņu stutējot, runāja bez mitas. - Ko man iesākt, lai tik šausmīgi neslīdētu?

- Es tavas slēpes iesmērēšu ar atkušņa ziedi - kā Stulbcepurei, - Roberts jokoja, bet nebija gaidījis tik vētrainu reakciju.

- Ha - ha - ha! - pavisam netālu no gravas augšējās malas Kristīne sāka locīties smieklos, palaida atkal vaļā slēpju nūju, pie kuras turējās, un spēji uzgrūdās Kārlim. Viņš gan izstiepa palīdzīgās rokas, tomēr šoreiz Kārļa slēpes, sniegu šķārdīdamas, nolēma atmuguriski atgriezties gravas dibenā. Nenoliedzami, ka Kārlis šim nodomam ļoti pretojās, bet spēks, ar kādu streipuļodama un ķīķinādama

gāzās lejā Kristīne, lika pat smagi nobūkšķēt un iestrinkšķēties ģitārai...

Kad mirkli vēlāk kopā ar instrumentu, Kristīnes silti piespiests, Kārlis atvēra acis, viņš par šo, vienīgi nosapņojamo situāciju, nebija ne sajūsmā, ne svētlaimē!

Roberts, tas maitasgabals, bija viņam atgādinājis tieši to, ko viņš ar tādām pūlēm visu laiku centās aizmirst!

Kristīne, mirkli sastingusi, ļāva Kārlim izmantot nejausību, bet tā kā viņš vienīgi truli blisināja acis, spēji rausās augšā:

- Bobij! - viņa sauca. - Palidzi taču tikt uz kājām! Čārlijs, liekas, kopā ar lāčiem ir laidies ziemas miegā.

- Tūlīt, tūlīt, Kitij! - Robertu nevajadzēja skubināt. Viņš jau drāzās lejā.

* * *

Nonākusi vietā, kur ceļi šķīrās, Rita vispirms ieslēpoja kādu gabaliņu Līkās priedes dangā. Mežs abās pusēs kļuva vēl biezāks un drūmāks.

- Te man nemaz nepatīk! - šo svarīgo izšķiršanos viņa ar sevi pārsprieda pusbalsī un, atgriežoties krustojumā, pārkāpa blakus ceļa iebrauktajās slēpju pēdās. Tās devās uz skrajāku vietu un, iespējams, ātrāk sasniegs mežmalu. Tomēr uzreiz vēl Rita nemetās tālāk. Atspiedusies uz slēpju nūjām, viņa kādu minūti tāpat vien šļūkāja kājas. Tad ceļu šķirtnes pašā redzamākajā vietā sniegā ar milzu burtiem uzrakstīja vārdu "RITA" un zem tā pavilka garu bultu - tajā virzienā, kurp tūlīt arī devās.

Svešo sportistu labi iebrauktā trase, metot līkumus un pat neizprotamas cilpas, tik tiešām lēnām veda Ritu no biezokņa ārā. Lielie, tumšie skujkoki atkāpās, tagad dodot vietu bērziem, kārkliem un priedīšu audzēm.

Ceļš kļuva arī pārskatāmāks, bet reizē vieglas dūmakas apsegts, jo nu klāt bija tā stunda, kad dienas gaisma arvien vairāk pieblīvējās ar tumšām ēnām. Šovakar gan šīs ēnas meta mazliet sudrabainus atspulgus, jo no mākoņiem bija izkūņojies gandrīz jau apaļš mēness disks.

Nedroša un sarāvusies, Rita slīdēja pa sudrabaino dūmaku un, cik vien spēja, apspieda žēlumu pret sevi. Tās pat nebija bailes no tuvojošās tumsas un apmaldišanās! Viņu biedēja briesmīgā pamestība, no kuras bija arvien mazāk izredžu izrauties. Vienīgi, ja nu šīs slēpju pēdas izvestu viņu kaut kur priecīgā gaismā pie cilvēkiem.

* * *

Strauji apstājies ceļa malā zem milzīgas egles, Kārlis atbrīvoja zābaku no slēpju lamatām un kapāja nost pazolei piesalušo ledu.

Kristīne arī izmantoja radušos pauzi, lai sasārtušo seju ieziestu ar krēmu.

Turpretī Roberts, nokratīdams sniegu, pāris reizes palēcās - jā, enerģijas viņam vēl bija pārpārēm! - un tad kā ēna klusām pieslīdēja Kārlim. Viens spēcīgs nūjas belziens pa milzīgās egles apakšējiem zariem un... Kārlis uz galvas saņēma sniega kalnu.

Žigli nopurinājies kā suns pēc peldes, puisis steigšus atkabināja arī otru slēpi un ar tās galu šķieda sniegu Robertam virsū.

Tik ātru reakciju negaidījis, Roberts mudīgi kāpās atpakaļ, aizsedzās ar rokām un sauca:

- Pietiek, pietiek! Nu jau esam kviti! Tas man iznāca nejauši...

- Ak nejauši! - Kārlis vēl dažas reizes viņam uzšķaidīja sniegu un gandarīts devās atpakaļ, kad viņa pakausi sāpīgi

trāpīja smaga pika.

Aizskarts bez gala, viņš atkal uzbruka Robertam, bet Kristīne, jau cītīgi spaidot nākamo smago piku, nebūt nestāvēja klusu:

- Čārlij, - viņa sauca, - neļauj taču sevi apcelt kā pēdējo duraku!

Nē, to viņš neļaus gan! Tāpēc Kārlis nometās četrāpus un, ar dibengalu pagriezies pret Robertu, caur kājstarpī piešķieda ar sniegu viņa matus, acis un pat jakas kapuci.

Tas nu atkal Robertu sadusmoja līdz baltām pelītēm! Viņš, vēl saņēmis sāpīgu piku tieši sejā, rupji iebelza Kārlim.

- Nē, es būšu beigta! Šie vēl saķersies pa īstam! Es tās pikas metu... - Kristīnes ilgi valdītie smiekli atkal spruka vaļā.

Bet Kārlis jau tobrīd bija tik iekarsis, ka sprieda ātru tiesu: pakampis sniega sauju, viņš uzrāva Kristīnes kažociņu, tad pūkaino svīteri un bāza sniegu apakšā...

- Palīgā - ā! - izbailēs sauca Kristīne. Bobij, glāb taču mani!

Berzēdams tomātsarkano vaigu, Roberts nometa nūjas un... noliecās pēc sniega. Kad nu tas arī kusa zem Kristīnes drēbēm un auksti tecēja pa muguru, viņa pat pārsteigumā apklusā, bet tad pārvērtusies sejā, atgrūda puišus kur kuro:

- Mulķi gatavie! - viņa kļiedza tā, ka pat sniegotais mežs to nespēja noslāpēt. - Tūlīt izbeidziet! Vai tad jokus nesaprotat?

- Saprotam, Kitij, saprotam! Un tagad jokojamies uz nebēdu... - Kārlis centās būt asprātīgs.

- Tad tev, stulbeni, jāpagaida Ritočka! - Kristīnes dusmas vēl nebija rimušas. - Es nu gan nepieļaušu, ka... ka...

Bet tālāk kaut ko teikt vairs nebija nozīmes - Roberts sastindzis berzēja cietušo vaigu, bet Kārlis, Ritas vārdu izdzirdot, pavisam sašļuka.

Tāds arī, acis nepacēlis, viņš piestiprināja slēpes un apsaukāts un pazemots šļūca... atkal nopakaļus Kristinei.

* * *

Slēpju pēdas uzbudinošajā pilnmēness gaismā bija labi saskatāmas. Tāpat arī ceļa malas, kur koku kļuva vēl mazāk.

Lēnām Ritu apņēma pusauga bērziņi un zemas priedītes. Tad ceļa kreisajā pusē starp kroplajiem kokiem parādījās plašāki laukumi, kuri melnēja bez sniega. Un vēl tikai pēc kāda kilometra Rita aptvēra, ka slēpo pa purva malu!

Dīvainā kārtā tas viņas bezcerību vēl nepavairoja, bet sajūtas gan darīja pilnīgi nereālas. Maz ko Rita atsauc atmiņā no pagājušās dienas, vēl mazāk domāja par to, kas ar viņu notiks turpmāk. Viņa tikai atspērās un slidēja. Atspērās un slidēja... Uzvilks ķinķēziņš zem pilnmēness - purva malā. Ķinķēziņš, kam konstruējot dots tikai viens vienīgs uzdevums - atsperties un slidēt.

Vai, mēness apspīdēta, bez domām un izjūtām, Rita tā kustējās pusstundu? Stundu? Vairāk?

Bet meitene atjēdzās vienīgi tad, kad ass, durstīgs vējš ar lielu sparū metās viņai virsū, sviežot sejā smalku sniegu, jo viņa nu bija izslēpojusi klajumā! Un spējais aukstums ļoti ātri viņu atbrīvoja no apātijas.

Atbrīvoja arī no slēpošanas pa svešajām pēdām, jo tās - mēness gaišuma pielietajā laukā - pilnīgi bija izdzēsis vējš.

Reizē bija zudušas arī pēdējās zīmes, kurām viņa ilgi sekojusi un uzticējusies.

Bet asais vējš svilināja seju, līda zem drēbēm, un Rita arvien skaidrāk apzinājās, ka, paliekot uz vietas, drīz vien pārvērtīsies lāstekā.

* * *

"Nē, pikta viņa nebija! Ilgi dusmoties viņa nemaz nespēja. Ja Bobijs un Čārlijs izturas pret viņu normāli, viņa uzreiz ir laba un atsaucīga. Bet... tādus jocīgus... viņa gan nevienam neatļaus... Nav jau Ritočka, uz kuru ne skolā, ne pabā neviens puisis pat nepaskatās... Viņai tikai pietiek uzvilkt īsākus brunčus, pieguļošāku džemperīti un it kā nevilšus pacelt abas rokas, lai atglaustu matus... Tad disenēs pat... trīs vienlaicīgi steidzas viņu uzlūgt..."

Katram tomēr pašiem par sevi jādomā un jā rūpējas. Vispirms par sevi! Pat, ja tu esi kārna un neglīta kā žāvēta aita, nedrīkst taču ģērbt kaut ko tādu, kas nokarājas kā maiss, un mautk galvā kosmētikas maciņu, nedomājot, ka izskatīsies pēc stulbenes!

Tāpēc viņa daudz labāk saprot Bobiju, kas vienmēr visu pasaka tieši acīs un dara, kā pašam patīk, nevis iejūtīgo Čārliju, kurš nepārtraukti pārdzīvo, ka kaut ko izdarījis nepareizi, bet tā arī nespēj neko vērst par labu..."

- Čārlij, - Kristīne ar viltīgu smaidiņu sejā nedaudz palēnināja gaitu, - kā tev liekas, vai Ritočka krustojumā izvēlējās šo ceļu, vai arī... - Kristīne aplusa un gaidīja atbildi.

- Es par to visu laiku domāju, - Kārlis atzinās un jutās atvieglots.

- Vai jums tiešām liekas, ka tā Stulbcepure ir tik stulba, ka pat nečoknija, ko es vairākas reizes atkārtāju - taisni cauri mežam... Taisni! - sarunā neparasti dedzīgi iejaucās arī Roberts. - Nedrāzās viņa taču iekšā purvā!

- Purvā? - Kārlis juta sausumu mutē. - Bet tie sportisti taču nogriezās pa kreisi...

- Tie nu gan ceļu zināja! Vai redzēji, kā šie aiznesās! - Roberts nepalēnināja gaitu.

- Paklausieties! - Kārlis pēkšņi sasparojās. - Paturiet kāds manu ģitāru, atvelciet elpu un es... fiksi paslēpošu tai Ritai pretim...

- Mums, Čārlij, jau savu peķeļu pietiek, - Roberts arī tagad nesamazināja ātrumu, - dari, kā zini! Tiksimies pie autobusa pieturas... Tā ir nedaudz pa labi no šī ceļa gala.

Kristīnei par pārsteigumu, Kārlis, augstu cilādams slēpes, apgriezās un attālinājās pretējā virzienā...

Kristīne sev sāpīgi iekoda lūpā:

- Čārlij! - viņa vēl sauca nopakaļus. - Ja Ritočka nogriezusies pa otru ceļu, tu viņu tik un tā vairs nepanāksi!

Kārlis tomēr neapstājās, bet iepriekšējā apņēmība - drāzties pa galvu, pa kaklu - viņā arī vairs nebija jūtama.

* * *

Pēc baisā pārskrējiena klajumam, kur viņa bija sacenšusies ar mēness ēnām un vēja gaudām, Rita pietupās līdzās alkšņiem.

Nebija viņas ķermenī tādas vietiņas, kur nebūtu pieskārušies vēja stindzinošie taustekļi.

Cik nu iespējams, čokurā sarāvusies, Rita centās vēl saglabāt atlikušo siltuma mazumiņu, bet tas tomēr atstāja viņu neiedomājami ātri.

Vajadzēja celties kājās un kustēties. Nepazīstot ne vietu, kur atrodas, ne virzienu, kurā doties, Rita uz labu laimi atsāka slēpot gar klajuma malu, cenšoties turēties aizvējā. Un tas viņai arī izdevās, jo alkšņu audzes šeit stiepās kilo-

metriem tālu - gar abām malām platajam un dziļajam novadgrāvim, par kuru meitene pat nenojauta.

Mazliet atsilusi, Rita palēnināja gaitu un jau vērīgākām acīm pārskatīja plašo klajumu. Pilnīgi bez kokiem tas nebija! Atsevišķi puduri melnēja gan šur, gan tur, bet vienā - Rita ļāva slēpēm pat slīdēt savā gaitā - iemirdzējās nespo-dra uguntiņa.

Tā kā iepriekš Rita jau bija guvusi vairākas vēja un sala mācības, viņa uzreiz nedrāzās pāri klajumam uz uguntiņas pusi. Gar alkšņiem virzoties, tā arī mazpalēnām tuvojās.

Bet, kad bija vien atlicis vējainais gabals, Rita spēkus vairs nežēloja un ātri vien atdūrās vecā ābeļdārzā. Aiz tā dziļumā spīdēja gaišais, vilinošais logs.

* * *

Vispirms viņi saklausīja tālu dunoņu, tad cauri mež-malas kokiem jau garas, spilgtas svītras sāka vilkt garām-braucošo mašīnu starmeši. Vēl pēc brītiņa pie autobusu pieturas viņi jau lauza vaļā iesalušās slēpju lamatas un daudzija nost ledus grubuļus.

- Šis ir viens foršs laidiens! - Roberts no slēpju zābakiem ķeksēja ārā sniegu. - Kad sporta skolā basīti spēlēju, treneris mūs te veda katru ziemu.

- Man gan visi kauliņi sāp, - Kristīne, nedaudz atgāzusi galvu, sukāja matus, kamēr Roberts sēja kopā viņas slēpes.

Ielikusi suku atpakaļ mugursomā, viņa pagriezās pret trešo slēpotāju:

- Nu saki, Čārlij, vai nav labi, ka tu... tomēr pārdomāji un... sekoji mums?

- Te vairs nav ko tērgāt un pa tukšo muti dzesēt! - Roberts no mugursomas sānu kabatas izvilka mazu, plakanu blašķīti ar aizskrūvējamu korķi. - Šo te mans

sencis vienmēr pilnu ar konjaciņu ņem līdzī medībās. Domāju, vai mēs slīktāki? Še, Čārlī, noskalo krenķus!

Pēc Kārļa blašķīte aizceļoja pie Kristīnes, tad iemalkoja Roberts pats. Pēkšņā siltuma vilnī, kas viņu pacēla, Roberts apskāva Kristīnes plecus. Viņa tam nemaz nepretojās, bet pievilka klāt arī Kārli:

- Zēni! - visas trīs galvas kopā sagraudusi, viņa aizgrābti čukstēja: - Ja jūs tikai zinātu, cik man ar jums kopā ir labi!

Tādus, mīļi saķērušos, viņus arī apžilbināja pienākošā autobusa spožās gaismas, un viņi - vienoti visi kā viens - iekāpa siltumā.

* * *

Izslēpojusi cauri vecajam ābeļdārzam, Rita pavisam pietuvojās mājas gaišajam logam. Viņa jau izstiepa roku, lai piekļauvētu, bet pārdomāja un veica vēl tos dažus metrus līdz durvīm.

Nenovelkot cimdu, tādi neskanīgi būkšķi vien iznāca.

Kļauvējieni bez cimdiem jau bija skanīgāki, un vecā koka māja tos labprāt atbalsoja.

Tomēr ne raibais loga aizkars sakustējās, ne atskanēja kādi soļi.

Rita jau piedauzīja skaļāk.

Pēkšņi mājas iekšpusē dobji ierējās suns, un logā nodzisa gaisma.

Rita atkal piekļauvēja durvīm - vēl apņēmīgāk kā iepriekš.

Suns ierējās ar jaunu sparū, bet durvis vērt vaļā neviens nenāca.

Rita juta kaklā piebriestam raudu kamolu - viņai ļoti, ļoti gribējās tikt iekšā siltumā, ar kādu parunāties, uz brīdi apsēsties un pret sakurinātu krāsni atspiest muguru.

Neguvusi atsaucību pie durvīm, Rita pieslēpoja logam.

Uz piesitienu rūtij vēl satrakotāk atbildēja dobajā suņa rejas, bet mājas saimnieki nerādījās.

Ritai jau notecēja pirmās asaras.

- Lūdzu, lūdzu, ielaidiet mani, esmu briesmīgi nosalusi!
- viņa centās iezēlināt tos mājas iekšpusē. - Tikai uz brītiņu! Lūdzu, lūdzu!

Bez suņa ārdīšanās līdz Ritai nenonāca neviena cita skaņa, neviena kustība.

Rita jau sāka noticēt, ka suns mājās atrodas viens pats, bet... gaismā...

"Kas izslēdza gaismu?" Rita bija nesaprašanā.

Vairs pilnīgi nezinādama, ko iesākt, Rita atkāpās no loga vairākus metrus un palika stāvam, gaišā pilnmēness apspīdēta.

Nu liekas mazliet pabīdījās vaļā raibais aizkars un tā arī palika mazā spraudziņā.

Rita jau vilka atpakaļ dūraiņus, kad izdzirda, ka suns vairs nereg istabā, bet gan aiz pašām ārdurvīm. Tad nočīkstēja aizbīdnis un durvis atsprāga tieši tik lielā spraugā, lai izlaistu ārā saniknoto suni... Nākamajā mirklī jau durvis atkal aizkrita ciet, un Rita nu stāvēja aci pret aci ar lielu vilku, kas dīvainā kārtā nemetās viņai uzreiz virsū.

Aizgūtnēm riedams, tas apstājās kādu gabaliņu no meitenes, tad, vērtējot pretinieku, lēca viņai klāt, cenšoties sakampt slēpju nūju. Pa to laiku Rita jau bija atbrīvojusies no pirmā baiļu stinguma un ar to pašu kāroto nūju aizdzina suni gabaliņu tālāk.

Nu tas mainīja uzbrukuma taktiku un lavījās Ritai klāt no mugurpuses. Tā pelēki sirmā spalva uz skausta bija sacēlusies, aste - jocīgi kājstarpē.

Rita turpat mājas logu priekšā grozījās kā vilciņš, traki vērējās ar nūjām, bet neviens suni neapsauca un nenāca viņai palīgā.

Lai kā viņai nekārotos siltuma un cilvēku sabiedrības, šajā vecajā mājā viņu nepieņēma un pat nepainterēsējās, kāpēc viņa te iemaldījies. Skaidrs arī, ka ilgi viņa neizturēs pelēca nemitīgos uzbrukumus...

Kāpdamās atpakaļ un atgrūzdamā suni ar nūjas aso galu, viņas skatiens vēlreiz ātri pārskrēja mājas logam - nu aizkars bija jau plaši atvilks, bet aiz tā - tāpat kā iepriekš - ne dzīvas dvēseles.

* * *

No suņa Rita cerēja atbrīvoties pēc mājas pagalma atstāšanas, bet pelēcis likumu likumiem sekoja viņai arī ābeļdārzā. Ja Rita kļuva neuzmanīgāka un viņam izdevās pielavīties pietiekami tuvu, tad sekoja lēcieni un ašs kampiens... Vienā tādā reizē viņš zobos samala plastmasas riņķīti, kas sargāja slēpju nūju no grimšanas sniegā.

Arī aiz dārza robežas, vējainajā klajumā, pelēcis no viņas neatstājās. Pārtraucis dobji riet, tas, draudoši ņurdēdams, nepārtrauca Ritu lenkt. Mezdams gan plašākus, gan šaurākus lokus, viņš neatmeta nodomu Ritai uzklupt no mugurpuses.

Vai nu to gribējās atzīt, vai ne, bet viņa bija kļuvusi par medījumu!

* * *

Ik pa laikam apcērtoties un ar aso nūju atbaidot pelēci, Rita pa savām iepriekšējām pēdām virzījās atpakaļ uz alkšņaju. Bailes ar viņu bija izspēlējušas kārtējo joku. Pat aukstajā vējā, ar sniega vērpētēm sejā, viņa svīda un no karstuma strauji elpoja.

Kamēr pelēcis nedaudz atpalika, vajadzēja paspēt līdz iedomātajam patvērumam! Varbūt tur viņš atstāsies!

Ritu no alkšņiem jau šķīra labi ja simts metri, kad pēkšņi viņai aizmugurē kāds šaušalīgi iegaudojās. Rita, kā bailēs ierasts, galvu ierāva plecos, bet nespēja neatskatīties.

Ar gaišumu pielietajā klajumā, purnu pret debesīm izcēlis, sēdēja... mēnessirms dzīvnieks un atkal iegaudojās.

"Tas taču ir zināmais svešo māju pelēcis!" mierināja sevi Rita, ar zosādu pārklādamās. "Kur lai te... vilks rastos!"

- Ū - ū - ū! - stiepti, gari un, balsi mazliet pat lokot, dzīvnieks gaudoja.

- Ū - ū - ū! - no tālienes viņam kāds atsaucās.

- Ū - ū - ū! - pelēkais stiepa purnu pret mēnesnīcu.

"Bet, ja nu šajās vientuļajās mājās mitinās pieradināts vilks..." Rita bijās pat tālāk domāt un atsāka trako skrējieni uz alkšņiem.

* * *

Koku audze izrādījās tik bieza, ka nebija pat ko domāt tajā iespraukties ar slēpēm pie kājām!

Stiprinājuma atsperes skaļi nostrankšķēja, kad, ātrumā atkabinātas, atbrīvoja Ritas zābakus.

Žigli pavērdamās uz klajumu, kur jau labu brīdi gaudas bija rimušas, Rita laužās alkšņos iekšā. Zari brīkšķēja un lūza, ķerdamies aiz slēpēm un mugursomas. Ne viens vien trāpīja arī sejā, ieskrambājot vaigus un pieri. Kā medījama stirna viņa spraucās, lēca un piepūlē smagi elpoja.

Tāpēc vēl lielāks bija Ritas pārsteigums, kad cauri alkšņu audzei viņa nonāca pie plata un dziļa novadgrāvja. Bet bailēm laika nebija! Tās dzina Ritu pa stāvumu lejā...

Nolaidiens iznāca tik straujš, ka ar kājām Rita ielauza ledū un samērcējās līdz viduklim. Pametot slēpes un nūjas, viņa ķepurojās, lai tiktu no ūdens laukā. Nu saslapa arī cimdi un vējjakas piedurknes, bet tomēr viņai izdevās izlīst uz ledus. Atrāpojusi no āliņģa, augstajā novadgrāvja krantē Rita sev aizmugurē atkal pamanīja sēžam pelēci... Tā purns arī tagad bija pacelts pret mēnesi, bet neizdvesa ne skaņas.

* * *

Pēc "Panorāmas" izslēdzis televizoru, Mežsēta pusdzisušajai plītij piemeta dažas malkas pagales uz uzlika sildīties tējkannu.

- Ļoti drēgns šovakar, - viņš nodrebinājās, - vējš tieši logos. Pirms gulētiešanas iedzersim tēju. Kādu tu, Dzidra, gribētu - aveņu vai piparmētru?

- Ko iebērsi, tā arī būs laba! - atsaucās biezā vilnas jakā satuntuļojusies sieviete, kas nu iznāca virtuvē. - Dievs nedod, tādā puteņa laikā atrasties ārpus mājas bez ceļa un saprašanas, uz kuru pusi doties. Vēl tagad atceros, kā pirmajā pēckara ziemā, nākot no vilciena, nepamanīju mūs-māju ceļa galu un...

- ... un es tevi ar lākturi meklēju vairākas stundas, - Mežsēta verdošajā tējkannā iebēra kaltētas aveņu ogas un lapas, - bet sazīmēju tikai pēc uzkalniņa sniegā... Tepat aiz vecajiem ķiršiem.

- Vai vakariņās arī kaut ko ēdīsi? - sieviete pārtrauca pusgadsimtu vecās atmiņas un atvēra ledusskapi.

- Kādas nu vairs vakariņas! - Mežsēta, ielējis tēju divās krūzītēs, logam atvilka aizkariņu un vērās tumsā... - Saproties, nekādi nevaru atcerēties, vai pirmīt pēc lopu apkopšanas aizslēdzu kūti.

- Tad būs vien jābrien skatīties, - rāmi atbildēja sieviete

un iestrēba karstās tējas malku.

* * *

Viņai neviens nesekoja! Viņai vairs neviens nesekoja! Lauks - novadgrāvja otrajā pusē - bija pārskatāms kā uz delnas.

Bet jo vairāk viņa attālinājās no novadgrāvja, jo brišana pa sniegu kļuva smagāka un nepanesamāka - zābaki jau sasala tūlīt pēc izkāpšanas krastā, tagad arī bikses un cimdi kļuva stīvi.

Ar zobiem norāvusi dūraiņus, viņa tos atstāja sniegā.

Kurp Rita brida - to nezināja ne viņa pati, ne kāds cits uz pasaules.

Garām nelielai bērzu birzītei, pāri aizputinātam ceļam, kura galā vidēja stabs ar plāksnīti "Mežsētas". Garām vecai akmens kūtij, no kuras nosmaržoja pēc lopiem. Garām divstāvu dzīvojamai mājai ar apgaismotiem logiem...

Nē, viņa vairs nekļauvēs un nelūgsies!

Garām apsniugušam pagrabam. Tad pāri pļaviņai, kur tumšu ēnu met siena šķūnis. Par laimi neaizslēgts - tikai koka ķingulis durvju cilpā.

Vēl dažus soļus līdz siena pantam. Te arī viņas spēki bija galā.

* * *

Jau krītot nemaņā, Rita pēkšņi ieraudzīja sevi - gaišu, priecīgu un vieglu - baltā gaismas lokā. Arī apkārt nebija citu krāsu - tikai mirdzoši baltā, tikai priecīgā.

Zeme bija balta, putni - balti. Baltos krastos plūda balta upe. Bet pāri visam liecās baltas debesis. Pēc brīža no tām izspraucās kāds vīrs ar baltu bārdi un pacēla viņu. Ritai garām slīdēja balti koki un balti jumti, tad viss pārvērtās spilgtos, žilbinošos staros, kas neganti dūrās viņas pus-

pievērtajās acīs.

- Labi gan, ka saņēmos tās kūts durvis pārlūkot, - līdz Ritai brīžam arī izlauzās kāda vecīga balss, - saproties, ieslēdzu sētas spuldzi un pagalmā ievēroju dziļas, jau pusaizputinātas pēdas, kas veda uz siena pūnīti. Domāju - kāds klaidonis mums vēl ziemas krājumus nopīpos. Tāpēc izvilku no malkas šķūnīša suni, kas tur bija ielīdis gulēt, un gājām skatīties. Bet, lūk, ko atradām - meiteni sienā...

- Viņa jau sasalusi galīgi ragā! - nu ierunājās arī norūpējusies sieviete.

- Jā, jā, kamēr nesu, viņas drēbes kā zirņi grabēja, - vīrs centās atpogāt Ritas jaku, un baltā bārda atkal parādījās Ritas apžilbušo acu priekšā. - Dzidra, liec nu labi fiksi lielo ūdens katlu uz plīts! Mēģināsim meiteni atsildīt un dabūt pie sajēgas.

- Uz citu palīdzību mums tiešām maz cerību! Aizputinātais ceļš nav tīrīts jau otro dienu, - sieviete grabināja spaiņus un pavarda riņķus, - varbūt rīt...

- Rīt ir svētdiena, - vīrs Ritas jaku bija jau dabūjis nost un nu ķērās pie zābakiem, - greiders ceļu izšķūrēs tikai pirmdien. Bet, re, re, meitene jau sāk atjēgties - samirkšķināja acis! Kad es tevi toreiz sniegā atradu, tad vispirms sarkanu kā vēzi noberzu ar rupju linu dvieli... Un ne vainas! Kaut nu arī šoreiz paveiktos!

Beigas

Ofsetiespiedums.
Apgāds *Garā pupa*, reģ. nr. 2-0687
iespiests tip. *Vīgo*

datorsalikums Dainis Banders

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTĒKA

0304009646

OBLIGĀTĀS
EKSEMPLĀRS

1. 10

2004-3
L 12

Māris
Rungulis
ar
dēlu
Jāni
un
meitu
Mādaru

Divdabis un Stulbcepure

Vai noskūpstīt meiteni
pirmo reizi ir viegli?
Vai atklāti parādīt
to, ko jūti, ir viegli?
Vai izturēties vienmēr tā,
lai apkārtējie tevi
neapsmiestu, ir viegli?
Vai, mācoties vidusskolā, vieglāk ir
būt pieaugušam, vai bērnišķīgam?
Vai... Šie un daudzi citi jautājumi
mani pamudināja sākt rakstīt
„Divdabi” un „Stulbcepuri” –
stāstus skolu jauniešiem.

Māris Rungulis

